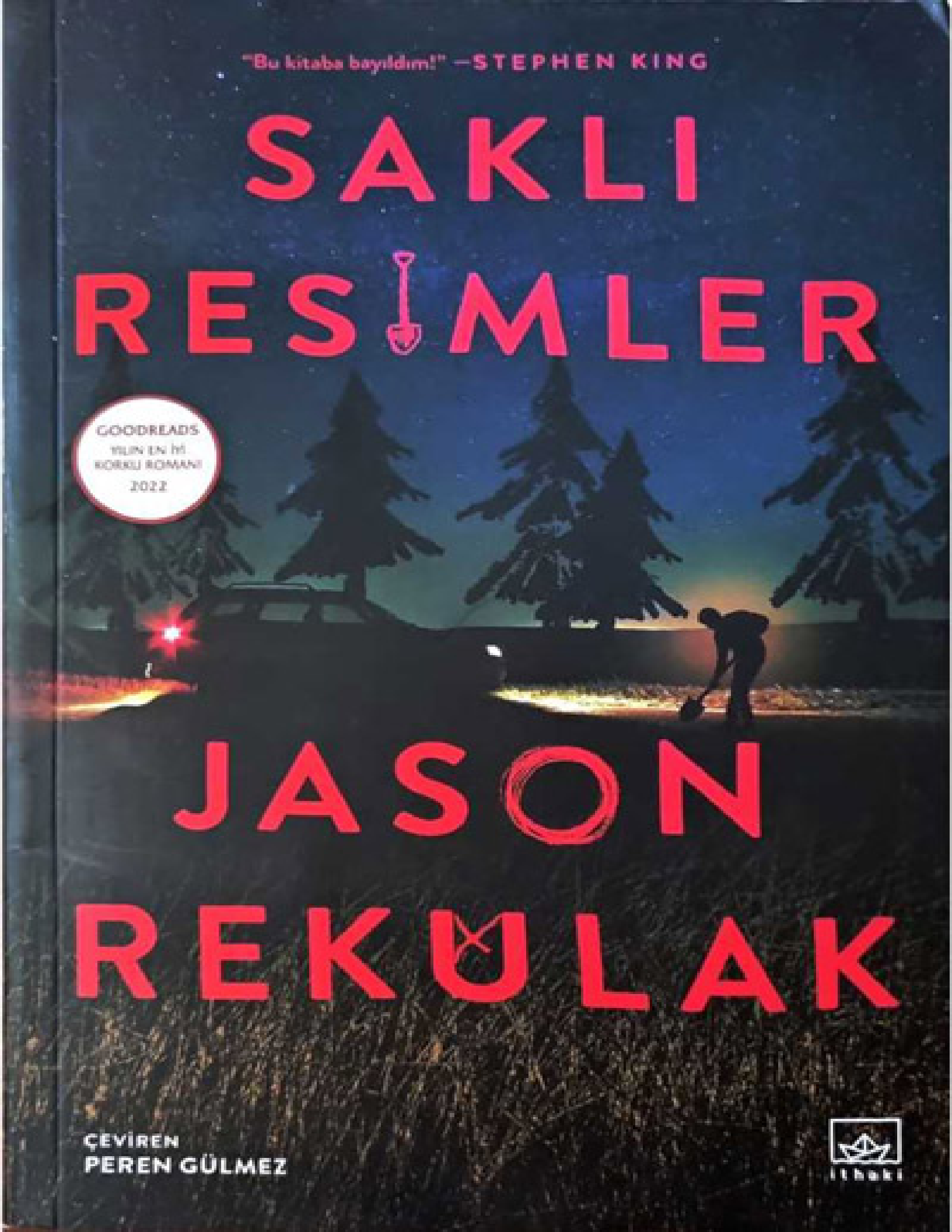
"Bu kitaba bayıldım!" —STEPHEN KING

SAKLI RESİMLER

GOODREADS
YILIN EN İYİ
KORKU ROMANI
2022

JASON REKULAK

ÇEVİREN
PEREN GÜLMEZ

İthaki

SAKLI RESİMLER

JASON REKULAK

ARKA KAPAK

Mallory Quinn rehabilitasyondan yeni çıkmış, eski bağımlılıklarının yerini istikrarlı bir düzenle doldurmaya çalışıyordu. Maxwell ailesinin beş yaşındaki çocukları Teddy'ye bakıcılık yapmaya başlamasıyla aradığı düzene kavuşmuş ve Teddy'nin sessiz, çizimlerle dolu dünyasında kendine bir yer bulmuştu.

Başta masum olan çizimler –ağaçlar, tavşanlar, balonlar– zamanla ürkütücü eskizlere dönüştü: ormanda sürüklenen, toprağa gömülen, çığlıklar atan bir kadının portrelerine. Giderek daha gerçekçi ve daha karanlık hâl alan bu çizimler, bir çocuğun hayal gücünün yansıması mıydı, yoksa yıllar önce tam da burada sırra kadem basan bir kadının hikâyesi mi?

Tuhaf ve tehlikeli bir sırla karşı karşıya kalan Mallory, resimlerin ardındaki gerçeği çözmek ve Teddy'yi korumak için harekete geçmek zorundaydı.

"Bu kitaba bayıldım!"

STEPHEN KING

"Saklı Resimler sadece bir hayalet hikâyesi değil, kibrimizi kemiğimize kadar deşen bir neşter. Kusursuz bir yaz gerilimi."

GRADY HENDRIX

1

Birkaç sene evvel param suyunu çektiği için Pennsylvania Üniversitesinde bir araştırmaya katılmıştım. Yol tarifi beni Batı Philadelphia'da yer alan kampüsün tıbbi merkezine ve hepsi on sekiz ila otuz beş yaşındaki kadınlarla dolu bir oditoryuma getirdi. Yeterli sayıda sandalye yoktu, ben de son gelenlerden olduğum için titreyerek yere oturmak zorunda kaldım. Kahveyle çikolatalı çörek ikramları mevcuttu, büyük bir televizyonda da The Price Is Right yarışması oynuyor ama hemen herkes telefonlarına bakıyordu. Motorlu Taşıtlar Dairesindeymişiz gibi bir hava vardı içeride, gelgelelim saatlik ücret aldığımız için bütün gün beklesek bile gayet mutlu olurduk.

Beyaz önlüklü bir doktor ayağa kalkıp kendisini tanıtı. Adının Susan, Stacey ya da Samantha olduğunu ve Klinik Araştırmalar programında çalıştığını söyledi. Kadın her zamanki feragat ve uyan maddelerini okudu, ödemenin çek veya nakit olarak değil, Amazon hediye kartı olarak yapılacağını hatırlattı. İki kişi homurdandı ama benim umurumda değildi; hediye kartlarını bir dolarlığına seksen sent vererek benden satın alacak bir erkek arkadaşım vardı.

Birkaç dakikada bir Susan (sanırım adı Susan'dı?) klipsli defterinden bir isim okuyor ve içimizden biri odadan çıkıyordu. Hiçbiri geri gelmiyordu. Kısa süre sonra epey sandalye boşaldı ama yerden kalkmadım çünkü kusmadan hareket edebileceğimi sanmıyordum. Her yanım ağrıyor, içim üşüyordu.

Ama sonunda ön tarama yapmadıkları konuşulmaya başladı (yani idrarıma, nabzıma veya beni diskalifiye edecek başka bir şeye bakmayacaklardı), bunun üzerine ağzıma 40 miligramlık bir oksikodon attım ve mumlu sarı kaplaması çıkana kadar emdim. Sonra hapı elime tükürdüm, başparmaklarımın arasında ezdim ve üçte birini burnuma çektim. Tam da beni ayaklandıracak kadarını. Kalanını sonrası için küçük bir folyoya

sardım. Derken titrememem geçti ve yerde beklemek çok da fena gelmemeye başladı.

İki saat kadar sonra doktor nihayet, “Quinn? Mallory Quinn?” diye seslendi, yanına gitmek için ağır kışlık parkamı yerde sürüye sürüye koridorda yürüdüm. Kafamın iyi olduğunu fark ettiyse bile bir şey demedi. Yaşımı (on dokuz) ve doğum günümü (3 Mart) sordu, sonra klipsli defterdeki bilgilerle söylediklerimi karşılaştırdı. Yeterince ayık olduğuma karar vermiş olacak ki beni labirent gibi koridorlardan geçirdi ve sonunda küçük, penceresiz bir odaya geldik.

Yan yana dizilmiş katlanan sandalyelerde oturan beş erkek vardı; hepsi gözlerini yere dikmişti, o yüzden suratlarını göremedim ama tıp öğrencileri olduğuna kanaat getirdim. Belki de stajyer doktorlardı; hepsinin üstünde demin raftan alınmış gibi kat izli, parlak lacivert hastane önlükleri vardı.

“Pekâlâ, Mallory, odanın ön tarafında yüzün erkeklere dönük şekilde durmanı istiyorum. Tam şu X işaretinin üstünde. Harika. Şimdi gözünü bağlamadan önce sana olacakları anlatayım.” Siyah bir göz bandı tuttuğunu fark ettim; annemin uyurken taktığı pamuklu maske gibi bir şeydi.

Erkeklerin hepsinin şu anda yere baktıklarını ama önümüzdeki dakikalarda bir noktada vücuduma bakacaklarını açıkladı. Benim görevim, üstümde “erkek bakışı” hissedersem elimi kaldırmaktı. O his var olduğu müddetçe elimi havada tutmamı, his kaybolduğundaysa elimi indirmemi söyledi.

“Beş dakika sürecek ama bittikten sonra deneyi tekrarlamanı isteyebiliriz. Başlamadan önce soracağın bir şey var m?”

Gülmeye başladım. “Evet, Grinin Elli Tonu'nu okudunuz herhalde? Çünkü bu deneyin, kitabın on ikinci bölümünde olduğuna eminim.”

Ortamı hafif neşelendirmek için böyle bir teşebbüste bulunmuştum, Susan nazikçe gülümsedi ama erkeklerin hiçbiri ilgilenmedi. Boş boş ellerindeki klipsli defterlere bakıyor, kronometrelerini ayarlıyorlardı. Sınıfa çok ciddi bir hava hâkimdi. Susan bandı gözüme taktı ve çok sıkmasın diye kayışını gevşetti. “Pekâlâ Mallory, böyle iyi mi?”

“Evet.”

“Başlamaya hazır mısın?”

“Evet.”

“Üçe kadar sayıp başlayacağız o hâlde. Beyler, saatleriniz hazır olsun. Ve bir, iki, üç.”

Çıt çıkmayan bir odada, gözlerim bağlı, erkeklerin memelerime, popoma veya başka bir yerime baktığını bilerek dikilmek çok garipti. Neler olduğunu tahmin etmeme yarayacak ne bir ses ne de bir ipucu vardı. Ama beni izlediklerini kesinlikle hissediyordum. Defalarca elimi kaldırıp indirdim, o beş dakika bana bir saat gibi geldi. Bitirdiğimizde Susan benden deneyi tekrarlamamı istedi ve baştan yaptık. Sonra benden üçüncü kez deneyi tekrarlamamı istedi! Nihayet göz bandını çıkardı ve bütün erkekler ayağa kalkıp Oscar falan kazanmışım gibi alkış tuttular.

Susan hafta boyunca yüzlerce kadınla aynı deneyi yaptıklarını ama sadece benim kusursuza yakın bir sonuç elde ettiğimi söyledi; üç tekrarda bakışları yüzde doksan yedi oranında tutarlılıkla bildirmiştim.

Susan erkeklere mola vermelerini söyledi, sonra beni ofisine götürüp soru yağmuruna tuttu. Erkeklerin bana baktıklarını nasıl bilmişim? Nasıl açıklayacağıma dair bir fikrim yoktu, anlamıştım işte. Algı çeperimde pırpır eden bir histi, örümcek sezgisi gibi bir şey. Senin de büyük ihtimalle bunu hissettiğine, neden bahsettiğimi gayet iyi bildiğine eminim.

“Ayrıca, bir tür ses oluyor.”

Gözleri açıldı. “Sahiden mi? Bir şey mi duyuyorsun?”

“Bazen. Çok tiz. Kulağının dibinde sivrisinek vızıldadığında olduğu gibi.”

Dizüstü bilgisayarına öyle hızlı uzandı ki az daha düşürüyordu aleti. Bir şeyler not aldı, ardından bir hafta sonra ilave testler için tekrar gelmek ister miyim diye sordu. Saati yirmi dolara istediği kadar geleceğimi söyledim. Ona cep numaramı verdim, Susan randevu oluşturmak için beni arayacağını

söyledi ama tam da o gece iPhone'umu beş tane 80 miligramlık oksikodonla takas ettim, o yüzden Susan'ın beni bulma şansı kalmadı ve bir daha da ondan haber almadım.

Artık temizim. Milyonlarca pişmanlığım var ama iPhone'umu takas etmek son sırada yer alır. Yine de bazen deneyi hatırlayıp meraka kapılıyorum. Doktoru internetten bulmaya çalıştım fakat adını bile hatırlamıyordum. Bir sabah üniversitenin tıp merkezine giden otobüse binip oditoryumu bulmaya çalıştım ancak kampüs şimdi bambaşka bir hâle bürünmüş; yeni binalar eklenmiş ve her yer birbirine karışmıştı. "Bakış tespit etme" ve "bakış algılama" gibi terimleri Google'da aratmayı denedim ama çıkan sonuçlar bunların gerçek olgular olmadığını, insanların "enselerinde gözleri" olduğuna dair bir kanıt bulunmadığını söylüyordu.

Sanırım o deneyin aslında yaşanmadığına; oksikodon, eroin ve başka uyuşturucular kullanırken edindiğim sahte anılardan olduğuna inanmaya başladım. Sponsorum Russell bağımlılar arasında sahte anıların yaygın görüldüğünü söylüyor. Bir bağımlının beyninin mutlu fantaziler "hatırlayacağını", böylece gerçek anılara, yani kafayı bulmak için yaptığımız bütün o utanç verici şeylere, bizi seven insanları kırdığımız bütün o boktan sebeplere takılmayacağımızı söylüyor.

"Anlattığın hikâyenin ayrıntılarına bir kulak versene," diye dikkat çekiyor Russell. "Prestijli bir Ivy League(*) üniversitesinin kampüsüne gidiyorsun. Uyuşturucu etkisi altındasın ama kimse umursamıyor. Yakışıklı genç doktorlarla dolu bir odaya giriyorsun. Sonra bu doktorlar on beş dakika boyunca seni izliyorlar ve sonunda ayağa kalkıp seni alkışlıyorlar! Yani, hadi ama Quinn! Durumu çözmek için Sigmund Freud olmaya gerek yok!"

(*) ABD'nin en iyi sekiz üniversitesinin oluşturduğu birlik, -yhn

Haklı tabii ki. İyileşmenin en zor yanlarından biri, artık beynine güvenemeyeceğin gerçeğiyle uzlaşmak. Aslında beyninin, en büyük düşmanın olduğunu anlaman gerekiyor. Beynin seni kötü tercihlere yöneltecek, mantığını ve sağduyunu ezip geçecek, en kıymetli hatıralarını çarpıtıp imkânsız fantazilere dönüştürecek.

Gelgeldim, şunlar somut gerçekler:

Adım Mallory Quinn ve yirmi bir yaşındayım.

On sekiz aydır bağımlılıktan kurtulma sürecindeyim ve dürüstçe söyleyebilirim ki alkol veya uyuşturucu kullanmak gibi bir arzum yok.

On İki Basamak programını bitirdim ve hayatımı efendim ve kurtarıcım İsa Mesih'e teslim ettim. Beni sokak köşelerinde İncil dağıtırken göremezsin ama ayık kalmama yardım etmesi için her gün dua ediyorum ve şimdilik işe yarıyor.

Philadelphia'nın kuzeydoğusunda, Güvenli Liman'da kalıyorum, burası bağımlılıktan kurtulmanın son adımlarındaki kadınların kalabileceği belediye destekli bir ev. Biz buraya yarı yol evi yerine, "yolun dörtte üçü evi" diyoruz çünkü temiz ve ayık olduğumuzu ispat ettik ve birçok şahsi özgürlük kazandık. Kendi market alışverişimizi yapıyor, kendi yemeğimizi pişiriyoruz ve pek fazla can sıkıcı kuralımız yok.

Pazartesiden cumaya Becky Teyze'nin Çocuk Bakım Akademisi'nde yardımcı öğretmenlik yapıyorum. Burası yaşlan iki ila beş arasında değişen altı öğrencisi bulunan, fare istilası altında bitişik nizam bir bina. Vaktimin çoğu bez degiştirmek, kraker dağıtmak ve DVD'den Susam Sokağı oynatmakla geçiyor, işten sonra koşuya çıkıyorum ve toplantıya katılıyorum veya Güvenli Liman'da ev arkadaşlarımla oturup Hallmark kanalında Sailing into Love veya Forever in My Heart gibi filmler izliyoruz, isterseniz gülün ama Hallmark kanalındaki bir filmi açıp da burnuna beyaz toz çeken bir fahişe görmeyeceğinize sizi temin ederim. Zira beynimde öyle görüntülerin yer kaplamasına hiç ihtiyacım yok.

Eskiden uzun mesafe koşucusu olduğum için Russell sponsorum olmayı kabul etmişti; o da uzun bir süre koşucu antrenörlüğü yapmış. Russell 1988 Yaz Olimpiyatları'nda ABD takımının koç yardımcısıymış. Sonra Arkansas ve Stanford takımlarını ülke çapında düzenlenen üniversiteler arası atletizm şampiyonalarına götürmüş. Daha sonra da metamfetamin etkisi alandayken kapı komşusunu arabayla ezmiş. Taksirle öldürme suçundan beş yıl hapis yatmış, sonra kilise onaylı bir papaz olmuş. Şimdi aynı anda beş-altı bağımlıya sponsorluk yapıyor ve bu bağımlıların çoğu benim gibi kariyeri bitmiş atletler.

Russell tekrar antrenmana başlamam için bana ilham verdi (“iyileşmeye koşmak” diyor buna) ve her hafta bana özel, Schuylkill Nehri boyunca değişimli olarak uzun mesafe ve ağırlıkla sürat koşulan, ayrıca YMCA spor salonunda egzersizlerden ibaret antrenman programı çıkarıyor. Russell altmış sekiz yaşında, kalçasında protez var, buna rağmen benek press’te doksan kilo basıyor ve hafta sonlan benimle antrenmana geliyor, bana taktik verip tezahürat yapıyor. Kadın koşucuların otuz beşlerine kadar zirvelerine çıkmadıklarını ve en iyi senelerimin beni beklediğini hatırlatıyor daima.

Geleceğimi planlamam için de teşvik ediyor beni, eski arkadaşlarımdan ve alışkanlıklarımdan uzakta, yeni bir çevrede kendime temiz bir sayfa açmamı söylüyor. Bu yüzden, kız kardeşinin yakınlarda Spring Brook’a taşman arkadaştan Ted ve Caroline Maxwell’le bir mülakat ayarladı bana. Beş yaşındaki oğulları Teddy için bir bakıcı arıyorlarmış.

“Barselona’dan yeni taşındılar buraya. Baba bilgisayar işinde çalışıyor. Ticaret mi yapıyordu yoksa? İyi para kazandıran bir iş işte, detaylarını unuttum. Her neyse, buraya taşındılar ki Teddy -çocuk olan, baba değil- sonbaharda okula başlayabilsin. Anaokuluna. O yüzden eylül ayına kadar kalmanı istiyorlar. Ama işler iyi giderse kimbilir, belki seni tutmak isterler.”

Russell beni mülakata arabasıyla götürmek için ısrar ediyor. Spor yapmazken bile spora gidermiş gibi giyinen adamlardandır kendisi. Bugün çizgili siyah Adidas eşofman takımı var üstünde. SUV aracındayız, Ben Franklin Köprüsü üstünde sol şeritte ilerliyoruz trafikte, eyvah koluna(*) sıkı sıkı tutunmuş kucağıma bakıyorum ve paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Otomobillerde pek rahat etmem. Her yere otobüs veya metroyla giderim ve yaklaşık bir senedir ilk kez Philadelphia’dan çıkıyorum. Banliyöde saatte yirmi kilometreyle gidiyoruz ama sanki Mars’a fırlatılmışım gibi hissediyorum kendimi.

(*) Eyvah kolu derken, arabaların içindeki tutamaklardan bahsediliyor, -yhn

“Ne oldu?” diye soruyor Russell.

“Hiç.”

“Çok gerginsin, Quinn. Rahatla.”

İyi de sağımızdan kocaman şehirlerarası bir otobüs geçerken nasıl rahatlayabilirim? Tekerlekli bir Titanic âdeta, öyle yakın ki camdan elimi uzatsam dokunabilecek gibiyim. Bağırmadan konuşabilmek için otobüs geçene kadar bekliyorum.

“Annesinden ne haber peki?”

“Caroline Maxwell. VA Hastanesi’nde doktor. Kardeşim Jeannie de orada çalışıyor. Adını ondan aldım zaten.”

“Hakkımda ne kadar bilgi sahibi?”

Omuz silkiyor. “On sekiz aydır temiz olduğunu biliyor. Profesyonel açıdan seni sonsuz bir güvenle tavsiye ettiğimi de.”

“Onu sormuyorum.”

“Merak etme. Bütün hikâyeni anlattım, seninle tanışmak için can atıyor.” Şüpheci bir edayla bakmış olacağım ki Russell daha da bastırıyor: “Bu kadın parasını bağımlılarla çalışarak kazanıyor. Hastaları eski askerler; donanma birliklerinden bahsediyorum, Afgan savaşından çok feci travmalarla dönenlerden. Yanlış anlama, Quinn ama onlarınkiyle kıyaslayınca senin geçmişin pek de ürkütücü gelmiyor insana.”

Ciple giden şerefsizin teki camından bir plastik torba fırlatıyor, kaçacak yerimiz olmadığından saatte yüz kilometreyle torbaya çarpıyoruz, cam kırılmış gibi GÜM diye bir ses çıkıyor. Bomba patlamasını andırıyor ses. Russell klimaya uzanıp iki kademe daha soğuğa ayarlıyor. Motorun yavaşladığını duyup çıkış rampasının hafif kıvrımını hissedene kadar gözlerimi kucağımdan ayırmıyorum.

Spring Brook, Amerikan Devrimi’nden beri var olan şu küçük Güney Jersey kasabalarından biri. Ön sundurmalarında Amerikan bayrakları dalgalanan eski kolonyal ve Viktorya mimarisinde evlerle dolu. Caddeler kaymak gibi asfaltla kaplanmış, kaldırımlar tertemiz. Tek bir çöp yok yerlerde.

Bir trafik ışığında duruyoruz, Russell camlarımızı indiriyor. “Duydun mu?” diye soruyor.

“Bir şey duymadım.”

“Aynen işte. Çok huzurlu bir yer. Burası senin için biçilmiş kaftan.”

Yeşil yanıyor, üç blok boyunca uzanan mağaza ve restoranlarla dolu bir caddeye giriyoruz. Bir Tayland restoranı, smoothie dükkânı, vegan fırın, köpek bakım merkezi, bir de yoga stüdyosu var. İleride bir okul sonrası “Matematik Etüt Merkezi” ile ufak bir kitapçı/kafe var. Ve elbette önü, hepsi iPhone’larıyla oynayan ilkokul, ortaokul ve lise öğrencileriyle kaynayan bir Starbucks. Target reklamındaki çocukları andırıyorlar; kıyafetleri rengârenk, ayakkabıları gıcır gıcır.

Russell sonra bir ara sokağa sapıyor, birbiri ardına mükemmel banliyö evlerinin önünden geçiyoruz. Gölgeleri kaldırımlara düşen uzun, heybetli ağaçlar mahalleyi renkten renge boyamış. Burada çocukların yaşadığını, yavaşlamam belirten tabelalar var, derken bir dörtyola varıyoruz, neon renkli emniyet yeleği giymiş gülümseyen bir trafik polisi geçmemiz için bize el ediyor. Bütün ayrıntılar öyle kusursuz ki sanki bir film setinin içinden geçiyor gibiyiz.

Russell nihayet yolun sağına çekip bir söğüdün gölgesine park ediyor. “Pekâlâ, Quinn, hazır mısın bakalım?”

“Bilmiyorum.”

Güneşliği indirip aynada kendime bakıyorum. Russell’ın tavsiyesi üzerine yaz kampı danışmanı gibi giyindim: bisiklet yakalı yeşil bluz altına haki şort ve bembeyaz Keds ayakkabılar. Saçlarım belime kadar uzanırdı eskiden ama dün atkuyruğumu kesip kanser yardım derneğine bağışladım. Geriye kala kala küt siyah saçlar kaldı, kendimi tanıyamıyorum artık.

“Sana iki bedava tavsiye,” diyor Russell. “Birincisi, mutlaka çocuğun çok yetenekli olduğunu söyle.”

“Nasıl anlayacağım ki bunu?”

“Fark etmez. Bu kasabada bütün çocuklar yeteneklidir. Sen sohbetin arasına sıkıştırmaya bak.”

“Peki. Diğer tavsiyen ne?”

“Baktın mülakat kötü geçiyor veya kararsız kaldıklarını fark ettin, o zaman şunu teklif edebilirsin.”

Torpido gözünü açıp insanların evlerine gerçekten sokmak istemeyeceğim bir şey gösteriyor.

“Ah, Russell, bilemiyorum.”

“Al şunu, Quinn. Elindeki koz kartı gibi düşün. Oynaman şart değil ama ihtiyacın olabilir.”

Muhtemelen haklı olduğunu bilecek kadar korku hikâyesi dinlemiştim rehabilitasyonda. Aptal şeyi alıp çantamın içine sokuşturuyorum.

“Pekâlâ,” diyorum ona. “Getirdiğin için teşekkürler.”

“Dinle, ben gidip Starbucks’ta bekleyeceğim. İşin bitince beni ara, seni geri götürürüm.”

Ona iyi olduğumu, Philadelphia’ya trenle dönebileceğimi söylüyorum ve trafik kötüleşmeden evine dönmesinde ısrar ediyorum. “Tamam ama bittiğinde beni ara,” diyor. “Her şeyi bilmek istiyorum, tamam mı?”

2

Arabanın dışında sıcak, rutubetli bir haziran öğleden sonrası havası var. Russell uzaklaşırken hafifçe komaya basıyor, buradan dönüşüm yok artık galiba. Maxwell'lerin evi üç katlı, san ahşap kaplamalı ve beyaz çatı süslemeli büyük, klasik bir Viktorya dönemi evi. Evi çepeçevre saran sundurmada rattan mobilyalar ve içleri san çiçeklerle, papatya ve begonyalarla dolu saksılar var. Arazi arka tarafta büyükçe bir ormana, belki de bir çeşit parka kadar uzanıyor. Sokak bu yüzden kuş cıvıltılarıyla dolu olmalı; vızıldayan, cikleyen, ötüşen böcekleri de duyabiliyorum.

Yassı döşeme taşlarının üstünden yürüyüp ön sundurmaya giden basamakları çıkıyorum. Zili çalıyorum, küçük bir oğlan bakıyor kapıya. Kafasının üstünde dik dik kızılımsı turuncu saçları var. Troll bebeklerini anımsatıyor.

Göz göze gelelim diye çömeliyorum.

"Adının Teddy olduğuna bahse varım."

Oğlan mahcup mahcup gülümsüyor.

"Ben Mallory Quinn. Acaba..."

Arkasını dönüyor, son sürat merdivenlerden ikinci kata çıkıp gözden kayboluyor.

"Teddy?"

Ne yapacağımı bilemiyorum. Önümde ufak bir antre ve arka taraftaki mutfağa giden küçük bir koridor var. Sol tarafta bir yemek odası, sağ tarafta oturma odası ve yerlerde muhteşem çam parkeler var. Merkezi klimanın temiz, ferah kokusu suratıma çarpıyor, içinden belli belirsiz Murphy

arapsabunu kokusu da alıyorum; yerler daha yeni güzelce fırçalanmış sanki. Bütün mobilyalar Crate and Barrel mağazasından az önce gelmişler gibi modern ve yepyeni görüyor.

Zile basıyorum ama ses çıkmıyor. Üç kez daha basıyorum, tık yok.

“Merhaba?”

Evin öbür ucunda, mutfakta, beni fark edip dönen bir kadının siluetini seçiyorum.

“Mallory? Sen misin?”

“Evet! Merhaba! Zile bastım ama...”

“Biliyorum, kusura bakma. Tamir ettireceğiz.”

Teddy’nin kapıya geldiğimi nasıl anladığını merak etmeme fırsat kalmadan kadın beni buyur etmek için yanıma geliyor. Gördüğüm en zarif yürüyüşe sahip; öyle sessiz hareket ediyor ki ayaklan yere değmiyor âdeta. Uzun boylu, ince yapılı, sarışın ve beyaz tenli bir kadın, yüz hatları bu dünya için fazla narin duruyor.

“Ben Caroline.”

Elimi uzatıyorum ama o beni sarılarak selamlıyor. Buram buram sıcaklık ve şefkat yayan insanlardan. Beni gereğinden biraz uzun tutuyor kollarının arasında.

“Burada olmana çok memnun oldum. Russell bize hakkında harika şeyler anlattı. On sekiz aydır temiz misin sahiden?”

“On sekiz buçuk.”

“Müthiş. Yaşadığın onca şeyden sonra hem de? Gerçekten olağanüstü. Kendinle gurur duyuyorsundur.”

Ağlayacağımdan korkuyorum çünkü pat diye, daha evin içine bile girmeden ilk iş bağımlılıktan kurtulma sürecimi sormasını beklemiyordum. Ama

şimdiden bu konuyu atlatmak, elimdeki en kötü kartları masaya koymak içimi rahatlatıyor.

“Kolay olmadı ama gün geçtikçe kolaylaşıyor.”

“Ben de hastalanma aynen bunu diyorum.” Geri adım atıyor, beni baştan ayağa süzüp gülümsüyor. “Şimdi hâline bak bir de! Ne kadar sağlıklı, ışıl ışılsın!”

Evin sıcaklığı yirmi dereceye ayarlanmış, gayet serin ve güzel, dışarıdaki boğucu sıcağın üstüne insanı kendine getiriyor. Caroline’m peşinden merdivenlerin yanından ve ikinci kat sahanlığının altından geçiyorum. Mutfak bol bol doğal ışık alıyor, içerisi Food Network kanalındaki yemek programlarından birinin seti gibi. Bir tane büyük buzdolabı, bir de küçük buzdolabı ve sekiz gözlü bir ocağı var. Eviye bir nevi yalak; iki musluk gerektirecek kadar geniş. Ayrıca hepsi farklı şekil ve ebatta onlarca çekmece ve dolap mevcut.

Caroline ufak bir dolabın kapağını açınca bunun üçüncü bir buzdolabı olduğunu fark ediyorum, içi soğuk içeceklerle dolu minyatür bir dolap. “Bakalım neyimiz varmış. Madensuyu, hindistancevizi suyu, buzlu çay...”

“Madensuyu olur.” Dönüp hayretle arka bahçeyi gören boydan boya pencereli duvara bakıyorum. “Mutfağınız çok güzelmiş.”

“Kocaman, değil mi? Üç kişi için fazla büyük. Ama evin geri kalanına âşık olduk, o yüzden burada karar kıldık. Hemen arkamızda bir park var, dikkatini çekti mi? Teddy ağaçların arasında gezinmeyi çok seviyor.”

“Eğlencelidir eminim.”

“Ama sürekli kene ısırdı mı diye kontrol ediyoruz onu. Pire tasması almayı düşünüyorum.”

Bir bardak dayadığı buz makinesinden hafif bir tıkırtı sesi çıkıyor ve bardağa onlarca minik billur buzdan inciler dökülüyor. Bir sihirbaz numarasına tanıklık etmişim gibi hissediyorum kendimi. Caroline gazlı

madensuyu koyup bana uzatıyor. “Sandviçe ne dersin? Sana bir şeyler hazırlayabilir miyim?”

Başımı iki yana sallıyorum ama Caroline yine de büyük buzdolabının kapağını açıyor ve içindeki çeşit çeşit market ürünleri görünüyor. Tam yağlı inek ve soya sütü şişeleri, kutu kutu kahverengi serbest gezen tavuk yumurtası, kavanoz kavanoz pesto sos, humuslar, pico de gallo(*) var dolapta. Ayrıca kalıp kalıp peynir, şişe şişe kefir, ağzına kadar dolu beyaz file çantalarda yeşil yapraklı sebzeler. Ve meyveler! Kocaman kaplarda çilekler ile yabanmersinleri, ahududular ile böğürtlenler, kantalup kavunları ile şamamalar. Caroline bebek havuç dolusu bir poşet ile bir humus kavanozu alıp dirseğiyle kapağı kapatıyor. Kapakta çocuk çizimi bir resim olduğu dikkatimi çekiyor; kaba hatlarla beceriksizce çizilmiş bir yavru tavşan. Teddy mi çizdi, diye soruyorum, Caroline evet dercesine başını sallıyor. “Bu eve taşınalı altı hafta oldu, şimdiden evcil hayvan istediğini ima etmeye başladı. Önce yerleşmemiz bitsin dedim ben de.”

(*) Bir tür salsa sos. -yhn

"Yetenekli görünüyor," diyorum, bunu demem çok mu zorlama oldu, fazla mı hızlı gittim diye endişeleniyorum sonra.

Ama Caroline dediğime katılıyor!

"Ah, kesinlikle. Akranlarına göre epey ileride. Herkes öyle diyor."

Kahvaltı köşesinde küçük bir yemek masasına oturuyoruz, Caroline bana bir kâğıt uzatıyor. "Kocam bazı kurallar yazdı. Çok aşırı şeyler değil ama aradan çıksın bari."

EV KURALLARI

1 Uyuşturucu yok

2. Alkol yok

3. Sigara yok

4. Küfür yok

5. Ekranlı şeyler yok

6. Kırmızı et yok

7. Abur cubur yok

8. İzinsiz misafir yok

9. Teddy'nin sosyal medyada fotoğraflarım paylaşmak yok

10. Din veya batıl inanç paylaşımı yok. Bilim öğretilecek

Bilgisayarda yazılıp çıktısı alınmış listenin altında narin kadınsı harflerle, elyazısıyla iliştirilmiş on birinci kural var:

Eğlenmene bak!?

Caroline kuralları daha okumayı bitirmeme fırsat bırakmadan özür dilemeye başlıyor. "Yedinci kural için zorlamıyoruz aslında. Kek yapmak ya da Teddy'ye dondurma almak istersen olur. Gazlı içecekler olmasın sadece. Bir de kocam on numarada ısrar etti. Mühendis kendisi. Teknoloji alanında çalışıyor. O yüzden bilim ailemizde çok önemlidir. Dua etmeyiz, Noel kutlamayız. Hapşıran birine Tanrı esirgesin bile demeyiz."

"Ne dersiniz?"

"Gesundheit. Veya 'Sağlığına'. Aynı anlama geliyor."

Sesinde özür diler gibi bir tını var, bir de boynumdaki küçük altın haça kaçamak bir bakış attığını görüyorum. Annemin ilk Kutsal Komünyonumda verdiği hediyeydi bu haç Caroline'ı ev kurallarının benim için sorun teşkil etmeyeceğine dair temin ediyorum. "Teddy'nin dini inancı sizi ilgilendirir, beni değil. Ben burada sadece güvenli, ilgili, besleyici bir ortam sağlamak üzere bulunuyorum."

Rahatlamış görünüyor. "Ve eğlenmek için, değil mi? On birinci kural bu. Yani özel bir gezi planlamak istedin diyelim, müzeye olur, hayvanat

bahçesine olur, seve seve her şeyin ödemesini yaparım.”

İşin tanımı ve sorumluluklarından konuşuyoruz bir süre ama Caroline fazla hususi soru sormuyor. Ona Güney Philadelphia’da, stadyumların hemen kuzeyindeki Shunk Caddesi’nde büyüdüğümü söylüyorum. Orada annem ve kız kardeşimle yaşadığımı, mahalledeki çocuklara bakıcılık yaptığımı. Central Lisesi’nde okuduğumu, Penn State Üniversitesi’nde atletizm alanında tam burs kazanmışken hayatımın rayından çıktığını. Russell gerisini Caroline’a anlatmış olmalı çünkü o çirkin şeyleri tekrar ettirmiyor.

Onun yerine, “Gidip Teddy’yi bulalım mı? Bakalım nasıl anlaşacaksınız?” diyor.

Hemen mutfaktan çıkınca oturma odası yer alıyor; burası rahat, resmi olmayan bir aile odası, içeride bir köşe kanepesi, bir oyuncak sandığı, bir de yumuş yumuş, uzun tüylü bir halı var. Sıra sıra kitap rafları olan duvarlarda New York Metropolitan Operası’nın posterleri asılı: Rigoletto, Pagliacci ve La Traviata. Caroline kocasının en sevdiği yapımların bunlar olduğunu açıklıyor, Teddy doğmadan evvel sürekli Lincoln Center’a giderlermiş.

Çocuk spiralli bir defter ve iki numara san kurşunkalemlerle halının üstüne yayılmış. Ben gelince başını kaldırıp bakıyor ve yaramaz bir edayla gülümsüyor, sonra resmine geri dönüyor.

“Tekrar merhaba. Resim mi çiziyorsun?”

Omuzlarını abartılı bir hareketle silkiyor. Hâlâ bana cevap veremeyecek kadar utangaç.

“Tatlım, canım benim,” diye araya giriyor Caroline. “Mallory sana bir soru sordu.”

Çocuk yine omuz silkiyor, sonra suratını kâğıda yaklaştırıyor, öyle ki burnu neredeyse resme değecek, sanki resmin içinde kaybolmak istiyor. Ardından sol eliyle kaleme uzanıyor.

“Ah, demek solaksın!” diyorum. “Ben de solağım!”

“Dünya liderleri arasında ortak görülen bir özelliktir,” diyor Caroline. “Barack Obama, Bili Clinton, Ronald Reagan... hepsi solak.”

Teddy vücudunu oynatıyor, artık omzunun üstünden bakıp çizdiği resmi göremiyorum.

“Bana kardeşimi anımsattın,” diyorum. “Senin yaşındayken resim çizmeye bayılırdı. Bir koca Tupperware dolusu pastel boyası vardı.”

Caroline kanepenin altına uzanıp koca bir Tupperware dolusu pastel boya çıkarıyor. “Böyle mi?”

“Tıpatıp!”

Sevimli, neşeli bir gülüşü var. “Sana komik bir hikâye anlatayım: Barselona’da yaşadığımız süre boyunca Teddy’nin eline bir kalem veremedik. Fosforlu kalemler aldık, parmak boyaları aldık, suluboya aldık, resme zerre alaka göstermedi. Ama Amerika’ya gelip bu eve taşındığımızda, ansızın Pablo Picasso kesileceği tuttu. Şimdi delicesine resim yapıyor.”

Caroline sehpanın üstünü kaldırıyor, bununla beraber sehpanın aynı zamanda bir depolama ünitesi işlevi gördüğünü fark ediyorum. İçinden iki-üç santim kalınlığında bir kâğıt tomarı çıkarıyor Caroline. “Kocam her şeyi sakladığım için dalga geçiyor benimle ama elimde değil. Görmek ister misin?”

“Tabii ki.”

Yerde Teddy’nin kalemi hareket etmeyi kesiyor. Bütün vücudu geriliyor. Bizi can kulağıyla dinlediği, tüm dikkatini tepkime verdiği belli.

“Aaah, bu gerçekten çok güzel,” diyorum Caroline’a "At mı bu?”

“Evet, sanırım öyle.”

“Hayır, hayır, hayır,” diyor Teddy, ayağa fırlayıp yanıma geliyor. “Keçi o, çünkü kafasında boynuzlar var, gördün mü’ Sakalı da var. Atların sakalı

olmaz.” Sonra kucağıma yaslanıp sayfayı çeviriyor ve sonraki resmi gösteriyor.

“Dışarıdaki söğüt mü bu yoksa?”

“Evet, o. Tırmanırsan bir kuş yuvası görebilirsin.”

Sayfalan çeviriyorum, çok geçmeden Teddy kucağımda rahat rahat oturuyor, başını göğsüme yaslıyor, iri bir köpek yavrusunu pışpışlarmış gibi hissediyorum kendimi. Vücudu sıcak ve kurutucudan yeni çıkmış çamaşır kokuyor. Caroline yan tarafımızda oturduğu yerden etkileşimimizi izliyor, memnun kalmış görünüyor.

Çizimlerin hepsi standart çocuk çizimleri: bir sürü hayvan, güneşli günlerde gülen suratlı bir dolu insan. Teddy her resme verdiğim tepkiyi inceliyor ve övgülerimi sünger gibi emiyor.

Caroline tomardaki son resmi görünce şaşırıyor. “Bunu ayıracaktım.” diyor ama şimdi açıklamaktan başka seçeneği yok. “Bu Teddv ile şey, onun özel arkadaşı.”

“Anya,” diyor Teddy. “İsmi Anya."

“Doğru, Anya,” diyor Caroline bana göz kırpıp ayak uydurmam için teşvik ederek. “Hepimiz Anya’yı seviyoruz çünkü anne ile baba isteyken Anya, Teddy’yle oyun oynuyor.”

Anya’nın bir nevi tuhaf, hayali oyun arkadaşı olduğunu anladığımdan kibarca bir şey söylemeye çalışıyorum. “Anya’nın etrafta olması harikadır eminim. Hele de yeni bir kasabada küçük bir çocuksan ve başka çocuklarla henüz tanışmamışsan.”

“Kesinlikle!” Caroline durumu çabucak kavradığım için rahatlıyor. “Aynen öyle.”

“Anya şimdi burada mı? Bizimle odada mı?”

Teddy odaya göz gezdiriyor. “Hayır.”

“Nerede peki?”

“Bilmem.”

“Bu akşam onu görecek misin?”

“Her akşam görüyorum zaten,” diyor Teddy. “Yatağımın altında uyuyor, şarkı söylemesini duyabiliyorum.”

O esnada antrede bir şıngırtı oluyor, ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Bir adam, “Merhaba?” diye sesleniyor.

“Oturma odasındayız!” diye karşılık veriyor Caroline, sonra Teddy’ye bakıyor. “Baban geldi!”

Teddy kucağımdan fırladığı gibi babasını karşılamaya koşuyor, ben de çizimleri Caroline’a geri veriyorum. “Resimler... hayli ilginç.”

Caroline başını iki yana sallayıp gülüyor. “Cinler falan musallat olmadı, yemin ederim. Tuhaf bir dönemden geçiyor sadece. Hem bir sürü çocuğun hayali arkadaşı olur. Pediatri bölümündeki meslektaşlarım bunun aşın yaygın olduğunu söylüyorlar.”

Sesi mahcup olmuş gibi çıkıyor, hemencecik bunun gayet normal olduğuna dair onu temin ediyorum. "Taşınma yüzündendir kesin. Oynayacak biri olsun diye uydurmuştur onu.”

“Keşke böyle acayip görünmeseydi. Bunu nasıl buzdolabına asacağım ki?” Caroline resmi baş aşağı çevirip diğer çizimlerin arasına sokuşturuyor. “Ama şu var, Mallory: Sen işe başladığında onu tamamen unutacağından eminim. Yeni bakıcısıyla çok eğlenecek!”

Konuşma şekli çok hoşuma gidiyor; sanki mülakat tamamlanmış, çoktan işi almışım da şimdi sorun çözüyormuşuz gibi. “Buradaki oyun parklarının çocuk kaynadığına eminim,” diyorum. “Okul başlamadan Teddy’nin bir sürü arkadaş edinmesini sağlarım.”

“Harika,” diyor Caroline. Koridordan yaklaşan ayak sesleri duyuluyor, Caroline bana yanaşıyor. “Bir de seni kocam konusunda uyarmak istiyorum. Geçmişin onu biraz rahatsız ediyor. Uyuşturucudan dolayı. O yüzden hayır demek için sebep arayacaktır ama sen merak etme.”

“Peki, ne yapma-”

“Ona Bay Maxwell diye hitap et. Ted deme. Hoşuna gider.”

Tüm bunların ne anlama geldiğini sormama fırsat kalmadan Caroline geri çekiliyor ve kucağında sırıtan Teddy ile kocası içeri giriyor. Ted Maxwell beklediğimden yaşlı, Caroline’dan en az on-on beş yaş büyük olmalı. Uzun boylu, ince yapılı bir adam, saçları kırlaşmış, koyu renk çerçeveli gözlüğü ve sakalı var. Marka kot pantolon, bağcıklı Oxford ayakkabılar ve V yaka tişört üstüne spor bir ceket giymiş. Günlük görünen ama tahmin edileceğinin on katından fazlasına mal olan türden bir kıyafet.

Caroline onu öperek karşılıyor.

“Tatlım, bu Mallory.”

Ayağa kalkıp onunla tokalaşıyorum. “Merhaba, Bay Maxwell.”

“Kusura bakmayın, geciktim. İşte bir sorun çıktı da.” Carolinela ikisi bakışıyorlar, işte çok mu sorun çıkıyor diye merak ediyorum. “Mülakat nasıl geçiyor?”

“Çok iyi” diyor Caroline.

“Çok çok iyi!” diye bağırıyor Teddy. Babasının kucağından sıyrılıp iniyor ve tekrar benim kucağıma hopluyor; sanki ben Noel Babaymışım, o da Noel listesindeki her şeyi bana anlatmak istermiş gibi. “Mallory, saklambaç oynamayı sever misin?”

“Bayılırım saklambaca,” diyorum. “Özellikle de bir sürü odası olan büyük eski evlerde.”

“Bizim ev öyle!” Teddy gözlerini açıp hayretle oturma odasına bakıyor. “Bizim büyük eski bir evimiz var! Bir sürü de odamız!”

Onu hafifçe sıkıyorum. “Harika!”

Ted muhabbetin gidişatından rahatsız olmuşa benziyor. Oğlunun elinden tutup tatlı tatlı kucağımdan indiriyor. “Dinle, afacan, bu bir mülakat. Yetişkinler arasında çok ciddi bir konuşma. Anne ile babanın Mallory’ye soracağı mühim sorular var. Yani senin şimdi üst kata gitmen lazım, oldu mu? Gidip LEGO falan oyna ya da-”

Caroline araya giriyor: “Tadım, biz her şeyi konuştuk zaten. Mallory’yi dışarı çıkarıp ona misafir evimizi göstermek istiyorum.”

“Benim de kendi sorularım var. Beş dakika müsaade et.”

Ted oğlunu hafifçe ittirip dışarı yolluyor. Sonra ceketinin önünü çözüyor ve karşıma oturuyor. Düşündüğüm kadar ince olmadığını fark ediyorum, biraz göbekliymiş ama kilo ona yakışıyor. İyi beslenmiş, iyi bakılmış bir hâli var.

“Özgeçmişinin kopyasını getirdin mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Üzgünüm.”

“Sorun değil. Bende olacaktı.”

Çantasını açıp içi evrak dolu bir dosya çıkarıyor. Dosyanın içini karıştırırken diğer başvuranların mektuplarını ve özgeçmişlerini görüyorum. Elli tane olmalı, “işte burada, Mallory

Quinn.” O tomarın içinden özgeçmişimi çektiğinde, üstünde elyazısıyla alınmış notlar olduğunu görüyorum.

“Central Lisesi’ni bitirmişsin ama üniversite okumamışsın, doğru mu?”

“Henüz okumadım,” diyorum.

“Güz döneminde kaydolacak mısın?”

“Hayır.”

“İlkbaharda?”

“Hayır ama umuyorum yakın bir zamanda kaydolacağım.”

Ted özgeçmişime bakıyor, anlam veremiyormuş gibi gözlerini kısıp başını yana eğiyor. “Burada yabancı dil bilip bilmediğin yazmıyor.”

“Bilmiyorum, üzgünüm. Güney Philadelphia aksanım saymazsanız tabii. ‘Buzlaş istiyonuz mu genjler?’”

Caroline gülüyor. “Ah, çok komikti!”

Ted notlarına küçük, siyah bir X atmakla yetiniyor.

“Enstrüman çalıyor musun? Piyano, keman?”

“Hayır.”

“Görsel sanatlar peki? Boyama, çizim, heykel?”

“Hayır.”

“Çok seyahat eder misin? Yurtdışına çıktın mı?”

“On yaşımdayken Disney’e gitmiştik.”

Özgeçmişime bir X daha atıyor.

“Şimdi de Becky teyzen için çalışıyorsun?”

“Teyzem değil. Kreşin adı o: Becky Teyze’nin Çocuk Bakımevi.”

Notlarını karıştırıyor. “Doğru, tamam, şimdi hatırladım. Eski bağımlı dostu bir işyeriydi. Devlet sizi işe almaları için onlara ne kadar ödeme yapıyor, biliyor musun?”

Caroline kaşlarını çatıyor. “Tatlım, ne ilgisi var bunun?”

“Merak ettim sadece.”

“Cevap verebilirim, dert değil,” diyorum Caroline’a. “Maaşımın üçte birini Pennsylvania eyaleti karşılıyor.”

“Ama biz hepsini karşılayacağız,” diyor Ted ve özgeçmişimin yanlarındaki boşluklara bir şeyler karalayıp hesaplamalar yapıyor.

“Ted, başka sorun var mı?” diye soruyor Caroline. “Mallory epeydir burada, daha ona arka tarafı göstermek istiyorum.”

“Tamam. Öğreneceğim her şeyi öğrendim.” Özgeçmişimi diğerlerinin altına koyduğu dikkatimi çekiyor ister istemez. “Tanıştığımıza memnun oldum, Mallory. Geldiğin için teşekkürler.”

Birkaç dakika sonra mutfaktan sundurmaya açılan kayan cam kapılardan geçerken Caroline bana, “Sen Ted’e aldırma,” diyor. “Kocam çok zekidir. Bilgisayarlardan iyi anlar, o konuda tam bir sihirbaz. Fakat sosyal açıdan biraz sorunlu ve bağımlılıktan kurtulma sürecini hiç anlamıyor. Seni çok riskli buluyor. Penn Üniversitesi’nden bir öğrenciyi almak istiyor işe, SAT puanı 1600 olan, parlak birini. Ama senin bir şansı hak ettiğine ikna edeceğim onu. Merak etme hiç.”

Maxwell’lerin yüksek ağaçlar, çalılar ve renkli çiçek tarhlarıyla çevrili, yemyeşil çimenli büyük bir arka bahçesi var. Bahçenin merkezinde etrafı sandalyeler ve şemsiyelerle çevrili, Las Vegas kumarhanelerinde rastlayacağınız türden muhteşem bir yüzme havuzu yer alıyor.

“Çok güzelmiş!”

“Hususi vahamız,” diyor Caroline. “Teddy burada oynamaya bayılıyor.”

Çimenlikte yürüyoruz, otlar bir trambolinin yüzeyi gibi gergin ve esnek bir his bırakıyor ayaklarımın altında. Caroline avlunun kenarındaki küçük bir yolu işaret ediyor ve bana bu yolun, içinden patikaların ve akarsuların geçtiği bin iki yüz dönümlük doğa koruma alanı Hayden’s Glen’e indiğini

söylüyor. “Dereler yüzünden Teddy’yi tek başına göndermiyoruz tabii. Ama sen onu gönlünce götürebilirsin parka. Zehirli sarmaşıklara dikkat et yeter ki.”

Bahçenin neredeyse yansını geçiyoruz, derken misafir evi ilişiyor gözüme; hemen hemen ağaçların ardına gizlenmiş, sanki orman onu kendi içine katmak üzereymiş gibi. Hansel ile Gretel masalındaki şeker evi anımsatıyor ev: Rüstik ahşap kaplamalı, üçgen çatılı minyatür bir İsviçre dağ evi. Üç basamakla ufak bir sundurmaya çıkıyoruz ve Caroline ön kapının kilidini açıyor. “Önceki evsahibi çim biçme makinesini tutuyormuş burada, malzeme deposu gibi kullanmış ama ben senin için düzenledim.”

Tek bir odası var, içi küçük ama tertemiz. Duvarlar beyaz çatı kirişleri açıkta bırakılmış, kalın kahverengi kirişler tavanı çaprazlama geçiyor. Ahşap zemine hiç ayak basılmamış gibi olduğundan spor ayakkabılarımı çıkarmak zorunda kalıyorum. Sağ tarafta küçük bir mutfak köşesi, sol taraftaysa üstünde pofuduk beyaz yorganı ve kocaman dört yastığıyla karşılaştığım en rahat görünen yatak var.

“Caroline, burası şahane.”

“Şey, biraz küçük olduğunu biliyorum ama bütün günü Teddy’yle geçirdikten sonra biraz kendine özel bir alan istersin diye düşündüm. Ayrıca yatak sıfır. Mutlaka denemelisin.”

Yatağın ucuna oturup uzanıyorum, bir bulutun üstüne düşmüşüm gibi geliyor. “Aman Tanrım.”

“Brentwood yastık yüzeyli yataklarından bu. Vücudu destekleyen üç bin yayı mevcut. Ted’le yatak odamızda da aynısından var.”

Kulübenin öbür ucunda iki kapı görünüyor. Birisi duvarında raflar dizili dar bir dolaba, diğeriyse duşu, tuvaleti ve lavabosuyla eksiksiz olan dünyanın en küçük banyosuna açılıyor. Banyoya girince boyum az daha uzun olsa duşun altında eğilmeden duramayacağımı fark ediyorum.

Kulübenin tamamını gezmek bir dakikadan fazla sürmüyor ama yine de her şeyi incelemek için biraz daha vakit geçirmem gerekliymiş gibi

hissediyorum kendimi. Caroline kulübenin tasarımında onlarca küçük, düşünceli dokunuşta bulunmuş: okuma lambasıyla bir komodin, katlanan bir ütü masası, cep telefonu için USB sarp ve hava dolaşımını sağlamak için tavan pervanesi. Mutfak dolaplarına temel malzemeler depolanmış: tabaklar ile bardaklar, fincanlar ile çatak-bıçaklar, hepsi büyük evde kullanılan lüks markalardan. Ek olarak yemek pişirmek için malzemeler var: zeytinyağı, un, karbonat, tuz-karabiber. Caroline yemek yapmayı sever miyim diye sorunca hâlâ öğrendiğimi söylüyorum. "Ben de öyle," diyor gülerek. "Beraber çözebiliriz mutfak işini."

Sonra sundurmadan pat pat ayak sesleri duyuyorum ve Ted Maxwell kapıyı açıyor. Spor ceketini çıkarıp mavimsi yeşil, polo yakalı bir tişört giymiş ama bu spor kıyafetle bile insanın gözünü korkutuyor. Mülakatı onu tekrar görmeden tamamlayacağımı ummuştum.

"Teddy seni çağırıyor," diyor Caroline'a. "Gerisini ben gösteririm."

Zaten göreceğimi gördüğümden bu biraz tuhaf kaçıyor ama bir şey dememe fırsat kalmadan Caroline kapıdan çıkıyor. Ted orada dikilip sanki çarşaflarla havluları çalacağımı düşünüyormuş gibi beni izliyor.

Gülümsüyorum. "Burası sahiden çok güzelmiş."

"Tek kişilik bir daire. İzinsiz misafir yok. Yatılı misafir katiyen yok. Teddy'nin kafasını karıştırır. Sorun olur mu?"

"Hayır, görüştüğüm kimse yok zaten."

Asıl noktayı kaçırmama sinirlenip başım sallıyor. "Başkalarıyla görüşmeni yasal açıdan engelleyemeyiz. Sadece bahçemde yabancıların kalmasını istemiyorum."

"Anlıyorum. Sorun değil." Bunun bir ilerleme olduğuna, iş ilişkisi kurma yolunda küçük bir adım daha attığımıza inanmak istiyorum. "Başka endişeleriniz var mı?"

Zoraki gülümsüyor. "Ne kadar vaktin var?"

“Ne kadar lazımsa. Bu işi gerçekten istiyorum.”

Pencereye yanaşıp dışarıdaki ufak çam ağacını gösteriyor. “Sana bir şey anlatayım. Bu eve taşındığımız gün Caroline ile Teddy şu ağacın altında bir kuş yavrusu buldular. Yuvasından düşmüş olmalı. Belki de atılmıştır, kimbilir? Her neyse, eşim çok iyi yürekli, cömert biridir. Bir ayakkabı kutusu bulup içine kâğıt kırpığı doldurdu ve kuş yavrusunu damlalıkla şekerli su vererek beslemeye başladı. Bu esnada ben araba yolunda nakliyecilerleyim, beraber bir hayata başlayabilelim diye evi yerleştirmeye çalışıyorum, Caroline’sa Teddy’ye kuşu iyileştirip sağlığına kavuşturacağını, bir gün kuşun ağaçların tepesinde uçacağını söylüyor. Tabii Teddy bu fikre bayıldı. Kuşun adını Robert koydu ve saat başı Robert’ı kontrol etmeye, ona küçük kardeşiymiş gibi muamele etmeye başladı. Fakat kırk sekiz saat sonra Robert öldü. Sana yemin ederim Mallory, Teddy bir hafta ağladı. Yıkıldı resmen çocuk. Küçücük bir kuş yüzünden. Diyeceğim o ki, bizimle yaşamaya davet edeceğimiz kişi konusunda ne kadar dikkat etsek az kalır. Senin de geçmişini düşününce, büyük riske girdiğimizden endişe ediyorum.”

Ona nasıl karşı çıkabilirim ki? İşin maaşı iyi ve Ted’in elinde daha önce uyuşturucu bağımlılığı yaşamamış kadınların adlarıyla dolu bir dosya var. Kalp masajı eğitimi almış, yüzünden sağlık akan bir hemşirelik okulu öğrencisini veya kendi elleriyle enchiladas verdes pişirirken İspanyolca dersleri veren beş torun büyütmüş Honduras’lı bir büyükanneyi işe alabilir. Böyle seçenekleri varken neden bana şans versin ki? Şimdi tek umudumun, arabasından inmeden önce Russell’dan aldığım son dakika hediyem olan kozu oynamak olduğunun farkındayım.

“Sanırım bir çözümüm var.” Çantamı açıp içinden altında beş pamuklu şerit bulunan kredi kartı benzeri bir kâğıt çıkarıyorum. “Bu bir uyuşturucu madde test kiti. Amazon’da tanesi bir dolara satılıyor ve ücretini kendi maaşımdan seve seve öderim. Metamfetamin, afyon, amfetamin, kokain ve THC’yi ölçüyor. Sonuçlar beş dakikada çıkıyor. Her hafta, seçtiğiniz rasgele günlerde gönüllü olarak testi yaparım, böylece asla endişelenmenize gerek kalmaz, içinizi rahatlatır mı bu?”

Kartı Ted’e uzatıyorum; midesi bulanmış, sanki şimdiden üstünden san, sıcak idrar damlıyormuş gibi kendinden uzakta tutuyor. “Hayır, işte bak

sorun da bu ya," diyor. "İyi biline benziyorsun. Senin için her şeyin en güzelini dilerim, gerçekten ama ben her hafta bir kaba çiş yapmak zorunda kalmayan bir bakıcı istiyorum. Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

Ted ile Caroline mutfakta didişirken büyük evin antresinde bekliyorum. Konuşmalarının detaylarını seçemiyorum ama kimin neye karşı geldiği gün gibi ortada. Caroline'ın sesinde sabırlı ve niyaz eden bir tını var, Ted'in cevapları ise kısa ve sert. Kemanla darbeli matkabı aynı anda dinlemek gibi bir şey.

Nihayet antreye döndüklerinde yüzleri al al olmuş, Caroline zoraki tebessüm ediyor. "Seni beklettiğimiz için üzgünüz," diyor. "Biraz daha konuşup seni arayacağız, olur mu?"

Bunun ne demek olduğunu hepimiz biliyoruz, değil mi?

Ted kapıyı açıyor ve o boğucu yaz sıcağında beni resmen dışarı itekliyor. Evin ön tarafı arka bahçeden çok daha sıcak. Cennet ile gerçek dünyanın arasındaki sınırda duruyormuş gibi hissediyorum kendimi. Cesur bir ifade takınıyorum ve mülakat için onlara teşekkür ediyorum. İş için beni de göz önünde bulundururlarsa memnun olacağımı, aileleri için çalışmanın gerçekten hoşuma gideceğini söylüyorum. "İçinizi rahatlatmak için yapabileceğim bir şey varsa umarım bana söylersiniz."

Tam kapıyı kapatmak üzerelerken küçük Teddy annesi ile babasının bacaklarının arasından sıkışıp elime bir kâğıt tutuşturuyor. "Mallory, senin için resim yaptım. Hediye olarak. Evine götürebilirsin."

Caroline omzumun üstünden bakıp hızla nefes alıyor. "Aman Tanrım, Teddy, çok güzel olmuş!"

Akı üstü iki çöp adam olduğunu bilsem de çizimin tatlılığı içime dokunuyor. Teddy'yle göz göze gelmek için çömeliyorum, bu sefer geri çekilmiyor, kaçmıyor da. "Bayıldım bu resme, Teddy. Eve gider gitmez duvarıma asacağım. Çok teşekkür ederim." Hafifçe sarılmak için kollarımı açıyorum ama o bana uzun uzun sarılıyor, kısa kollarını boynuma doluyor ve yüzünü omzuma gömüyor. Aylardır böyle yakın bir temasta bulunmamıştım kimseyle, duygusallaşıyorum; gözümün kenarından bir damla gözyaşı süzûlüveriyor, gülerek siliyorum. Teddy'nin babası bana güvenmiyor olabilir, beni tekrar uyuşturucuya başlaması an meselesi olan bitik bir müptela olarak görüyor olabilir ama bu dünya tatlısı küçük oğlan benim bir melek olduğumu düşünüyor. "Teşekkür ederim, Teddy. Çok ama çok teşekkür ederim."

Tren istasyonuna giderken acele etmiyorum. Gölgeler içindeki kaldırımlarda uzun adımlarla yürüyorum, tebeşirle resimler çizen küçük kızların, evlerinin garaj yollarında basket atan ergen oğlanların, fıs fıs

dönen bahçe fıskiyelerinin yanından geçiyorum. Küçük alışveriş bölgesinin içinden yürüyorum, smoothie dükkânının ve Starbucks'ın dışında bekleşen okullu gençlerin yanından geçiyorum. Spring Brook'ta, herkesin faturalarını ödeyecek kadar parasının olduğu, asla kötü bir şeyin yaşanmadığı bir kasabada büyümenin kimbilir ne kadar güzel olduğunu geçiriyorum kafamdan. Keşke buradan gitmek zorunda olmasaydım.

Starbucks'a girip çilekli limonata siparişi veriyorum. Bağımlılıktan kurtulma sürecinde olduğumdan kafein dahil her türlü psikoaktif uyarandan kaçınma kararı aldım (öyle hepten kafayı üşütmedim; çikolatayı istisna tutuyorum çünkü içinde en fazla iki miligram kafein var). Kapaktan içeri pipeti soktuğum sırada Russell'ın kafenin öbür ucunda oturmuş sade kahve içerek Philadelphia Inquirer gazetesinin spor sayfalarını okuduğunu fark ediyorum. Muhtemelen Amerika'da matbu gazete alan son adamdır Russell.

"Beklemeseydin keşke," diyorum.

Gazeteyi kapatıp gülümsüyor. "İçimden bir ses buraya uğrayacağım söyledi. Hem nasıl geçtiğini öğrenmek istiyorum. Her şeyi anlat."

"Berbat geçti."

"Ne oldu?"

"Senin şu kozun felaketti. İşe yaramadı."

Russell gülmeye başlıyor. "Quinn, çocuğun annesi beni aradı bile. On dakika önce. Sen evden çıkar çıkmaz yani."

"Öyle mi?"

"Başka bir aile seni kapar diye korkmuş. Bir an önce başlamanı istiyor."

3

Toplanmam on dakikamı alıyor. Çok eşyam yok, hepsi biraz üst başla banyo malzemesi ve bir İncil'den ibaret sadece. Eşyalarımı plastik bir poşette taşımak zorunda kalmayayım diye Russell bana ikinci el bir valiz veriyor. Güvenli Liman'daki ev arkadaşlarımsa Çin yemeği ve ShopRite'tan pasta ısmarlayıp bana hüzünlü, küçük bir veda partisi düzenliyorlar. Böylece mülakatımdan üç akşam sonra Philadelphia'dan ayrılıp bir bakıcı olarak yeni hayatıma başlamak üzere Fantazi Diyan'na doğru yola çıkıyorum.

Ted Maxwell'in beni işe almakla ilgili hâlâ endişeleri varsa bile gizlemekte çok başarılı. Teddy'yle ikisi beni tren istasyonunda karşılıyorlar, Teddy'nin elinde bir demet sarı papatya var. "Bunları ben seçtim," diyor, "ama babam satın aldı."

Babası valizimi arabaya taşımak için ısrar ediyor, eve giderken bana mahalleyi şöyle bir gezdiriyorlar; pizzacıyı, kitapçıyı ve koşucularla bisikletçilerin gözdesi olan yolu gösteriyorlar. Eski Ted Maxwell'den, beni yabancı dil ve seyahat konusunda haşlayan o asık suratlı mühendisten eser kalmamış. Yeni Ted Maxwell neşeli ve resmiyetten uzak ("Bana Ted de lütfen!"); giysileri bile daha rahat görünüyor. Barselona futbol takımının formasının altına baba tipi kot pantolon ve gıcır gıcır New Balance 995s ayakkabılar giymiş.

Öğleden sonra Caroline valizimi boşaltıp kulübeye yerleşmeme yardım ediyor. Ona Ted'in bu ani değişimini sorunca gülüyor. "Sana yola geleceğini söylemiştim. Teddy'nin seni ne kadar sevdiğini gördü. Mülakat yaptığımız diğer herkesten çok sevdi seni Teddy. Verdiğimiz en kolay karar oldu."

Arka bahçedeki yassı döşeme taşlı sundurmada akşam yemeğimizi yiyoruz hep birlikte. Ted imza yemeği olan karides ve deniztarağı şiş kebabı yapıyor ızgarada, Caroline kendi demlediği buzlu çaydan ikram ediyor, Teddy'yse

semazen gibi çimlerde dönüp duruyor; tam zamanlı, her gün, bütün yaz onlarla yaşamaya gelmiş olmama hâlâ çok şaşkın. “İnanamıyorum, inanamıyorum!” diye bağırıyor, sonra çimlere sırtüstü atıyor kendini, delicesine mutlu.

“Ben de inanamıyorum,” diyorum ona. “Burada olduğuma çok mutluyum.”

Daha tatlıya geçmeden ailelerinin bir ferdi gibi hissetmemi sağlıyorlar. Caroline ile Ted’in arasında nazik, rahat bir sevgi ilişkisi var. Birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor, birbirlerinin tabaklarından yiyorlar ve on beş sene kadar evvel Lincoln Center’daki Barnes and Noble kitapçısında tanışmalarının güzel mi güzel, masal gibi hikâyesini beraber anlatıyorlar. Hikâyenin yansında Ted’in eli istemsizce eşinin dizine gidiyor ve Caroline da elini onun elinin üstüne koyuyor, parmaklarını birbirlerine doluyorlar.

Anlaşmazlıkları bile komik ve sevimli. Bir ara yemekteyken Teddy tuvalete gitmesi gerektiğini söylüyor. Onunla gitmek için ayağa kalkıyorum ama Teddy elini sallayıp beni istemiyor. “Beş yaşındayım ben,” diye hatırlatıyor bana. “Tuvalet mahrem bir yerdir.”

“Aferin sana,” diyor Ted. “Elini yıkamayı unutma.”

Kendimi aptal gibi hissederek yerime oturuyorum ama Caroline bana takılmamamı söylüyor. “Teddy için yeni bir aşama bu. Bağımsızlığını ilan ediyor.”

“Ve hapisten uzak duruyor,” diye ekliyor Ted.

Caroline bu espriden hoşlanmamış gibi görünüyor. Ne olduğunu anlamadığımdan açıklama yapıyor.

“Birkaç ay evvel bir olay yaşadık. Teddy iki çocuğa orasını göstermiş. Yani kendini teşhir etmiş. Tipik küçük oğlan davranışı ama benim ilk defa karşılaştığım bir şeydi, o yüzden biraz fazla tepki göstermiş olabilirim.”

Ted gülüyor. “Olaya cinsel taciz demiş olabilirsin.”

“Yetişkin bir erkek olsaydı cinsel taciz olurdu. Demek istediğim buydu, Ted.” Caroline bana dönüyor. “Ama sözlerimi biraz daha dikkatli seçebilirdim, buna katılıyorum.”

“Çocuk daha ayakkabılarını bile bağlayamıyor,” diyor Ted, “şimdiden sapık oldu.”

Caroline abartılı bir hareketle kocasının elini dizinden kaldırıyor. “Mesele Teddy’nin dersini almış olması. İnsanın mahrem yerleri mahremdir. Yabancılara göstermeyiz. Şimdi ona rıza ve uygunsuz dokunma kavramlarını öğreteceğiz çünkü bunları öğrenmesi çok mühim.”

“Yüzde yüz katılıyorum,” diyor Ted. “Sana söz, Caroline, sınıfının en uyanık çocuğu olacak Teddy. Hiç kaygılanma sen.”

“Çok tatlı bir çocuk gerçekten,” diye temin ediyorum Caroline’ı. “İkinizin yetiştirmesiyle gayet güzel idare edeceğine eminim.”

Caroline kocasının elini alıp dizine geri koyuyor. “Haklı olduğunu biliyorum. Yine de onun için endişeleniyorum. Elimde değil!”

Sohbet daha ilerleyemeden Teddy nefes nefese ve faltaşı gibi açılmış gözlerle oynamaya hazır hâlde masaya geri geliyor.

“İyi insan lafının üstüne gelirmiş!” diyor Ted gülerek.

Tatlı bitince havuza gitme zamanı geliyor ve mayom olmadığını, liseden beri yüzmediğimi itiraf etmek zorunda kalıyorum. Bunun üzerine ertesi gün Ted bana 500 dolar avans veriyor ve Caroline beni mayo almak için alışveriş merkezine götürüyor. Öğleden sonra ise askılarında onlarca giysiyle kulübeme geliyor; Burberry’den, Dior’dan ve DKNY’dan, hepsi yeni ya da hemen hiç giyilmemiş gerçekten güzel elbiseler ve üstler bunlar. Şişmanlayıp otuz altı bedene çıktığından artık ona olmadıklarını, hayır kurumuna bağışlamak yerine seve seve bana vereceğini söylüyor.

“Bir de paranoyak olduğumu düşünebilirsin ama senin için şundan aldım.” Bana tepesinde iki metal ucu bulunan küçük, pembe bir el feneri uzatıyor. “Gece koşuya çıkmak istersen diye.”

Düğmesine basıp açınca yüksek bir elektrik cızırtısı çıkıyor; öyle ürküyorum ki alet yere düşüyor.

“Çok pardon! Sandım ki...”

“Yok, yok, uyarmam gerekirdi seni. Vipertek’in mini modeli bu. Anahtarlığına takıyorsun.” Şok tabancasını yerden alıp özelliklerini gösteriyor. Şok ve ışık yazan iki düğmesine ek olarak, ileri geri sürülerek açılıp kapatılan bir emniyet kilidi var. “On bin volt veriyor. Kendi tabancamı Ted’in üstünde denedim. Sırf çalışmasını görmek için. Yıldırım çarpmış gibi olduğunu söyledi.”

Caroline’m özsavunma amaçlı tabanca taşıyor olmasına şaşırmıyorum. VA hastanesindeki hastalarının çoğunun akıl sağlığının yerinde olmadığından bahsetmişti. Ama Spring Brook’ta koşarken neden şok tabancasını ihtiyaç duyacağımı anlamıyorum.

“Burada çok mu suç işleniyor?”

“Hemen hiç işlenmez. Ama iki hafta önce senin yaşlarında bir kızın arabasına girdiler. Tam da Wegmans otoparkında. Adamın teki arabayı ATM’ye sürmeye ve hesabından üç yüz dolar çekmeye zorlamış. Yani sonradan pişman olacağımıza temkinli davranalım dedim, bilirsin işte.”

Beklenti içinde dikiliyor, anahtarlığımı çıkarıp aleti takana kadar tatmin olmayacağını fark ediyorum. Sanki yine annem beni kolluyormuş gibi hissediyorum.

“Çok sevdim,” diyorum. “Teşekkür ederim.”

İşin kendisi hayli kolay, yeni rutinime çabucak uyum sağlıyorum. Tipik bir işgünü hemen hemen şöyle geçiyor:

06.30: Erkenden uyanıyorum, alarma gerek kalmıyor çünkü orman kuş sesleriyle cıvıl cıvıl. Üstüme sabahlık geçirip kendime sıcak çayla yulaf lapası hazırlıyorum, ardından sundurmamda oturup güneşin havuzun üstünden doğmasını izliyorum. Bahçenin eşiğinde türlü türlü yabani hayvanın otladığını görüyorum: sincaplarla tilkiler, tavşanlarla rakunlar ve

arada bir geyik. Kendimi şu eski çizgi film versiyonundaki Pamuk Prenses gibi hissediyorum. Hayvanları kahvaltıda bana katılmaya teşvik etmek için dışarı yabanmersinli ve ayçekirdekli tabaklar bırakmaya başlıyorum.

07.30: Bahçeyi geçip sundurmanın sürgülü kapılarından büyük eve giriyorum. Ted işe gitmek için erken çıkıyor, o yüzden çoktan gitmiş oluyor. Fakat Caroline oğluna sıcak bir kahvaltı hazırlamak istiyor mutlaka. Teddy bilhassa ev yapımı waffle'a düşkün, Caroline Mickey Mouse şekilli özel bir alette pişiriyor wajfle'ları. Sonra o işe gitmek için hazırlanırken mutfağı topluyorum. Annesinin gitme vakti gelip çattığında Teddy'yle ben onu araba yoluna kadar geçirip arkasından el sallıyoruz.

08.00: Teddy'yle günümüze tam anlamıyla başlamadan önce bitirmemiz gereken iki küçük işimiz oluyor. Önce Teddy'nin giysilerini hazırlamam gerekiyor, bu kısmı kolay çünkü hep aynı şeyleri giyiyor. Çocuğun Gap Kids'ten düzülmüş koca bir gardırobu var ama o hep aynı çizgili mor tişörtü giyiyor ısrarla. Caroline bu tişörtü yıkamaktan bıkmış, o yüzden Gap'e gidip aynısından beş tane daha almış. Onun suyuna gitmeye razı, yine de benden onu başka tercihler yapması için "nazikçe teşvik etmemi" istedi. Teddy'nin giysilerini hazırlarken iki farklı seçenek sunmam gerekiyor ama o hep aynı mor çizgili tişörtü seçiyor. Ardından dişlerini fırçalamasına yardım ediyor ve o tuvaletini yaparken dışarıda bekliyorum, sonra güne başlamaya hazır oluyoruz.

08.30: Her sabahı, büyük bir aktivite veya dışarı gezmesi üzerine kurmaya çalışıyorum. Hikâye Saati'ne katılmak için kütüphaneye veya kurabiye yapmak için malzeme almak üzere süpermarkete yürüyoruz. Teddyyi memnun etmek kolay, önerilerime ayak diremiyor hiç. Diş macunu almak için kasabaya gitmem gerektiğini söylediğimde Six Flags lunaparkına gidecekmişiz gibi tepki veriyor. Onun yanında olmak çok keyifli; akıllı, sevgi dolu bir çocuk ve insana parmak ısırtan sorular sorup duruyor: Karenin zıddı nedir? Kızların neden uzun saçlan olur? Dünyadaki her şey "gerçek" midir? Onu dinlemekten hiç bıkmıyorum. Hiç sahip olmadığım erkek kardeşim gibi.

12.00: Sabah aktivitemizden sonra basit bir öğle yemeği hazırlıyorum: peynirli makarna, mini pizza veya tavuk nugget gibi bir şeyler. Teddy Sakin Saat için odasına gidiyor, ben de bir saati kendime ayırıyorum. Kitap

okuyorum, podcast dinliyorum. Bazen kanepede uzanıp yirmi dakika şekerleme yapıyorum. Sonunda Teddy aşağıya geliyor, beni dürtüp uyandırıyor ve mutlaka gösterecek bir-iki yeni resmi oluyor. Sıklıkla en sevdiğimiz aktiviteleri çiziyor. Bizi ormanda gezerken, bahçede oynarken veya kulübemin etrafında takılırken çiziyor. Bu çizimleri buzdolabımın kapısına asıyorum. Sanatsal ilerlemesinin sergisi gibi oldu orası.

14.00: Çoğunlukla günün en sıcak saati olduğundan evde kalıp Chutes and Ladders veya Mouse Trap oynuyoruz, ardından üzerimize güneş kremi boca edip havuza gidiyoruz. Teddy yüzmeyi bilmiyor (ben de pek iyi değilim), o yüzden suya girmeden evvel mutlaka kolluklarını takıyorum. Havuzda ebelemece oynuyor veya köpük sosislerle kılıç savaşı yapıyoruz. Bazen de şişme bota çıkıp Yeni Hayat ya da Titanik filmlerindeymişiz gibi uydurmaca oyunlar oynuyoruz.

17.00: Caroline eve geliyor ve o akşam yemeği hazırlarken Teddy'yle günümüzün nasıl geçtiğini özetliyorum. Sonra koşuya çıkıyorum; Russell'ın tavsiyelerine göre beş kilometre de koşabiliyorum, on üç kilometre de. Kaldırımlarda duran, bahçelerini sulayan çeşit çeşit insanın yanından geçiyorum, hepsi beni Spring Brook sakinlerinden biri sanıyor. Komşuların bazısı el sallayıp selam bile veriyor; sanki ömrüm boyunca burada yaşamışım, birisinin kolejden dönen, yaz tatili için gelen kızıymışım gibi. Bütün bunların bende bıraktığı duyguya, nihayet ait olduğum yere gelmişim hissine bayılıyorum.

19.00: Koşudan sonra dünyanın en küçük banyosunda hızlıca duşumu alıp kulübenin minik mutfağında kendime basit bir yemek hazırlıyorum. Haftada bir-iki defa merkeze inip dükkânlara, restoranlara bakıyorum. Bazen Kurtarıcı Hanımımız kilisesinin bodrumunda düzenlenen açık toplantılardan birine katılıyorum. Oturum yöneticileri çok iyiler, katılımcılar da arkadaş canlısı ama ben gruptaki en genç oluyorum hep;

diğerlerinden en az on yaş küçüğüm, bu sebeple pek arkadaş edinme beklentisinde değilim. Grubun, blokun sonundaki Panera Bread'e yürüyüp çocuklarından, ev kredilerinden, işlerinden vesaire sızlandıkları "toplantı sonrası toplantı"ya kesinlikle katılmıyorum. Aklımı çelebilecek şeylere karşı güvenli bir kozanın içine sığındığım Maxwell'lerin evinde sadece iki hafta geçirdikten sonra, artık toplantılara ihtiyaç duyduğumdan bile emin değilim. Bence sorunlarımla kendi kendime başa çıkabilirim.

21.00: Bu saatte çoğunlukla yatakta oluyorum, kütüphaneden aldığım bir kitabı okuyor veya telefonumda film izliyorum. Kendime hediye olarak Hallmark kanalına üyelik satın aldım, böylece ayda 5,99 dolara sınırsız dizi izleyebilirim ve gecenin sonunda gevşemenin en iyi yolu bu diziler. Işığı kapatıp başımı yastığa koyduğumda şu masallardaki ailelerin birbirine kavuştuğu, kötü adamların sepetlendiği, hâzinelerin bulunduğu, itibarın tekrar kazanıldığı "sonsuza dek mutlu yaşadılar" rahatlığı içinde mest oluyorum.

Bunlar kulağa can sıkıcı geliyor olabilir. Atomu parçalamak gibi bir şey olmadığını biliyorum. Dünyayı değiştirmediğimin, kansere çare bulmadığımın farkındayım. Ama tüm dertlerimden sonra ileri doğru büyük bir adım attığımı hissediyorum ve kendimle gurur duyuyorum. Yaşayacak bir yerim ve düzenli maaşım var. Besleyici, sağlıklı yemekler yapıyorum ve haftada iki yüz dolar biriktiriyorum. Teddy'ye bakma işinin mühim olduğunu hissediyorum. Ayrıca Ted ile Caroline'm bana duydukları o sağlam inançla kendimi onaylanmış hissediyorum.

Özellikle de Ted'in duyduğu inançla. Onu gün boyu pek görmüyorum, zira sabahları altı buçukta ofise gidiyor. Ama bazen akşamlan ben koşudan döndükten sonra onu gördüğüm oluyor. Kâh bilgisayarı ve bir kadeh şarabıyla sundurmada oturuyor, kâh havuzda yüzüyor oluyor, sonra el sallayıp beni çağırıyor ve koşumun nasıl geçtiğini soruyor. Teddy'yle günümüzün nasıl geçtiğini soruyor. Bazen Nike, PetSmart, Gillette, L.L.Bean gibi bazı markalarla ilgili fikirlerimi soruyor. Ted'in açıklamasına göre şirketi dünya çapında büyük firmalar için "arka uç yazılımı" tasarlıyormuş ve kendisi sürekli yeni ortaklıklar arayışındaymış. "Urban Outfitters hakkında ne düşünüyorsun?" veya "Cracker Barrel'da yemek yedin mi hiç?" diye soruyor bazen. Sonra verdiğim cevabı, düşüncelerim

işle ilgili kararlarını gerçekten şekillendirebilirmiş gibi ciddi ciddi dinliyor. Dürüst olmak gerekirse koltuklarım kabarıyor. Russell dışında dediklerime kulak asan kimseyle tanışmadım pek. O yüzden Ted'i gördüğümde hep mutlu oluyorum ve beni konuşmak için yanma çağırdığında biraz heyecanlanıyorum.

Komik ama yeni işimde bana sıkıntı çıkaran tek kişi, aslında var olmayan biri: Anya. Teddy'nin hayali kankasının talimatlarımı hakir görmek gibi can sıkıcı bir huyu var. Sözgelimi, bir gün Teddy'nin kirlilerini toplayıp çamaşır sepetine atmasını istedim. İki saat sonra odasına döndüğümde giysileri hâlâ yerde dağınık duruyordu. "Anya bu işi annemin yapması gerektiğini söylüyor," dedi bana. "Anya diyor ki bu onun işiymiş.

Başka bir sefer, öğle yemeği için çıtır tofu kızarttığım sırada Teddy benden hamburger istedi. Ona hamburger yiyemeyeceğini söyledim. Bu ailede et yenmediğini çünkü çevre için zararlı olduğunu, besi hayvanlarının sera gazlarının en büyük sebebi olduğunu anlattım. Ona bir tabak tofu ile pilav hazırladım ve Teddy çatalıyla yemeğini ittirip durdu. "Anya bir yesem eti gerçekten seveceğimi düşünüyor," dedi. "Anya'ya göre tofu denen şey çöp."

Çocuk psikolojisi alanında uzman değilim ama Teddy'nin ne yapağını anlıyorum: Kendi istediğini yaptırmak için Anya'yı kullanıyor. Caroline'dan tavsiye istiyorum; sabırlı olmamız gerektiğini, problemin kendi kendine çözüleceğini söylüyor. "Daha iyiye gitmeye başladı bile," diyor. "İşten eve her döndüğümde bana, 'Mallory şöyle, Mallory böyle,' diye hep seni anlatıyor. Anya'nın adını duymadım bir haftadır."

Ama Ted daha sağlam bir duruş sergilememi istiyor. "Anya tam bir baş belası. Burada kuralları o koyamaz. Biz koyarız. Bir daha Anya fikrini belirtecek olursa, Teddy'ye onun gerçek olmadığını hatırlatıver."

Bu iki aşın ucun ortasında bir yaklaşıma karar veriyorum. Bir öğleden sonra Teddy üst katta Sakin Saat geçirirken ben de çok sevdiği tarçınlı kurabiyelerden pişiyorum. Aşağı geldiğinde elinde yeni bir resim var. Onu masada oturmaya çağırıyorum. Kurabiyelerle birlikte iki bardak soğut süt koyuyorum sofraya ve sıradan bir edayla bana Anya'dan bahsetmesini istiyorum.

“Nasıl yani?” Ansızın şüpheleniyor.

“Nerede tanıştınız? En sevdiği renk ne? Kaç yaşında?”

Bu sorulara cevap vermek imkânsızmış gibi omuz silkiyor Teddy. Bakışları mutfakta geziniyor, sanki göz teması kurmaktan kaçınıyor.

“İşi var mı Anya’nın?”

“Bilmem.”

“Bütün gün ne yapıyor?”

“Emin değilim.”

“Odandan dışarı çıkıyor mu hiç?”

Teddy masanın karşısındaki boş sandalyeye göz atıyor.

“Bazen.”

Sandalyeye bakıyorum.

“Anya şimdi burada mı? Bizimle mi oturuyor?”

Başını iki yana sallıyor. “Hayır.”

“Kurabiye ister mi?”

“Burada değil, Mallory.”

“Anya’yla neler konuşuyorsunuz?”

Teddy kurabiyelerle suratı arasında iki santim kalana kadar burnunu tabağına indiriyor. “Gerçek olmadığını biliyorum,” diye fısıldıyor. “İspatlamana gerek yok.”

Sesi üzgün ve hüsran içinde çıkıyor, bir anda vicdanım sızlıyor. Beş yaşında bir oğlana Noel Baha’nın gerçek olmadığını kabul ettirmek için zorbalık

yapmışım gibi suçluluk duyuyorum.

“Bak, Teddy, kardeşim Beth’in de Anya gibi bir arkadaşı vardı. Onun arkadaşının adı Cassiopeia idi, ne güzel bir ad, değil mi? Gündüzleri Cassiopeia bütün dünyayı gezen Buzda Disney gösterisinde çalışıyordu. Ama geceleri Güney Philadelphia’daki evimize geliyor, yatak odamızın zemininde uyuyordu. Üstüne basmamak için dikkat etmem gerekiyordu çünkü görünmezdi.”

“Cassiopeia’nın gerçek olduğunu mu düşünüyordu Beth?”

“Cassiopeia gerçekmiş gibi davranıyorduk. Böyle idare ettik çünkü Beth, Cassiopeia’yı kurallara uymamak için kullanmadı hiç. Mantıklı geldi mi bu sana?”

“Galiba,” diyor Teddy, derken böğründe bir acı olmuş gibi sandalyesinde kaykılıyor. “Tuvalete gitmem lazım. İki numaram geldi.” Sonra sandalyesinden iniyor ve telaşla mutfaktan çıkıyor.

Kurabiyesine dokunmadı bile. Üstlerini şeffaf folyoyla kapatıp sütünü de sonra içer diye buzdolabına kaldırıyorum. Ardından eviyede bulaşıkları yıkıyorum. İşim bittiğinde Teddy hâlâ tuvalette. Masaya oturuyorum ve Teddy’nin son resmine bakmadığımı fark ediyorum, bunun üzerine kâğıdı alıp çizili tarafını çeviriyorum.

4

Teddy'nin anne babasının ekran başında geçirilecek zamanla ilgili katı kuralları var, dolayısıyla Teddy diğer çocukların bayıla bayıla izlediği Yıldız Savaştan, Oyuncak Hikâyesi gibi filmlerin hiçbirini izlememiş. Susam Sokağı'm izlemeye bile izni yok. Ancak Maxwell'ler haftada bir Aile Film Gecesi için oturma odasında toplanıyorlar. Caroline mısır patlatıyor ve Ted "hakiki sanatsal değer" taşıyan bir film açıyor, bu da genellikle eski veya altyazılı bir film anlamına geliyor ve size yemin ederim aralarında adını duyduğunuz tek film Oz Büyücüsü. Teddy hikâyesine bayılıyor ve bunun en sevdiği film olduğunu söylüyor.

Bu yüzden havuzdayken Oz Diyan diye kendi uydurduğumuz bir oyun oynarız sık sık. Şişme bota bineriz; Teddy, Dorothy olur; ben de filmdeki diğer herkesin rolüne girerim: Toto, Korkuluk, Cadı ve Munchkin'lerin hepsi. Övünmek gibi olmasın, bu işi kotarmak için elimden geleni ardıma koymam; şarkı söylerim, dans ederim, Uçan Maymun kanatlarımı çırparım ve Broadway'de galadaymış gibi sahnemi sergilerim. Hikâyenin sonuna gelmemiz bir saat sürer, sonunda şişme bot Teddy-Dorothy'yi Kansas'a geri götüren sıcak hava balonuna dönüşür. Yine bir gün hikâye bittiğinde ve selamlarımızı verdiğimizde artık dişlerim takırdıyor. Sudan çıkmam lazım.

"Hayır!" diye haykırıyor Teddy.

"Üzgünüm tatlım ama dondum ben."

Havuz kenarındaki beton platforma havluyu serip güneşte kurumak için üstüne uzanıyorum. Hava sıcaklığı otuz derecenin üstüne çıktı, kızgın güneş çabucak geçiriyor ürpertimi. Teddy civarımda su sıçratıyor. Yeni oyunu, ağzına doldurduğu suyu süs havuzlarındaki kanadı melekler gibi püskürtmek.

"Öyle yapmamalısın," diyorum. "Suda klor var."

“Beni hasta mı eder?”

“Çok yutarsan eder.”

“Ölür müyüm sonra?”

Ansızın çok kaygılanıyor. Başımı iki yana sallıyorum.

“Bütün havuzu içersen evet, muhtemelen ölürsün. Ama azıcık bile içme, oldu mu?”

Teddy bota tırmanıyor ve elini kürek gibi kullanıp suyun kenarına ilerliyor, böylece Teddy botta, ben zeminde, birbirimize paralel uzanmış oluyoruz.

“Mallory?”

“Efendim?”

“İnsanlar öldüğünde ne olur?”

Ona bakıyorum. Teddy gözlerini suya dikmiş.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani vücudun içindeki kişiye ne olur?”

Bu konuda çok kuvvetli fikirlerim var elbette. Tanrı’nın ebedi hayat lütfuna inanıyorum. Kardeşim Beth’in meleklerle çevrili olduğunu bilmek bana çok güç verdi. Ve biliyorum ki bir gün, şanslıysam, cennette onunla kavuşacağız. Ama bunları Teddy’yle paylaşmıyorum. İş görüşmemi ve on numaralı kuralı hâlâ hatırlıyorum: Din veya batıl inanç paylaşımı yok. Bilim öğretilecek.

“Bunu annenle babana sormalısın bence.”

“Sen neden söyleyemiyorsun? ”

“Cevabı bildiğimden emin değilim.”

“Bazı insanların ölüp yine de canlı kalması mümkün mü?”

“Hayalet gibi mi?”

“Yok, korkunçlardan değil.” Kendini ifade etmekte zorlanıyor - böyle konulan konuşurken hepimizin zorlandığı gibi sanının. “İnsanın canlı kalan bir yeri olur mu?”

"Bu çok büyük ve karmaşık bir soru, Teddy. Bunu gerçekten annenle babana sormalısın.”

Sorusunun cevapsız kalmasından dolayı hüsrana uğrasa da ona yardımcı olmayacağım gerçeğini kabullenmişe benziyor. “O zaman Oz Diyarı oyununu bir daha oynayabilir miyiz?”

“Daha yeni bitirdik!”

“Erime kısmını sadece,” diyor. “Sadece sonunu.”

“Tamam. Ama tekrar suya girmem.”

Ayağa kalkıp havluyu omzuma sarıyorum ve cadı pelerini gibi tutuyorum. Parmaklarımı pençe gibi içe kıvırıyorum ve deli gibi kıkırdıyorum. “Seni ele geçireceğim, küçük köpeğini de elime geçireceğim, güzelim!” Teddy üstüme su sıçratıyor, öyle bir bağırıyorum ki ağaçlardaki kuşlar ürküyor. “Ah, seni lanet sıçan! Şu yaptığına bak!” İnanılmaz bir teatral beceriyle sundurmada yere çöküyorum, kollarımı sallıyorum ve ıstırap içinde kıvranıyorum. “Eriyorum! Eriyorum! Ah, bu nasıl dünya, bu nasıl dünya!” Ben sırtüstü yıkılırken Teddy gülüp alkışlıyor, gözlerimi yumup dilimi dışarı çıkarıyorum. Bacaklarımı son bir kez oynatıyorum, sonra kıpırtısız kalıyorum.

“Şey, hanımefendi?”

Gözlerimi açıyorum.

Belki bir buçuk metre ötemde genç bir adam, havuz çitinin öbür ucunda dikilmiş duruyor. Sırım gibi ama kaslı bir vücudu var, çimen lekeli haki

pantolonla bir Rutgers tişörtü ve iş eldivenleri giymiş. “Çimen Kralı’ndan geliyorum. Peyzaj firması?”

uHola, Adrian!” diye bağırıyor Teddy.

Adrian ona göz kırpıyor. “Hola, Teddy. Como estds?”(*)

(*) (Isp.) Nasılsın? -yhn

Havluyu üzerime çekmeye çalışıyorum ama zaten üstünde yatağımdan ters dönmüş böcek gibi debelenmekle kalıyorum.

“Sizin için de uygunsa büyük çim biçme makinesini getireceğim. Önden haber vereyim dedim. Çok gürültülü çalışır.”

“Tabii,” diyorum. “Biz içeri geçeriz.”

“Hayır, izlememiz lazım!” diyor Teddy

Adrian makineyi almak için gidiyor, Teddy’ye bakıyorum. “Neden izlememiz lazımmış?”

“Çünkü büyük makineye bayılıyorum! Harika bir şey!”

Makinenin geldiğini daha görmeden işitiyorum, benzinli motorun sesi arka bahçedeki sığınağımızın sükûnetini bozuyor. Derken Adrian evin yanından traktör ile go-kart arabası arası bir şeyin tepesinde çıkageliyor. Kendisi ATV yarışında gibi arka tarafta ayakta durup direksiyona yaslanmış, ardında şeritler hâlinde taze biçilmiş çimler bırakıyor. Teddy daha iyi görebilmek için havuzdan çıkıp çite koşuyor. Peyzajcı hızlı dönüşler, geri vitesler, şapkasını gözüne kadar indirip körlemesi-ne sürüşlerle şov yapıyor. Bir çocuk için pek iyi bir örnek değil ama Teddy pürdikkat, Cirque du Soleil gösterisi seyrediyormuş gibi ağzını açık bırakan bir hayretle bakıyor. Adrian Büyük Finali için geri viteste hızlanıyor, sonra vitesi düze takıyor ve son sürat üstümüze geliyor, ön tekerlerini kaldırıyor, üç ürkünç saniye boyunca makineyi havada tutuyor, öyle ki fır dönen bıçaklarını görebiliyoruz. Ardından bir gümbürtüyle koca makine aşağı iniyor ve havuz çitinden birkaç santim ötede duruyor.

Adrian yandan inip anahtarı Teddy'ye uzatıyor. "Döndürmek ister misin?"

"Sahiden mi?" diye soruyor Teddy.

"Hayır!" diyorum ikisine. "Kesinlikle olmaz."

"Altı yaşına bastığında belki," diyor Adrian, Teddy'ye göz kırpıp. "Beni yeni arkadaşınla tanıştıracak mısın?"

Teddy omuz silkiyor. "Bakıcım."

"Mallory Quinn."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mallory."

İş eldivenini çıkarıp elini uzatıyor, bu jestte tuhaf bir resmiyet var, hele de benim mayolu, onunsa çamur lekeleri ve küçük otlarla kaplı olduğu düşünülünce. Göründüğünden fazlası olabileceğine dair ilk ipucum bu oluyor. Avucunun içi tabaklanmış deri gibi sertleşmiş.

Teddy'nin aklına bir anda bir şey geliyor, gidip havuz çitinin kapısındaki çocuk kilidini açmaya çalışıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Adnan için resim yapmıştım," diyor. "İçeride. Odamda."

Çıkabilsin diye kilidi açıyorum, Teddy çimenlerin üstünde koşuyor.

"Ayakların hâlâ ıslak!" diye bağırıyorum arkasından. "Merdivenlerde dikkat et!"

"Tamam!" diye bağırıyor o da.

Teddy dönene kadar Adnan'la hâlimizi yadırgayarak sohbet etmeye çalışıyoruz. Yaşını kestirmek çok güç. Vücuduna bakılırsa yetişkin (uzun, ince, bronz, kaslı) ama yüzü çocuksu ve kendisi biraz utangaç. On yediden yirmi beşe kadar herhangi bir yaşta olabilir.

“Çok seviyorum bu çocuğu,” diyor Adrian. “Barselona’da biraz İspanyolca öğrenmiş, ben de ona yeni kelimeler öğretiyorum. Tam zamanlı mı bakıyorsun ona?”

“Sadece yaz için. Eylülde okula başlıyor.”

“Ya sen? Sen nerede okuyorsun?”

Beni de öğrenci sandığını fark ediyorum. Beni buradan bir komşu, bütün genç kadınların dört senelik kolejlere veya üniversitelere gittiği Spring Brook’ta yaşayan biri sanmış olmalı. Yanlışını düzeltecek oluyorum ama kendimi âciz göstermeden nasıl, “Bir yerde okumuyorum,” diyeceğimi bilemiyorum. Korkunç geçmişimi paylaşabilirim tabii ama hoşbeşimizi sürdürmek adına varsayımını bozmuyorum. Hayatım rayından çıkmamış, her şey plana göre gerçekleşmiş gibi yapıyorum.

“Penn State. Kadın kros takımındayım.”

“Hadi canım! En iyi on üniversiteden birinde atlet misin sen?”

“Teknik açıdan evet. Ama bütün alkışı futbol takımı alıyor. Bizi asla ESPN kanalında görmezsin.”

Yalan söylemenin yanlış olduğunu biliyorum. Bağımlılıktan kurtulma sürecinin büyük bir parçası -belki de en önemli parçası- geçmişini sahiplenmek ve yaptığın tüm hataları kabullenmek. Ama itiraf etmeliyim ki bu fantaziye, hâlâ normal gençlik rüyalarına sahip normal bir genç olduğum fantazisine sarılmak çok hoşuma gidiyor.

Adrian ansızın bir bağlantı kurmuş gibi parmaklarını şıklatıyor. “Geceleri koşuya çıkıyor musun sen? Mahallede?”

“Evet, o benim.”

“Seni idman yaparken gördüm! Sahiden çok hızlısın!”

Peyzajcıların neden gece vakti mahallede çalışıyor olabileceklerini merak ediyorum ama sormaya fırsat bulamıyorum çünkü Teddy elinde sıkı sıkı

tuttuğu bir kâğıtla bahçeden koşarak geri geliyor. “İşte,” diyor, nefes nefese. “Senin için sakladım.”

“Ah, dostum, harika olmuş!” diyor Adrian. “Şu güneş gözlüğüne de bak! Çok iyi görünüyorum, değil mi?” Resmi bana gösterince gülmeden edemiyorum. Adam Asmaca’daki çöp adama benziyor.

“Çok yakışıklı olmuş,” diyerek ona katılıyorum.

“Muy guapo” diyor Adnan, Teddy’ye. “Bu haftanın kelimesi bu olsun. Süper yakışıklı demek.”

“Muy guapo?”

“Bueno! Mükemmel!”

Bahçenin karşı tarafında yaşlı bir adam Maxwell'lerin evinin yanından geçiyor. Kısa boylu, kırış kırış esmer tenli, kısa kır saçlı bir adam. Adnan'ın adını söylüyor bağırarak; sesine bakılırsa pek mutlu değil. "Que demonos estâs haciendo?"(*)

(*) (Isp.) Ne halt ediyorsun sen? -yhn

Adrian ona el sallıyor, sonra bizden yana eğleniyormuş gibi bir bakış atıyor. "El Jefe bu. Gitmem lazım. Ama iki hafta sonra tekrar geleceğim, Teddy. Resim için teşekkürler. Sana da idmanlarında bol şans, Mallory. ESPN'de sana bakacağım, tamam mı?"

"Prisa!"(*) diye sesleniyor yaşlı adam. "Ven aqui!"(**)

(*) (Isp.) Çabuk ol! -yhn

(**) (lsp.) Gel buraya! -yhn

"Tamam, tamam!" diye sesleniyor Adrian. Çim biçme makinesine atlıyor, saniyeler içinde bahçeyi geçiyor. İspanyolca özür dilediğini duyabiliyorum ama yaşlı adam bağırıp sesini bastırıyor, tartışmaya devam ederek evin yan tarafında gözden kayboluyorlar. Liseden kalma temel seviye İspanyolcam var, el jefe'nin "patron" anlamına geldiğini anımsıyorum ama yakalayamayacağım kadar hızlı konuşuyorlar.

Teddy endişeli görünüyor. "Adnan'ın başı belada mı?"

"Umarım değildir." Sonra bahçeye bakıyorum ve Adnan'ın o yürek yemiş gibi giriştiği sürat gösterisine rağmen yeni biçilmiş çimlerin şahane görüntüsüne hayret ediyorum.

Maxwell'lerin yüzdükten sonra durulanmak için kullandıkları, evin arka tarafında küçük bir duşları var. Eski telefon kulübelerini andıran ahşap bir kabin şeklinde ve Caroline oraya dehşet pahalı şampuanlar ile duş jelleri koyuyor. Duşa ilk Teddy giriyor, ben de kapıdan talimat yağdırıyorum; saçını iyice durulamasını ve mayosunu silkelemesini hatırlatıyorum İşi bitince beline sardığı bir plaj havlusuyla ayaklarını sürüye sürüye dışarı çıkıyor. "Dürüm oldum ben!"

“Çok şirinsin,” diyorum. “Sen git giyin, ben de yanına gelirim.”

Havlumu asıp duşa girmeye hazırlandığım esnada bir kadının adımı seslendiğini duyuyorum. “Mallory, değil mi? Yeni bakıcı?”

Arkamı dönünce Maxwell’lerin yan komşusunun hızlı adımlarla bahçesini geçtiğini görüyorum. Kısa boylu, geniş kalçalı, yaşlı bir kadın ve yalpalayarak yürüyor. Caroline beni onun hakkında uyarmış, güvenilmez biri olduğunu, evinden nadiren çıktığım söylemişti ama şimdi burada işte. Akuamarin rengi bir Hawaii elbisesi giymiş, bir sürü takı takmış: kristal uçlu altın kolyeler, büyük halka küpeler, şıngır mıngır bilezikler ve el ve ayak parmaklarında değerli taşlı yüzükler. “Ben Mitzi, tatlım, yan evde oturuyorum. Mahalleye yeni geldiğinden sana dostça bir nasihatte bulunmak istedim: Bu peyzajcılar geldiklerinde havuzda durmasan iyi olur. Böyle her yerin ortada.” Eliyle gövdemi işaret ediyor. “Buna eskiden kışkırtmak denirdi.”

Daha da yaklaşıyor ve suratıma leş gibi, yanık kendir kokusu çarpıyor. Ya banyo yapması lazım, ya kafası güzel ya da ikisi birden. “Pardon?”

“Vücudun güzel, göstermek istiyorsun, anlıyorum. Burası özgür bir ülke, ben de liberalim, sana ne iyi geliyorsa onu yap derim hep. Ama şu Meksikalılar geldiklerinde biraz tedbirli olmalısın. Sağduyu göstermelisin. Kendi güvenliğin için. Anlıyor musun?” Bir karşılık vermek için ağzımı açıyorum ama o konuşmaya devam ediyor: “Böyle deyince kulağa ırkçılık gibi gelebilir ama doğru diyorum. Bu adamlar zaten sının geçerken kanunları bir kez çiğnediler. Suçlu bir adam, arka bahçesinde tek başına güzel bir kız görürse onu ne durduracak?”

“Ciddi misin?”

Sözlerini vurgulamak için bileğimi tutuyor ve eli titriyor. “Prenses, kalp krizi kadar ciddiyim ben. Kıçını başını örtmelisin.”

Yukarıda Teddy odasından, pencere sinekliğinin arkasından sesleniyor: “Mallory, çubuklu dondurma yiyebilir miyiz?”

“Ben duş aldıktan sonra,” diyorum. “Beş dakika.”

Mitzi, Teddy'ye el sallıyor, o da başını eğip gözden kayboluyor. "Çok sevimli bir çocuk. Ne tatlı bir suratı var. Ailesini pek tutmadım gerçi. Fazla kibirliler. Sana da öyle geldi mi?"

"Şey..."

"Taşındıkları gün lazanya yaptım onlara. Komşuyuz sonuçta, dostça davranayım dedim. Kapılarına getirdim lazanyayı, kadın ne dese beğenirsin? 'Maalesef kıyma yüzünden ikramınızı kabul edemeyiz!' dedi."

"Belki de..."

"Kusura bakma da tatlım, bu durum böyle ele alınmaz. Gülümser, teşekkür edersin, yemeği içeri götürür, çöpe atarsın. Suratıma geri çarpmazsın. Büyük kabalık. Babası daha da beter. Seni de deli ediyordur."

"Aslında..."

"Ehhh, sen daha çocuksun. İnsanların içini göremezsin. Ben sıcakkanlı, empati yeteneği çok iyi bir insanım; aura okuyarak geçiniyorum. Bütün gün kapımı çalan müşterilerimi göreceksin ama merak etme, gizli kapaklı işler dönmüyor. Rahim aldırma ameliyatımdan sonra tüm ilgimi yitirdim." Bana göz kırpıyor. "Misafir kulübesini nasıl buldun? Burada bir başına uyurken korkuyor musun?"

"Neden korkayım?"

"Geçmişi yüzünden."

"Ne geçmişi?"

Sohbet boyunca Mitzi ilk defa diyecek söz bulamıyor. Saçının bir buklesini tutuyor ve döndürüp duruyor, sonunda parmaklarının arasında tek bir tel saç kalıyor. O tek tel saçı kökünden koparıp omzunun arkasından atıyor. "Çocuğun anne babasına sormalısın."

"Daha yeni taşınmışlar. Bir şey bilmiyorlar. Neden bahsediyorsun?"

“Ben çocukken senin kulübene Şeytan Evi derdik. Camdan içeri bakmak için birbirimize meydan okurduk. Ağabeyim sundurmada durup yüze kadar sayarsam bana çeyrek dolar vereceğini söylerdi ama ben tırsardım hep.”

“Neden?”

“Burada bir kadın öldürülmüş. Annie Barrett. Sanatçıydı, ressam, senin evin onun stüdyosuymuş.”

“Kulübede mi öldürülmüş?”

“Yani, cesedi bulunamamış. Çok uzun zaman önceydi, İkinci Dünya Savaşı’ndan hemen sonra.”

Teddy’nin yüzü tekrar ikinci kat penceresinde beliriyor. “Beş dakika oldu mu?”

“Az kaldı,” diyorum.

Tekrar Mitzi’ye döndüğümde kendi evine doğru yürüdüğünü görüyorum. “Küçük meleği bekletme sen. Gidip dondurmanızı yiyin.”

“Bekle, hikâyenin devamında ne oluyor?”

“Hikâyenin devamı yok. Annie öldükten sonra -ya da kaybolduktan sonra, kimbilir- ailesi kulübeyi bahçe malzemelerini koymak için kullandı. Kimsenin orada kalmasına izin vermediler. Bu yetmiş küsur yıldır da böyleydi. Ta ki bu aya kadar.”

Caroline bir minivan dolusu market alışverişiyle eve geliyor, torbaları taşıyıp yerleştirmesine yardım ediyorum. Teddy üst katta, odasında resim yapıyor, ben de fırsattan istifade Mitzi’nin anlattıklarını soruyorum.

“Dedim sana o kadın kafadan çatlak diye,” diyor Caroline. “Postacının buharla kart ekstrelerini açtığını düşünüyor, kredi notunu öğrenecekmiş böylece. Tam paranoyak.”

“Bir kadının öldürüldüğünü söyledi.”

“Seksen sene önce. Burası çok eski bir mahalle, Mallory. Bu evlerin hepsinde bir korku hikâyesi yaşanmıştır.” Caroline buzdolabını açıyor ve sebze çekmecesine ıspanak, karalahana ve kökleri topraklı bir demet turp koyuyor. “Hem önceki ev-sahipleri burada kırk sene oturmuşlar, bir sorun yaşamamışlar belli ki.”

“Evet, doğru.” Kanvas alışveriş çantasını alıp içinden altılı hindistancevizi suyu çıkarıyorum. “Gerçi kulübeyi malzeme deposu yapmışlar, değil mi? Kimse orada kalmıyormuş.”

Caroline’ın bezmiş gibi bir hâli var. VA kliniğinde yorucu bir gün geçirdiğini seziyorum, kapıdan girdiği gibi soru yağmuruna tutulmak hoşuna gitmedi hâliyle. “Mallory, o kadın muhtemelen hastalarımın toplamından daha fazla uyuşturucu kullanmıştır. Hâlâ nasıl hayatta olduğunu bilmiyorum ama aklının başında olmadığı kesin. Gergin, endişeli ve paranoyak. Ayrıca, senin temiz kalmanı umursayan biri olarak, onunla iletişimini sınırlamanı şiddetle tavsiye ederim, tamam mı?”

“Yok, biliyorum,” diyorum, kendimi kötü hissediyorum çünkü Caroline’ın bana bağırmaya en yaklaştığı an bu oldu şimdiye dek. Başka bir şey demiyorum, kileri açıp Arborio pirinci, kuskus ve tam tahıllı krakerleri yerleştiriyorum. Torbalan, yulaf ezmelerini, çiğ bademleri, Türk hurmalarını ve tuhaf görünümlü kurutulmuş mantarları kaldırıyorum. Bütün torbalar yerleşince Caroline’a dışarı çıkacağımı söylüyorum. Hâlâ bozuk olduğumu fark etmiş olacak ki gelip elini omzuma koyuyor.

“Bak, ikinci katta şahane bir misafir odamız var. Oraya taşınmak istersen seni evde ağırlamaktan mutluluk duyarız. Teddy sevinçten kafayı yer. Ne dersin?”

Bir şekilde, tek kolunu bana dolamışken, sarılır gibi oluyoruz. “Kulübede iyiyim,” diyorum. “Kendime ait bir yerim olması hoşuma gidiyor. Gerçek dünya için de iyi bir alıştırma.”

“Fikrin değişirse söylemen yeter. Bu evde başımızın üstünde yerin var.”

O gece kaliteli spor ayakkabılarımı giyip koşuya çıkıyorum. Karanlığın bastırmasını bekliyorum ama hava yine de boğucu ve nemli. Kendimi

zorlamak, acıya rağmen koşmak iyi geliyor. Russell'ın sevdiğim bir deyişi var: Bedenlerimizden zalim taleplerde bulunana kadar nelere dayanabildiklerini bilemeyiz, diyor. Eh, o gece kendimden çok talepte bulunuyorum. Sprint atarak sokak lambalarının gölgelerinin ve ateşböceği kümelerinin arasından koşup merkezi klimaların hiç kesilmeyen uğultularının yanından geçiyorum. Sekiz kilometreyi otuz sekiz dakikada tamamlıyorum ve haşatım çıkmış hâlde eve yürüyorum.

Bir duş daha alıyorum (bu sefer kulübenin küçük, sıkış tıkış banyosunda), sonra kendime kolay bir yemek hazırlıyorum: mini fırında ısıttığım donmuş pizza ile tatlı niyetine yarım kutu Ben & Jerry's dondurması. Hak etmişim gibi geliyor.

Bütün işlerim bittiğinde saat dokuzu geçmiş bile. Komodinimdeki hariç tüm ışıklan kapatıyorum. Telefonumla büyük beyaz yatağa giriyorum ve Winter Love adlı bir Hallmark filmi açıyorum. Kendimi filme vermekte zorlanıyorum gerçi. Daha önce izledim mi yoksa diğer Hallmark filmleriyle birebir aynı mı kestiremiyorum. Ayrıca kulübenin içi biraz basık geliyor, o yüzden kalkıp perdeleri açıyorum.

Ön kapının yanında büyük bir pencere, yatağımın üstündeyse küçük bir pencere var; geceleri ikisini birden açıyorum ki cereyan yapsın. Tavan pervanesi yavaş, aheste daireler çiziyor. Dışarıda, ormanın içinde cırcırböcekleri ötüyor, bazen küçük hayvanların ormanda koşuşmalarını duyuyorum, yumuşak ayaklan kuru yaprakların üstüne basıyor.

Yatağa geri girip filmi tekrar başlatıyorum. Dakika başı ışığa gelen bir güve sinekliklere çarpıyor. Yatağımın arkasından pat pat pat diye bir ses geliyor ama bunun sadece çarpan bir dal olduğunu biliyorum; kulübenin üç tarafında ağaçlar büyümüş ve ne zaman rüzgâr çıksa duvarlara çarpıyorlar. Kilitli mi diye bakmak için kapıya dönüyorum; kilitli ama kapının kilidi çok zayıf, içeri girmeye azmetmiş birini durdurmaya yetmez.

Sonra o sesi duyuyorum, yüksek frekanslı bir uğultu, kulağımın çok yakınında uçan bir sivrisinek gibi. Elimi sallıyorum ama birkaç saniye sonra tekrar başlıyor, gri bir benek uçuşuyor görüş alanımda, erişemediğim bir yerde hep. Aklıma Pennsylvania Üniversitesi'ndeki doktor ve aslında yapılmayan araştırma deneyi geliyor.

Birisinin beni izliyor olabileceğini hissettiğim ilk gece bu.

5

Hafta sonlarım epey sakin geçiyor. Caroline ile Ted çoğunlukla bir aile aktivitesi planlıyorlar; Plaj Günü için arabayla sahile gidiyorlar veya Teddy'yi şehirde bir müzeye götürüyorlar. Her seferinde beni de davet ediyorlar ama onlara hiç katılmıyorum çünkü ailece baş başa geçirecekleri zamanı bozmak istemiyorum. Onun yerine kulübemde aylaklık ediyor, kendimi meşgul etmeye çalışıyorum çünkü boş kalmak insanın ayartılmasına davet çıkarır. Cumartesi gecesi Amerika'da milyonlarca genç içki içer, flört eder, güler ve sevişirken ben elimde çamaşır suyu dolu sprey şişeyle tuvaletin önünde diz çöküp banyo derzlerini fırçalıyorum. Pazarlarım da daha iyi geçmiyor. Bütün yerel kiliseleri denedim ama hiçbiri içime sinmedi. Hepsinde en az yirmi yaş farkla en genç benim ve cemaatin diğer üyelerinin bana hayvanat bahçesindeki bir garabetmişim gibi gözlerini dikerek bakmalarından nefret ediyorum.

Bazen tekrar sosyal medyaya giresim geliyor, Instagram ve Facebook hesaplarımı açayım diyorum ama Adsız Bağımlılar danışmanlarım beni bunu yapmamam için uyarmışlardı. Bu sitelerin kendi içlerinde bağımlılık riski taşıdıklarını, genç insanların özgüvenlerini mahvettiklerini söylüyorlar. Bu yüzden basit, gerçek dünya keyifleriyle kendimi oyalamaya çalışıyorum: koşmak, yemek pişirmek, yürümek gibi.

Ama en mutlu olduğum zaman, hafta sonu bitip de sonunda çalışmaya döndüğüm vakit oluyor. Pazartesi sabahı büyük eve gidiyor ve Teddy'yi mutfak masasının altında, plastik çiftlik hayvanlarıyla oynarken buluyorum.

"Selam, Teddy kuş! Nasılsın?"

Plastik bir ineği havaya kaldırıp uzun uzun mölüyor.

"Yok artık, yine mi inek oldun sen? Bugün inek bakıcılığı yapacağım demek ki! Çok heyecanlı!"

Caroline elinde araba anahtarı, cep telefonu ve kâğıtlarla dolu bir sürü dosyayla mutfaktan yıldırım gibi geçiyor. Onunla antreye gelmemi istiyor. Teddy'nin duyamayacağı bir yere ulaştığımızda çocuğun yatağını ıslattığını, çarşafların çamaşır makinesinde olduğunu anlatıyor. "Yıkama bitince kurutma makinesine atabilir misin rica etsem? Yatağa yenilerini geçirdim."

"Tabii. Teddy iyi mi?"

"İyi iyi. Utandı biraz sadece. Bu aralar sık oluyor. Taşınma stresinden." Dolaptan çantasını alıp omzuna takıyor. "Bir şey dediğimi söyleme ama. Senin bilmeni istemiyor."

"Tek kelime etmem."

"Teşekkür ederim, Mallory. Sen olmasan ne yapardım!"

Teddy'nin en sevdiği sabah aktivitesi, aile arazilerinin sınırında başlayan "Büyülü Orman'ı keşfe çıkmak. Sık ağaçlar tepemizde bir tente vazifesi gördüğünden en sıcak günlerde bile ormanda hava daha serin oluyor. Patikalarda işaret veya tabela yok, o yüzden kendi kendimize farklı adlar uydurduk. Kulübemin arkasından başlayan ve Edgewood Caddesi'ndeki evlere paralel giden, düz ve katılaşmış topraktan patikanın adı Sarı Tuğlalı Yol. Bu patikadan Ejderha Yumurtası adlı büyük gri bir kayaya gidiyoruz, sonra dikenli çalılar arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen daha küçük bir patika olan Ejderha Geçidi ne sapıyoruz. Dikenler üstümüzü çizmesin diye tek sıra hâlinde, ellerimizi öne uzatarak yürümek zorunda kalıyoruz. Bu patika bizi bir vadiden aşağıya, Kraliyet Nehri'ne (pis kokan, yavaş akan, bel hizasında bir ırmak) ve Yosunlu Köprü'ye (ırmağın iki yakasını birleştiren, yosun ve acayip mantarlarla kaplı uzun, çürük bir ağaç gövdesi) götürüyor. Kütüğün üstünden parmak ucunda geçip ormanın, dalları göğe uzanan en yüksek ağacına -Dev Fasulye Sırığı- giden patikayı takip ediyoruz.

Teddy'nin verdiği isim bu daha doğrusu. Yürürken ayrıntılı hikâyeler uydurur, Kraliyet Ailesi'nden ayrı düşmüş, evlerine dönmenin yolunu arayan cesur kardeşler Prens Teddy ile Prenses Mallory'nin maceralarını anlatır. Bazen bütün sabah tek bir kişiye rastlamadan yürürüz. Arada köpeğini gezdiren bir-iki kişi çıkar. Ama çocuk olmaz hiç, Teddy bu yüzden mi bu kadar seviyor burayı diye merak ediyorum.

Gerçi bu teorimden Caroline'a söz etmiyorum.

Ormanda iki saat dolandıktan sonra iştahımız açılıyor, o yüzden eve dönüyoruz ve tost yapıyorum. Sonra Teddy Sakin Saat için üst kata çıkıyor, derken çarşaflarının kurutucuda olduğu geliyor aklıma, ben de üst kata, çamaşır odasına çıkıyorum.

Teddy'nin odasının önünden geçerken kendi kendine konuştuğunu duyuyorum. Durup kulağımı kapıya dayıyorum ama kelimeleri çat pat duyuyorum. Asıl konuşmayı hattın öbür ucundaki kişinin yaptığı bir telefon görüşmesini dinlemek gibi. Teddy'nin cümlelerinin arasında bazısı daha uzun duraklamalar var hep.

"Belki? Ama ben-"

"……."

"Bilmiyorum."

"……."

"Bulutlar mı? Büyük mü? Pofuduk mu?"

"……."

"Özür dilerim. Anlamı-"

"……."

"Yıldızlar mı? Tamam, yıldızlar!"

"……."

"Bir sürü yıldız, anladım."

"……."

Çok meraklanıyorum, kapıya vurmak istiyorum ama o esnada ev telefonu çalıyor, ben de aceleyle alt kata iniyorum.

Ted’in de Caroline’ın da cep telefonu var ama evde sabit hat da tutuyorlar ki acil bir durum olduğunda Teddy 9H’i arayabilsin. Telefona cevap veriyorum, arayan kişi kendisini Spring Brook İlkokulu müdürü olarak tanıtıyor. “Caroline Maxwell’le mi görüşüyorum?”

Ona bakıcı olduğumu söylüyorum, kadın da acil bir durum olmadığını belirtiyor. Maxwell’lere okula hoşgeldiniz demek için bizzat aradığını söylüyor. “Açılış gününden önce bütün velilerle konuşmak isterim. Çoğunlukla endişeli olurlar.”

Kadının ismi ile numarasını alıp mesajını Caroline’a ileteceğimi söylüyorum. Az sonra Teddy elinde yeni bir çizimle mutfağa geliyor. Resmi baş aşağı masanın üstüne koyup sandalyeye tırmanıyor. “Yeşil biber alabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Teddy’nin en sevdiği atıştırmalık dolmalık yeşil biber, o yüzden Caroline onar onar alıyor onlardan. Dolaptan bir tane çıkarıp soğuk suyun altında yıkıyorum, ardından içindeki çekirdeklerini çıkarıyorum. Sonra tepesini halka şeklinde kesip kalan kısmı lokmalık şeritler hâlinde dilimliyorum.

İkimiz masada oturmuş, Teddy mutlu mesut biberini kemirirken son resmi çekiyor dikkatimi. Sık bir ormanda geri geri yürüyen bir adam çizmiş. Ayak bileklerinden tuttuğu bir kadını çekiyor adam; kadının cansız bedenini toprağın üstünde sürüklüyor. Fonda, ağaçların arasında hilal ve bir sürü ışıldayan yıldız var.

"Teddy? Bu nedir?”

Omuz silkiyor. “Oyun.”

"Nasıl bir oyun?”

Bir parça biber ısırıp çiğnerken cevap veriyor. “Anya bir hikâye canlandırıyor, ben de çiziyorum.”

“Pictionary oyunu gibi mi?”

Teddy burnunu çekiyor ve masanın üzerine küçük yeşil biber parçaları püskürüyor. “Pictionary mi?!?” Deli gibi kahkahalar atarak sandalyesinde geriye sallanıyor, ben de masayı silmek için kâğıt havlu alıyorum. “Anya Pictionary oynayamaz ki!”

Onu tatlı dille sakinleştirip bir yudum su içiriyorum.

“Baştan anlatsana,” diyorum, havadan sudan konuşur gibi. Aklımı yitirdiğimi sanmasını istemiyorum. “Bu oyun nasılmış, bir tarif et bana.”

“Dedim ya, Mallory. Anya hikâyeyi canlandırıyor, benim de çizmem gerekiyor. O kadar. Bütün oyun bu.”

“Adam kim peki?”

“Bilmem.”

“Adam Anya’ya zarar mı vermiş?”

“Ben nereden bileyim? Ama oyun Pictionary değil! Anya kutu oyunu oynayamaz!”

Sonra sandalyesinde tekrar öne geliyor, bir kahkaha krizine daha giriyor; sadece çocukların kapıldığı o pervasızca mutlu kahkaha krizlerinden biri. Öyle neşeli ve samimi ki sanırım endişelerimi yatıştırıyor. Teddy’nin canını sıkan bir şey olmadığı bariz. Tanıdığım bütün çocuklar kadar mutlu. Kendine acayip bir hayali arkadaş yaratmış ve onunla acayip oyunlar oynuyorsa ne olmuş yani?

Ayağa kalkıp elimde resimle mutfakta yürüdüğüm esnada Teddy hâlâ sandalyesinde sallanıyor. Caroline fatura çekmecesinde Teddy’nin resimlerini koyduğu bir dosya tutuyor, yenilerini oraya koymamı istemişti, sonradan resimleri taratıp bilgisayarına aktarıyor.

Fakat Teddy ne yaptığımı görüyor.

Kıkırdaması kesiliyor ve başını iki yana sallıyor.

“Annemle babam için değil o resim. Anya senin almanı istediğini söyledi.”

O akşam, içinde Best Buy mağazası bulunan büyük alışveriş merkezine kadar bir buçuk kilometre yürüyorum ve maaşımın bir kısmıyla ucuzundan bir tablet bilgisayar alıyorum. Saat sekizde kulübeye dönmüş oluyorum. Kapıyı kilitleyip pijamamı giyiyorum ve yeni oyuncağımla yatağa giriyorum. Tableti kurup Maxwell’lerin Wi-Fi ağına bağlanmam birkaç dakikamı alıyor sadece.

“Annie Barrett” diye aratıyorum ve on altı milyon sonuç çıkıyor: nikâh kayıtlan, mimarlık şirketleri, Etsy mağazaları, yoga dersleri ve onlarca Linkedln profil sayfası. Bunun üzerine “Annie Barrett + Spring Brook” ve “Annie Barrett + Ressam” ve “Annie Barrett + ölüm + cinayet” diye arama yapıyorum ama hiçbirinden işe yarar bir şey çıkmıyor. İnternette kadının varlığına dair hiç kayıt yok.

Dışarıda, tam başımın tepesinde sinekliğe bir şey çarpıyor. Ormanın her tarafında bulunan o şişman kahverengi güvelerden biri olduğunu biliyorum. Dokuları ve renkleri ağaç kabuklarıyla aynı, o yüzden kolaylıkla kamufle olabiliyorlar ancak sinekliğin benden yana olan tarafından tek gördüğüm sümüksû parçalı karınları, üç çift bacakları ve iki titrek antenleri. Sinekliği sarsıp kaçırıyorum ama birkaç saniye uçuşup geri geliyorlar. Telin arasında bir boşluk bulup içeri giriverecekler, komodinimdeki lambanın üstüne üşüşecekler diye ödüm kopuyor.

Lambanın yanında Anya’nın ormanda sürüklendiği resim var. Resmi almakla hata mı yaptım, merak ediyorum. Belki de kapıdan girdiği anda Caroline’a söylemem icap ederdi. Dahi da iyisi, buruşturup çöp tenekesine atabilirdim. Teddy’nin Anya’nın saçını çizme şekli, o tutamların şok edici uzunluğu, iç organları gibi cesedin arkasından sürüklenişi hiç hoşuma gitmiyor. Komodinin üstünde bir gümbürtü kopuyor ve yataktan fırlıyorum, derken telefonum olduğunu fark ediyorum; birisi arıyor ve zil sesi son kademeye ayarlanmış.

“Quinn!” diyor Russell. “Çok mu geç aradım?”

Tam Russell’hk bir soru. Daha saat dokuza çeyrek var ama fitness'a gönül vermiş birisinin saat dokuz buçuk olmadan ışıkları kapatıp yatağa girmiş olması gerektiğini savunur.

“Geç değil,” diyorum. “Ne oldu?”

“Hamstring kaslarını sormak için aradım. Geçen gün gerildi demiştin.”

“Şimdi daha iyi.”

“Bu akşam ne kadar koştun?”

“Altı buçuk kilometre. Otuz bir dakikada.”

“Yorgun musun?”

“Yok, iyiyim.”

“Biraz daha zorlamaya hazır mısın?”

Resimden, kadının cesedinin arkasından sürüklenen siyah saç yığınından alamıyorum gözlerimi.

“Quinn?”

“Evet, pardon.”

“Her şey yolunda mı?”

Bir sivrisinek vızıltısı duyuyorum ve yüzümün sağ tarafına sağlam bir tokat geçiriyorum. Sonra şekilsiz siyah toz yığınını görme umuduyla avucuma bakıyorum ama elimin içi temiz.

“İyiyim. Biraz yorgunum.”

“Demin yorgun olmadığını söylemiştin.”

Sesinde ufak bir değişiklik oluyor, bir şeyler döndüğünü sezmiş gibi.

“Maxwell’ler sana nasıl davranıyorlar?”

“Harikalar.”

“Ya çocuk? Tommy miydi? Tony? Toby?”

“Teddy. Çok tatlı. Çok eğleniyoruz onunla.”

Bir an için Russell’a Anya olayını anlatmak geçiyor aklımdan ama nereden başlayacağımı bilemiyorum. Doğrudan olanları söylesem yine uyuşturucu kullandığımı sanır muhtemelen.

“Kesintiler oluyor mu?” diye soruyor.

“Ne kesintisi?”

“Hafızanda boşluklar? Unutkanlık?”

“Yo, anımsadığım kadarıyla yok öyle bir şey.”

“Ciddiyim, Quinn. Bu şartlar altında normaldir. Yeni iş, yeni yaşam koşullarının getirdiği stres yüzünden.”

“Hafızam gayet iyi. Uzun zamandır öyle bir sorun yaşamadım.”

“İyi, güzel, güzel.” Şimdi formumu doldururken bilgisayarında tuşlara bastığını işitiyorum. “Maxwell’lerin havuzu vardı, değil mi? Kullanmana izin veriyorlar mı?”

“Tabii.”

“Uzunluğunu biliyor musun? Aşağı yukarı?”

“Dokuz metre olabilir?”

“E-postana bazı YouTube videoları yolluyorum. Yüzme egzersizleri. Kolay, düşük etkili cross training için. Haftada iki-üç sefer, tamam mı?”

“Tamam.”

Sesimde hâlâ hoşuna gitmeyen bir şey var. “Bir şeye ihtiyacın olursa da beni ara, oldu mu? Kanada’da değilim. Kırk dakika mesafedeyim altı üstü.”

“Merak etme, koç. İyiyim ben.”

6

Epey vasat bir yüzücüyümdür. Çocukluğumda, mahallemizde halka açık bir havuz vardı ama yazları hayvanat bahçesine dönerdi, avaz avaz bağıran yüzlerce çocuk bir metrelik yağlı suda dip dibe dururlardı. Kulaç anlamazdı; sırtüstü duracak yeri zor bulurdunuz. Annem gözümüz iltihap kapar korkusuyla kardeşimle beni kafamızı suya sokmayalım diye tembihlerdi.

Dolayısıyla Russell'ın yeni egzersizlerini yapmak için pek hevesli değilim. Ertesi gece nihayet havuza gittiğimde saat onu geçiyor. MaxweH'lerin arka bahçesi hava kararınca tuhaf bir yer oluyor. Philadelphia'dan iki adım uzaktayız ama gece bu saatte sanki kırsal bölgenin kilometrelerce içindeymişiz gibi görünüyor. Yegâne ışık kaynağı ay, yıldızlar ve havuzun tabanındaki halojen lambalar. Su ürkütücü resmen. Radyoaktif plazma gibi parlayan neon mavisi yüzeyi evin arkasında garip gölgeler bırakıyor.

Sıcak bir akşam, o yüzden serin suya girmek iyi geliyor. Fakat nefes almak için başımı kaldırdığımda, yemin ederim orman öne gelmiş, sanki ağaçlar daha da yaklaşmış gibi duruyor. Cırcırböcekleri korosu bile daha gürültülü şimdi. Altı üstü göz yanılsaması olduğunu biliyorum; bu açıdan bakmak derinlik algımı değiştirdi, havuz çiti ile ağaçların arasındaki altı metreyi sildi. Yine de bu durum beni şaşırtıyor.

Havuzun kenarına tutunup beş dakika tekme atma egzersizi yapıyorum. Büyük evde alt kattaki bütün ışıklar açık, mutfağın içini görebiliyorum ama ne Ted'den ne Caroline'dan iz var. Muhtemelen oturma odasında oturmuş, şarap içip kitap okuyorlardır; akşamlarını çoğunlukla böyle geçiriyorlar.

Isındıktan sonra duvara bastırdığım ayağımdan güç alarak baştan savma kulaçlar atmaya başlıyorum. Havuzun uzun kenarı boyunca git-gel on tur atmayı hedefliyorum ama daha üçüncü turun yansına geldiğimde bitiremeyeceğimi anlıyorum. Deltoid ve kol kaslarım yanıyor, üst gövdem

maalesef kondisyonsuz kalmış. Baldırlarım bile gerildi. Dördüncü turu bitirmek için kendimi zorluyorum, beşinci turun ortasında durmak zorunda kalıyorum. Havuzun kenarına tutunup güçlükle nefesimi düzeltmeye çalışıyorum.

Derken -ormandan- hafif bir çıtırtı geliyor.

Kuru bir dala tüm ağırlığını veren ve dal kırılana kadar bastıran bir insandan çıkacak ses bu. Ağaçlara dönüyorum, gözlerimi kısıp gölgelerin arasına baksam da bir şey göremiyorum. Ama bir şeyi ya da birini duyuyorum, kuru yaprakların üstünden hafif adımlarla kulübeme doğru yürüyor...

“Su nasıl?”

Arkamı dönüyorum, gelen Ted, havuzun çit kapısını açıyor, üstünde tişört yok, mayosunu giyip havlusunu omzuna atmış. Haftada birkaç gece havuzda idman yapıyor ama bu kadar geçe kaldığını görmemiştim hiç. Merdivene yüzüp, “Tam çıkıyordum ben de,” diyorum.

“Gerek yok. Bol bol alan var. Sen buradan yüzersin, ben de şuradan.”

Havlusunu bir sandalyeye atıyor, ardından havuz kenarından hiç düşünmeden suya atlıyor. Sonra verdiği işaretle paralel kulvarlarda havuzun karşı uçlarından yüzüyoruz. Teoride kulvarların ortasında bir defa yan yana geçmemiz gerekir ama Ted deli gibi hızlı yüzüyor, bir dakika içinde bana tur bindirdi bile. Kondisyonu mükemmel. Boylamasına yüzerken yüzünü sudan hiç çıkarmıyor, nasıl nefes aldığını anlamıyorum. Köpekbalığı gibi hareket ediyor, çıt çıkarmıyor, halbuki ben güverteden düşmüş sarhoş bir gemi yolcusu gibi şap şup sesler çıkarıyorum. Güçlükle üç tur daha atıp bırakıyorum. Ted devam edip altı tur daha atıyor ve yanımda duruyor.

“Sahiden çok iyisin,” diyorum ona

“Lisede daha iyiydim. Harika bir koçumuz vardı.”

“Kıskandım. Ben YouTube’dan öğreniyorum.”

“O hâlde sana istemesen de tavsiyede bulunabilir miyim? Çok nefes alıyorsun. İki kulaçta bir alacaksın. Her zaman soldan ya da sağdan, hangisi daha doğal geliyorsa.”

Denemek için beni teşvik ediyor, tavsiyesine uyarak havuzu boydan boya yüzüyorum. Ânında sonuç alıyorum. Nefeslerim yarı yarıya azalıyor, hızım iki katma çıkıyor.

“Böyle daha iyi, değil mi?”

“Çok daha iyi. Başka tavsiyen var mı?”

“Yok, en iyisi buydu. Koçların nefes aldın diye kızıp bağırdığı tek spor dalı yüzmedir. Ama pratik yaptıkça gelişirsin.”

“Teşekkürler.”

Havuz merdivenine tutunup tırmanıyorum, artık kulübeye gitmeye hazırım. Mayom yukarı sıyrılıyor, hemen indiriyorum ama yeterince hızlı değilim belli ki.

“Hey, bastır Flyers,” diyor.

Kalçamdaki küçük dövmeyi kastediyor. Philadelphia NHL takımının deli gözlü Gritty’si var dövmemde, turuncu tüylü maskot. Maxwell’ler görmesin diye çok dikkat etmiştim, böyle ortaya çıktığı için kızıyorum kendime.

“Bir hataydı,” diyorum. “Para biriktirir biriktirmez lazerle sildireceğim.”

“Ama hokey seviyorsun herhalde?”

Başımı iki yana sallıyorum. Hiç hokey oynamadım. Maçını bile izlemedim ömrümde. Fakat iki sene önce bu spora gönül vermiş ve farmakolojik ilaçlara erişimi olan, benden yaşlı bir adamla görüşmeye başlamıştım. Isaac otuz sekiz yaşındaydı, babası 1970’lerde Flyers’ta oynamış, çok para kazanmış ve genç yaşta ölmüş; Isaac de mirasını çarçur ediyordu. Isaac’in apartman dairesinde iki kişi kalıyorduk; yerde yatıyor, arada yatağını paylaşıyorduk, aslında dövmeyi de onu etkilemek için yaptırmıştım, beni havalı bulur da yanında tutar umuduyla. Ama bu plan yattı. Bandajın

çıkması için beş gün beklemem lazımdı, o zaman zarfında Isaac uyuşturucu bulundurmaktan dolayı tutuklandı, evsahibi de bizi sokağa attı.

Ted hâlâ açıklamamı bekliyor.

“Aptallık ettim,” diyorum. “Aklım başımda değildi.”

“Eh, yalnız değilsin. Caroline’ın da sildirmek istediği bir dövmesi var. Kolejdeyken sanatsal bir dönemden geçmişti.”

Bunu demesi kibarlık olsa da kendimi daha iyi hissetmiyorum. Caroline’ın dövmesinin son derece zevkli olduğuna eminim. Muhtemelen bir gül, hilal ya da anlamlı bir Çince karakterdir, benimki gibi patlak gözlü ucube bir canavar değildir. Ted’e Caroline’ın dövmesinin neresinde olduğunu soracak oluyorum ama gürültülü bir çatırtıyla sözüm kesiliyor.

İkimiz de ormana dönüyoruz.

“Orada biri var,” diyorum. “Önceden de yürüme sesi duydum.”

“Tavşandır muhtemelen,” diyor.

Bir çatırtı daha oluyor, onu telaşlı bir eşeleme sesi takip ediyor; ormanda şimşek gibi koşan küçük bir hayvanın sesi bu.

“Bu tavşandı kesin. Ama öncesinde, sen dışarı çıkmadan evvel, daha yüksek bir çatırtı sesi oldu, insan yürümesi gibiydi.”

“Belki gençler vardır. Liseli gençler arasında bu ormanın revaçta olduğuna eminim.”

“Geceleri daha kötü oluyor. Bazen yatarken penceremin hemen dibindeler gibi duyuyorum seslerini.”

“Mitzi’nin aklına soktuğu hikâyeler de iyi gelmemiştir.” Göz kırpıyor. “Caroline karşılaşmanızı anlattı.”

“İlginç biri.”

“Yerinde olsam ondan uzak dururdum, Mallory. Enerji okuması dediği o iş mi dersin, evinin önüne park edip kapısını çalan yabancılar mı dersin, nakit ödemeler mi dersin, bana şaibeli geliyor bunlar. Hiç güvenmiyorum ona.”

Anladığım kadarıyla Ted medyumlarla pek vakit geçirmemiş. Çocukken Bayan Guber diye bir komşumuz vardı, mahallenin pizzacısının arka tarafında tarot falı bakardı. Garson kızlardan birinin kazı kazandan 100.000 dolar kazanacağını öngördüğü için adı efsaneye dönmüştü. Evlilik teklifleri, aldatan erkek arkadaşlar ve başka gönül işleri konusunda da danışmanlık verirdi. Arkadaşlarımla ben ona Kâhin derdik ve Inquirer gazetesinin baş sayfasından daha çok itimat ederdik.

Gerçi Ted’in bunları anlayacağını sanmıyorum. Adam diş perisinin varlığını bile kabul etmiyor. Birkaç gece önce Teddy’nin sallanan dişlerinden biri düştü, Ted cüzdanını aldı, içinden bir dolar çıkarıp verdi - ne bir gizem vardı, ne tezahürat ne de geceleyin çaktırmadan parmak ucunda odasına gitmek.

“Zararsız biri.”

“Bence uyuşturucu satıyor,” diyor Ted. “Kanıtlayamam ama gözüm üstünde. Onun yanında dikkatli olmalısın, tamam mı?”

Sağ elimi kaldırıyorum. “İzci sözü.”

“Ciddiyim, Mallory.”

“Biliyorum. Minnettarım da. Dikkatli olurum.”

Çıkmak için havuzun kapısını açıyorum, o sırada Caroline’ın bahçeden yürüyerek geldiğini fark ediyorum; üstünde hâlâ iş kıyafeti var, elinde bir defterle kalem tutuyor. “Mallory, bekle. Dün Teddy’nin okulundan aradılar mı?”

Onun bunu demesiyle büyük hata ettiğimi fark ediyorum. Telefonu hatırlıyorum, okul müdürünün numarasını bir kâğıda yazdığımı da. Ama sonra Teddy o acayip resmiyle içeri girmişti, dikkatim dağılmış olmalı.

“Evet, müdür aramıştı,” diyorum. “Mesajı kulübemde. Şortumun cebindedir hâlâ. Gidip getire...”

Caroline başını iki yana sallıyor. “Gerek yok. E-posta attı bana. Ama dûn ögrenseydim iyi olurdu.”

“Biliyorum. Özür dilerim.”

“Tek bir tarihi bile kaçırırsak Teddy okuldaki yerini kaybedebilir. Anaokulu sınıfının bekleme listesinde otuz kişi var.”

“Biliyorum, biliyorum...”

Sözümü kesiyor. “‘Biliyorum’ demeyi bırak. Bilseydin mesajı iletirdin. Bir dahaki sefere dikkat et.”

Arkasını dönüp eve geri yürüyor. Olduğum yerde kalakalıyorum. Bana ilk kez bağırdı. Ted aceleyle havuzdan çıkıp elini omzuma koyuyor. “Hiç takma kafana.”

“Özür dilerim, Ted. Kendimi berbat hissediyorum.”

“Okula kızgın, sana değil. Bize bir sürü evrak işi çıkardılar. Aşısı, alerjisi, davranış profilleri... aptal anaokulunun başvuru dosyasında benim vergi beyannamemden daha fazla kâğıt var.”

“Kasıtsız bir hataydı,” diyorum. “Telefon numarasını not etmiştim ama Teddy’nin verdiği bir şeyle dikkatim dağıldı.” Durumu düzeltmek için yanıp tutuşuyorum. Resmi tarif etmeye başlıyorum ama Ted araya giriyor. Bir an önce eve dönmek istiyor. Bizi izleyen Caroline’ın sürgülü cam kapılardaki siluetini görebiliyorum.

“Öfkesi yatışır, merak etme,” diyor Ted. “Yarma hatırlamaz bile.”

Sesi sakin ama yine de telaşla yürüyor eve. Bahçeden geçerken vücudu düzleşip bir siluete dönüşüyor, Caroline’ın yanına varınca kolunu omzuna doluyor. Caroline ışık anahtarına uzanıyor, sonrasında bir şey göremiyorum.

Çıkan hafif rüzgâr içimi ürpertiyor. Havlumu belime dolayıp kulübeye yürüyorum. Kapıyı kilitliyorum, pijamamı giyiyorum, derken tekrar ayak sesleri duyuyorum; yumuşak otların üstünde hafif adımlar atılıyor fakat bu sefer hemen penceremin dışından geliyor ses. Perdeyi çekip dışarı bakıyorum ama sineklikten tek görebildiğim kıvıl kıvıl küçük güveler oluyor.

Geyiktir, diyorum içimden. Alt tarafı bir geyik.

Perdeleri ve ışıklan kapatıp yatağa giriyorum, yorganı çeneme kadar çekiyorum. Dışarıdaki şey tam yatağımın yanında hareket ediyor, duvarın öbür yanında hareketini duyabiliyorum, kulübeyi inceliyor, çevreyi geziyor, sanki içeri giriş yolu arıyor. Parmaklarımı kıvırıp elimi yumruk yapıyorum ve şöyle yüksek bir ses çıkarsa ürküp kaçar umuduyla duvara vuruyorum.

Kaçacağına kulübenin altına giriyor, toprağı kazıyor ve döşemelerin altına sıkışıyor. Herhangi bir şey oraya nasıl sığar, aklım almıyor. Kulübe yerden belki kırk beş santim yüksekte, belki değildir. Geyik olmasının mûmkünatı yok ama sese bakılırsa iri bir şey. Yatakta doğrulup duvara vuruyorum, yine nafile. “Git buradan,” diye sesleniyorum, gürültüden kaçar umuduyla.

Gitmediği gibi daha da derinlere giriyor, sürüne sürüne odanın ortasına kadar geliyor. Yataktan kalkıp ışığı yakıyorum. Sonra yerde ellerimle ayaklarımın üstünde çömelip kulak kesiliyorum, sesi takip etmeye çalışıyorum. Halıyı çekiyorum ve döşemenin içinde kesilip açılmış bir dörtgen keşfediyorum; bir insanın içinden geçebileceği büyüklükte bir giriş paneli. Menteşesi veya tutma kolu yok, paneli tutup kaldırmaya yarayacak oval biçimli iki delik var sadece.

Akşam saat daha erken olsaydı ve Caroline bana kızmamış olsaydı Maxwell’leri arayabilirdim. Ama şimdi sorunu kendim çözmeye kararlıyım. Mutfağa gidip plastik bir sürahiye su dolduruyorum. Bu şey, artık her neyse, çıkardığı ses kadar büyük olamaz. Seslerin yanıltıcı olabileceğini biliyorum, hele de gece geç saatlerde. Yere diz çöküp paneli kaldırmaya çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Yazın nemi yüzünden ahşap genişlemiş, paneli olduğu yere hapsetmiş. Bu yüzden tek deliğe var gücümle asılıyorum, parmaklarımın acısına, hassas derimi kesen kuru keskin ahşaba aldırmıyorum. Nihayet yüksek bir pat sesi ve gri bir toz

bulutuyla panel şampanya şişesinden fırlayan mantar gibi çıkıyor yerinden. Paneli göğsüme bastırıp kalkan gibi tutuyorum. Sonra eğilip delikten içeri bakıyorum.

Bir şey göremeyeceğim kadar karanlık. Kulübenin altındaki toprak, kamp ateşinden geriye kalan kül gibi kuru ve cansız. Kulübede ses yok. Yaratık her ne idiyse kaybolmuş. Siyah lekelerin olduğu gri toz yığınlarından başka görecek bir şey yok aşağıda. Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum ve rahatlayarak veriyorum. Kapağın açılmasıyla çıkan sesten ürküp kaçmış olmalı.

Ama sonra kül hareket ediyor, siyah lekeler kırpılıyor ve o şeyin kendisine baktığımı fark ediyorum; bacaklarının üstünde bana doğru kalkıyor, çirkin pembe pençeleri ve uzun sivri dişleri ortaya çıkıyor. Geceyi delip geçen bir çığlık atıyorum. Sonra paneli güm diye kapatıp kendimi üstüne atıyorum ve tüm ağırlığımla boşluğun önüne barikat kuruyorum. Kenarları eğrilmiş tahta kapak yerine otursun diye köşelerine yumruğumla vuruyorum ama bir türlü oturmuyor yerine. Bir dakika geçmeden Caroline kulübeme geliyor, kendi anahtarıyla kapıyı açıyor. Üstünde gecelik var, hemen arkasındaki Ted de tişörtsüz, sadece pijama altıyla. Kulübemin altından gelen sesi, döşemenin altındaki eşelenmeyi duyuyorlar.

“Sıçan,” diyorum. Geldikleri için, artık yalnız olmadığım için öyle rahatlıyorum ki. “Gördüğüm en büyük sıçan.”

Ted su dolu plastik sürahiyi alıp dışarı çıkıyor, Caroline da bir elini omzuma koyup beni sakinleştirmeye, her şeyin düzeleceğine ikna etmeye çalışıyor. Birlikte paneli doksan derece döndürüyoruz, böyle yapınca yerine uyuyor, sonra ben sabit tutarken Caroline köşelerine vurup yerine oturtuyor. Paneli tamamen yerleştirdiğinde bile kıpırdamaya korkuyorum, yerinden çıkıverecek diye endişeleniyorum. Caroline yanımdan ayrılmıyor, bana sarılıyor, derken açık pencereden su sıçraması sesi duyuyoruz.

Az sonra Ted boş sürahiyle dönüyor. “Keseli sıçanmış,” diyor sırıtarak. “Düz sıçan değilmiş yani. Çok hızlıydı ama yakaladım.”

"Neden kızın kulübesinin altına girmiş?”

"Kulübenin altındaki tel ızgarada delik varmış. Batı duvarında. Bir kısmı çürümüşe benziyor.” Caroline kaşlarını çatıp Ted’e bir şey diyecekken Ted ondan önce davranıyor. “Biliyorum. Biliyorum. Yarın tamir ederim. Home Depot’ya giderim.”

“Yarın ilk işin olsun, Ted. Mallory’nin ödü kopmuş baksana! Ya ısırsaydı kızı? Ya kuduzsa hayvan?”

“Ben iyiyim,” diyorum.

“İyiymiş işte,” diyor Ted ama Caroline ikna olmuyor. Yerdeki kapağa dikiyor gözünü. “Ya geri gelirse?”

Saat gece yarısına yaklaşmış olsa da Caroline, Ted gidip büyük evden alet çantasını getirsin diye tutturuyor. Aşağıdan hiçbir şey zorla kulübeme giremesin diye kapağı yere çivilemesini söylüyor. Ted’in işini bitirmesini beklerken Caroline ocağımda su kaynatıp üçümüz için papatya çayı demliyor, ardından Maxwell’ler sırf sakinleşeyim, rahatlayayım ve kendimi güvende hissedeyim diye gereğinden birkaç dakika daha fazla kalıyorlar. Üçümüz yatağımın ucunda oturup konuşuyor, hikâyeler anlatıyoruz ve telefon mevzusu yüzünden hiç haşlanmamışım gibi gülüyoruz.

7

Ertesi gün 4 Temmuz, sıcak ve boğucu bir gün; kendimi uzun bir koşuya zorluyorum - yetmiş bir dakikada on üç kilometre. Eve geri yürürken Teddy'yle Çiçek Şatosu adını verdiğimiz evin önünden geçiyorum. Maxwell'lerin evinden üç blok ötedeki bu ev devasa beyaz bir malikâne; U biçimli bir garaj yolu ve rengârenk çiçeklerin fışkırdığı bir bahçesi var: krizantemler, sardunyalar, gün güzelleri ve çok daha fazlası. Bahçede kafese tırmandırılmış turuncu renkli yeni çiçekler fark ediyorum ve iyice bakabilmek için garaj yolunda birkaç adım yürüyorum. Çiçeklerin şekli çok garip, küçük trafik konilerini andırıyorlar, cep telefonumla birkaç fotoğraf çekiyorum. Ama o sırada ön kapı açılıyor ve bir adam dışarı çıkıyor. Gözümün ucuyla takım elbise giydiğini seçebiliyorum ve anlıyorum ki beni arazisinden kovmak, izinsiz girdiğim için bağırmak üzere.

"Hey!"

Kaldırıma geri gidiyorum, elimi sallayıp üstünkörü özür diliyorum ama çok geç. Adam kapıdan çıktı, peşimden geliyor bile.

"Mallory!" diye sesleniyor. "Nasılsın?"

Ancak o zaman onu daha önce gördüğümü fark ediyorum. Hava otuz derecenin üstünde ama Adrian açık gri takım elbisesinin içinde, Ocean's 11 filmlerindeki adamlar gibi gayet rahat görünüyor. Ceketinin altında bembeyaz bir gömlek ve koyu mavi kravat var. Şapkası olmayınca koyu renk gür ve dağınık saçları olduğunu görüyorum.

"Kusura bakma," diyorum. "Seni tanıyamadım."

Giydiklerini unutmuş gibi üstüne bakıyor. "Ha, doğru! Bu akşam bir işimiz var da. Golf kulübünde. Babam... ödül alacak."

“Sen burada mı yaşıyorsun?”

“Annemle babam yaşıyor. Ben yaz için geldim.”

Ön kapı açılıyor ve annesiyle babası dışarı çıkıyorlar. Uzun boylu ve zarif annesi koyu mavi elbise giymiş, babası ise klasik siyah smokin giyip gümüş kol düğmeleri takmış. “El Jefe mi o?”

“Çimen Kralı. Güney Jersey’deki çimenlerin yarısını biz biçeriz. Yazları seksen kişilik bir ekip çalıştırır ama Mallory, sana yemin ederim bir tek bana bağırır.”

Annesiyle babası araba yoluna park etmiş siyah bir BMW’nin yanına gidiyorlar ama Adrian yanımıza gelsinler diye onlara el ediyor, cidden keşke çağırmasaydı. Tampax reklamlarındaki egzersizlerini bitirmiş, ışıl ışıl tenleri ve defileye çıkmaya hazır saçları olan koşucular vardır ya hani? Otuz derece havada on üç kilometre koştuktan sonra onlarla uzaktan yakından ilgim yok. Tişörtüm terden sırılsıklam, saçım tel tel ve yağlı, alnımda ölü tatarcıklar var.

“Mallory, bu annem Sofia, bu da babam Ignacio.” Tokalaşmadan önce avucumu şortumda kuruluyorum. “Mallory, Maxwell’lerin çocuğuna bakıcılık yapıyor. Edgewood’a taşınan yeni aile. Teddy adında küçük bir oğulları var.”

Sofia kuşkuyla bana bakıyor. Öyle güzel giyinmiş, süslenmiş ki otuz senedir tek damla ter akıttığını sanmam. Fakat Ignacio beni dostane bir tebessümle selamlıyor. “Bu nemli havada koştuğuna göre çok azimli bir atlet olmalısın!”

“Mallory Penn State’te uzun mesafe koşucusu,” diye açıklama yapıyor Adrian. “Okulun kros takımında.”

Bu yalanı duyunca içim çekiliyor çünkü aklımdan uçup gitmişti. Adnan’la yalnız olsaydık itiraf ederdim ona ama şimdi anne babası yüzüme bakarlarken hiçbir şey diyemem.

"Oğlumdan hızlı olduğuna eminim," diyor Ignacio. "İki bahçenin çimini biçmesi bütün gününü alıyor!" Sonra kendi şakasına kahkahalarla gülüyor, Adrian'sa utanıp yerinde kımıldanıyor.

"Peyzaj mizahı böyle oluyor işte. Babam kendisini stand-up komedyeni sanıyor."

Ignacio sırıtıyor. "Komik çünkü doğru!"

Softa görünüşümü inceliyor; içimi okuduğuna eminim. "Kaçıncı sınıftasın?"

"Son sınıftayım. Bitti bitecek."

"Ben de!" diyor Adrian. "New Brunswick'teki Rutgers'ta mühendislik okuyorum. Senin branşın ne?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyorum. Bütün üniversite planım koçlara, yetenek avcılarına ve Title IX fonuna odaklanmıştı. Ne okuyacağımı düşünme kısmına gelememiştim. İşletme mi? Hukuk mu? Biyoloji mi? Bu cevapların hiçbiri inandırıcı görünmüyor ama yanıt vermem çok uzun sürünce hepsi dik dik suratıma bakıyorlar, bir şey söylemem lazım artık.

"Eğitim," deyiveriyorum.

Sofia kuşkuyla bakıyor suratıma. "Öğretmenlik mi yani?"

Şüphelenmiş gibi kelimeyi hece hece vurgulayarak telaffuz ediyor: öğ-ret-men-lik.

Hiç aklıma gelmemişti. "Evet. Küçük çocuklar için."

"Sınıf öğretmenliği mi?"

"Aynen."

Adrian neşeleniyor. "Annem dördüncü sınıflan okutuyor! O da sınıf öğretmenliği okumuş üniversitede!"

“Ciddi misin?” Koşudan sonra kızarmış olmam iyi olmuş çünkü şu an yüzümün alev alev yandığına eminim.

“En asil meslektir öğretmenlik,” diyor Ignacio. “Harika bir tercih yapmışsın, Mallory.”

Konu değişsin, başka bir şey -yalan olmayan bir şey- söyleyeyim diye ölüp bitiyorum artık. “Çiçekleriniz çok güzel/ diyorum. “Sırf onlara bakmak için her gün evinizin önünden koşuyorum.”

“O zaman milyon dolarlık soru geliyor,” diyor Ignacio. “En sevdiğin hangisi?”

Adrian bunun, anne babasının bütün ziyaretçilerle oynadığı bir oyun olduğunu söylüyor. “En sevdiğin çiçek, karakterin hakkında bir şeyler anlatıyormuş güya. Burç yorumu gibi.”

“Hepsi çok güzel,” diyorum.

Sofia peşimi kolay bırakmıyor. “Birini seçmen lazım. En çok hangisini sevdiysen.”

Ben de yeni çıkan, kafese sarılarak büyüyen turuncu çiçekleri işaret ediyorum. “Adını bilmiyorum ama bana küçük turuncu trafik konilerini andırdı şunlar.”

“Acemborusu,” diyor Adrian.

Ignacio keyiflenmişe benziyor. “Kimse acemborusunu seçmez! Çok güzel bir çiçektir, her yöne dönebilir, bakımı kolaydır. Azıcık güneş görmesini sağlayıp su verdin mi kendi kendine idare eder, çok ilgi istemez. Bağımsızdır.”

“Aynı zamanda yabanidir,” diye ekliyor Sofia. “Kontrol etmesi güçtür.”

“Ona yaşam gücü deniyor!” diyor Ignacio. “İyi bir şeydir!”

Adrian benden yana bıkkın bir bakış atıyor -nelere katlandığımı görüyor musun?- ve annesi geç kaldıklarını, artık yola çıkmaları gerektiğini

hatırlatıyor. Böylece bir telaş vedalaşıyor, tanıştığımıza memnun olduğumuzu söylüyoruz ve yoluma geri koyuluyorum.

Birkaç saniye sonra siyah BMW yanımdan geçiyor ve Sofia dümdüz ileri bakarken Ignacio komaya basıyor. Adrian arka camdan bana el sallıyor ve küçük bir oğlan çocuğuyken ki hâlini görür gibi oluyorum; anne babasıyla arabanın arka koltuğunda seyahat ederken, bu gölgeli kaldırımlarda bisikletini sürerken, ağaçların sıralandığı bu güzel yollan doğuştan gelen hakkı gibi kabul ederken. Çocukluğunun mükemmel geçtiği, sıfır pişmanlıkla dolu bir hayat sürdüğü izlenimine kapılıyorum.

Bense her nasılsa gerçek bir erkek arkadaşım olmadan bu yaşa geldim. Yani beraber olduğum adamlar oldu -uyuşturucu bağımlısı, makul görünümlü bir kadınsan daha fazla mal bulmak için daima sağlam bir yöntem vardır- gelgelelim geleneksel anlamda ilişkiyi andıran bir şey hiç yaşamadım.

Ama hayatımın Hallmark kanalı film versiyonu olan alternatif bir gerçeklikte, yani Spring Brook'ta nazik, zengin, iyi eğitimli Ted ve Caroline gibi ebeveynler tarafından yetiştirildiğim bir hayatta ideal erkek arkadaşım Adrian gibi biri olurdu. Adrian sevimli, eğlenceli ve çok çalışkan. Yürürken kafamdan hesaplamaya girişiyorum ve iki koca haftanın ne zaman geçip de Adrian'ın Maxwell'lerin bahçesini biçmeye geleceğini bulmaya çalışıyorum.

Spring Brook küçük çocuk kaynıyor ama Ted'le kimseyi tanıştırma şansım olmadı henüz. Bizim blokun sonunda salıncaklar, dönmece aletleri ve avaz avaz bağıran beş yaşındaki çocuklarla dolu bir çocuk parkı var fakat Teddy onlarla bir araya gelmek istemiyor.

Bir pazartesi sabahı kendimizi parktaki banklardan birinde oturmuş, bir grup küçük oğlanın kaydırakta Hot Wheels arabalarını "sürmelerini" izlerken buluyoruz. Teddy'ye gidip oğlanlarla oynaması için ısrar ediyorum. "Benim Hot Wheels arabam yok," diyor.

"Seninle paylaşmalarını iste."

"Paylaşmak istemiyorum."

Bankta yanımda kamburunu çıkarıyor, belli ki kızgın.

“Teddy, lütfen.”

“Seninle oynayacağım ben. Onlarla değil.”

“Yaşıtın arkadaşlara ihtiyacın var. İki ay sonra okula başlıyorsun.”

Ama ikna olmuyor. Sabahın kalanını evde LEGO oynayarak geçiriyoruz, sonra Teddy öğle yemeğini yiyip Sakin Saat için üst kata çıkıyor. Bu boş vaktimi mutfağı temizlemek için kullanmam gerektiğini biliyorum ama o enerjiyi bulamıyorum kendimde. Evvelki gece iyi uyumadım, 4 Temmuz havai fişek gösterisi geç saatlere kadar sürdü, Teddy’yle tartışınca da kendimi bozguna uğramış hissediyorum.

Birkaç dakikalığına kanepede uzanmaya karar veriyorum, derken Teddy tepemde bitiyor, beni sarsarak uyandırmaya çalışıyor.

“Yüzmeye gidebilir miyiz artık?”

Doğruluyorum ve odadaki ışığın değiştiğini fark ediyorum.

Saat neredeyse üçe gelmiş. “Evet, tabii, git mayonu al.”

Elime bir resim tutuşturup odasına koşuyor. Önceki resimdeki aynı karanlık, ağaçların iç içe geçtiği ormanı çizmiş ama bu sefer adam derin bir çukura kürekle toprak atıyor ve Anya’nın cesedi iki büklüm zeminde yatıyor.

Teddy üstünde mayosuyla oturma odasına dönüyor. “Hazır mısın?”

“Bir dakika, Teddy Bu nedir?”

“Ne nedir?”

“Bu kişi kim? Çukurdaki kişi?”

“Anya.”

“Adam kim peki?”

“Bilmem.”

“Adam Anya’yı gömüyor mu?”

“Ormana.”

“Neden?”

“Çünkü Anya’nın küçük kızını çalmış,” diyor Teddy. “Bir de yüzmeden önce karpuz yiyebilir miyim?”

“Tabii, Teddy ama neden...”

Çok geç. Seke seke mutfağa gitti de buzdolabını açıyor bile. Peşinden gidiyorum ve onu parmaklarının ucunda dikilmiş, üst raftaki kalınca bir kırmızı karpuz dilimine uzanırken buluyorum. Karpuzu tezgâha taşımasına yardım ediyorum ve şef bıçağıyla ince bir dilim kesiyorum. Teddy tabağa koymamı beklemiyor, elinde tutup yemeye başlıyor.

“Teddy’ciğim, dinle beni, Anya sana başka ne dedi? Bu resim hakkında?”

Ağzı karpuz dolu, çenesinden aşağı kırmızı su akıyor. “Adam onu kimse bulamasın diye çukur kazmış,” diyor omuz silkerek. “Ama Anya çıkmış galiba çukurdan.”

8

O akşam Maxwell'ler ailecek dışarı yemeğe çıkıyorlar. Caroline beni de davet ediyor ama koşmam gerektiğini söylüyorum, sonra arabanın garajdan geri geri çıktığını duyana dek kulübede volta atıyorum.

Ardından bahçeden yürüyüp yan eve gidiyorum.

Mitzi'nin evi bu bloktaki en küçük evlerden biri; tek katlı, alçak tavanlı, metal çatılı bir ev ve bütün pencerelerinin perdeleri sıkı sıkı kapatılmış. Güney Philadelphia'daki eski mahallemde hiç de tuhaf kaçmazdı bu ev ama müreffeh Spring Brook mahallesinde göze batıyor. Paslı yağmur olukları bel vermiş, kaldırımdaki yarıklarda yabani otlar bitmiş, alacalı bir hâl almış bahçesine Çimen Kralı'nın bir el atması lazım. Caroline birkaç kez Mitzi'nin taşınıp gitmesini iple çektiğini söyledi, böylece bir inşaatçı gelip evi yıkıp baştan yapabilirmiş.

Ön kapıya elle yazılmış bir not bantlanmış: Hoşgeldiniz müşterilerim. Lütfen arka kapıyı kullanın. Mitzi nihayet açana dek üç kez kapıyı çalmam gerekiyor. Zinciri takılı bırakıp üç santimlik boşluktan dışarı bakıyor. "Buyurun?"

"Ben Mallory. Yan evden hani?"

Zinciri çıkarıp kapıyı açıyor. "İsa, Meryem ve Yusuf aşkına. Ödümü kopardın!" Üstünde mor bir kimono, elindeyse sıkı sıkı tuttuğu biber gazı var. "Ne demeye böyle geç saatte güm güm vuruyorsun kapıma?"

Saat daha yediyi birkaç dakika geçiyor, caddenin az ilerisinde küçük kızlar seksek oynuyorlar. Şeffaf folyoya sanlı kurabiyeleri uzatıyorum. "Teddy'yle zencefilli kurabiye yaptık da."

Gözleri faltaşı gibi açılıyor. "Kahve koyayım hemen."

Bileğimden tutup beni karanlık oturma odasına çekiyor. Loş ışığa alışmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. Ev pis. İçeride kısmen kenevir, kısmen de lise soyunma odasını andıran küf gibi iğrenç bir koku var. Kanepe ile berjerlerin üstü şeffaf plastik örtülerle kaplı ama yüzeylerinde birikmiş kir tabakasını görebiliyorum, aylardır silinmemiş gibiler.

Mitzi beni mutfağa götürüyor, evin arka tarafı daha hoş. Perdeler açık, pencereler ormana bakıyor. Tavana sepetler içinde kurdele çiçekleri asılmış, yanlardan uzun yapraklan sarkıyor. Mutfak dolapları ile aletleri seksenlerden fırlamış gibi, her şey çok tanıdık, sıcak geliyor, Güney Philadelphia'daki komşularımın mutfakları gibi. Formika mutfak masasının üzerinde dağınık hâlde gazeteler ve bir yay, namlu ve dürbün dahil, yağlanmış siyah madeni parçalar duruyor. Doğru sırayla bir araya getirildiklerinde ortaya bir tabancanın çıkacağını fark ediyorum.

"Temizlik sırasında yakaladın beni," diye açıklamaya girişiyor Mitzi, koluyla her şeyi sehpaya ittiriveriyor, bütün parçalar birbirine giriyor. "Kahveni nasıl içersin?"

"Kafeinsiz var mı?"

"lyy, yok, asla. Fincanda servis edilen kimyasaldır kafeinsiz kahve. Bu akşam eski usul Folgers içeceğiz."

Ona bağımlılıktan kurtulma sürecinde olduğumu anlatmak istemiyorum, o yüzden kafeine karşı çok hassas olduğumu söylemekle yetiniyorum. Mitzi ufak bir fincandan zarar gelmez diye söz veriyor, haklı olabilir herhalde.

"Varsa biraz süt alırım."

"Yan yanya süt koyalım. Daha doygun bir tadı oluyor."

Duvara eski Kit-Cat saatlerinden asılı, hınzır gülüşlü kedi saatin kuyruğu ileri geri sallanıyor. Mitzi fi tarihinden kalma bir kahve makinesini fişe takıp haznesine su dolduruyor. "Yan evde hayat nasıl? Memnun musun işinden?"

"İşim iyi."

“O anne baba seni delirtiyordun”

“Gayet iyi insanlar.”

“Doğruya doğru, o kadın neden çalışıyor, anlamıyorum. Kocasının eşek yüküyle para kazandığına eminim. Ayrıca VA hastanesi iyi ödemez. Niye evinde oturmuyor o hâlde? Kimi etkilemeye çalışıyor?”

“Belki-”

“Bana sorarsan bazı kadınlar anne olmak istemiyorlar. Çocuk istiyorlar, Facebook’a koyacak sevimli fotoğraflar istiyorlar. Ama asıl annelik tecrübesini istiyorlar mı?”

“Yani-”

“Sana bir şey diyeyim: O çocuk dünya tatlısı. Yer bitiririm onu. Para almadan bakıcılık yapardım ona, yeter ki kibar kibar istesinler, bana biraz nezaket göstersinler. Ama bu Y kuşağının derdi bu zaten! Ahlaki değerleri yok hiç!”

Kahveyi beklerken konuşmaya devam ediyor, sinirini bozan şeylerden bahsediyor: Whole Foods Market (çok pahalı), #metoo kurbanları (mızmızlar ve her şeyi kendilerine hak görüyorlar), yaz saati uygulaması (anayasada bahsi bile geçmiyor). Buraya gelmekle hata mı ettim diye düşünmeye başlıyorum. Birisiyle konuşmam lazım ama Mitzi’nin iyi bir dinleyici olduğundan emin değilim. Teddy’nin resimleri hakkında kafamda bir teori oluşmaya başladı fakat Russell’ı endişelendirmek istemiyorum ve Maxwell’lere kesinlikle anlatamam çünkü koyu ateistler, düşüncelerimi asla göz önüne almayacaklarını biliyorum. Mitzi benim son umudum.

“Bana Annie Barrett’ı biraz daha anlatabilir misin?”

Bunu duyunca lafı ağzında kalıyor.

“Neden soruyorsun?”

“Merak ettim sadece.”

“Hayır, prenses, Çok net bir soru sordun. Kusura bakma ama öyle çok iyi de değilsin.”

Mitzi'yi bir şey söylemeyeceğine yemin ettiriyorum (bilhassa Maxwell’lere), sonra Teddy’nin son resmini masaya koyuyorum.

“Teddy anormal resimler çiziyor. Bu fikirleri hayali arkadaşından alıyormuş. Arkadaşının adı Anya ve ortalıkta kimse yokken odasında ziyaret ediyor Teddy’yi.”

Mitzi resmi inceliyor, yüzüne bir gölge düşüyor. “Peki neden Annie Barrett’ı sordun?”

“Şey, isimleri çok benziyor. Anya ve Annie. Çocukların hayali arkadaşları olması normal, biliyorum. Bir sürü çocuğun vardır. Ama Teddy diyor ki ona bu resimleri Anya çizdiriyormuş. Ormanda bir kadım sürükleyen bir adam. Bir kadın cesedi gömen bir adam. Sonra Anya Teddy’ye bu resimleri bana vermesini söylemiş.”

Mutfağa sessizlik çöküyor, Mitzi’nin yanındayken yaşadığım en uzun sessizlik bu. Sadece kahve makinesinin lıkırtısını ve kedili saatin kuyruğunun fış fış sesini duyabiliyorum. Mitzi resmi dikkatle inceliyor, sanki içini görmeye çalışıyor gibi; kalem izlerinin, kâğıdın liflerinin ötesini görmeye çalışıyor gibi. Nereye varmak istediğimi anladığından emin değilim, o yüzden yüksek sesle söylüyorum:

“Kulağa delilik gibi gelebilir ama Anya’nın ruhu bir şekilde bu araziye bağlı mı kaldı diye merak ediyorum. İletişim kurmak için Teddy’yi mi kullanıyor acaba?”

Mitzi ayağa kalkıp makinenin demliğini alıyor ve iki fincana kahve koyuyor. Titreyen elleriyle fincanları masaya getiriyor. Kendi kahveme krema koyup bir yudum alıyorum; ömrümde tattığım en sert, en acı kahve. Yine de içiyorum. Ona hakaret etmek istemiyorum. Birisi teorimi dinlesin ve deli olmadığımı söylesin istiyorum.

“Bu konuda bazı kitaplar okudum,” diyor Mitzi sonunda. “Tarih boyunca çocuklar ruhlar âlemini algılamakta hep daha iyi olmuşlardır. Çocuk

zihninde biz yetişkinlerinki gibi bariyerler olmaz.”

“Yani... mümkün mü diyorsun?”

“Duruma bağlı. Anne babasına bahsettin mi bundan?”

“Onlar ateist. Onlara göre-”

“Ah, biliyorum, kendilerini herkesten zeki sanıyorlar.”

“Onlara açılmadan önce biraz daha araştırma yapmak istiyorum. Noktalan birleştirmeliyim. Belki o resimlerde Annie Barrett’ın hikâyesiyle örtüşen bir şeyler vardır.” Masaya eğilip daha hızlı konuşuyorum. Kafeinin merkezi sinir sistemimi uyandırdığını hissedebiliyorum şimdiden. Düşüncelerim daha net, nabzım yükseliyor. Acı tadını umursamayıp bir yudum daha alıyorum. “Teddy’ye göre bu resimlerdeki adam Anya’nın küçük kızını çalmış. Annie’nin çocuğu var mıydı, biliyor musun?”

“Bu çok ilginç bir soru,” diyor Mitzi. “Ama en baştan başlarsam daha net bir cevap vermiş olurum.” Sandalyesine rahat bir pozisyonda yerleşip ağzına bir kurabiye atıyor. “Şunu aklından çıkarma: Annie Barrett ben doğmadan önce ölmüştü. O yüzden sana çocukluğumda duyduğum hikâyeleri aktaracağım ama doğru olduklarını garanti edemem.”

“Sorun değil.” Kahvemden bir yudum daha alıyorum. “Her şeyi anlat.”

“Sizin evin asıl sahibi George Barrett diye bir adammış. Gibbstown’daki kimyacılık şirketi DuPont’ta mühendismiş bu adam. Evliymiş, üç kızı varmış, kuzeni Annie de 1946’da, II. Dünya Savaşı’ndan hemen sonra onlarla yaşamaya gelmiş. Annie senin kaldığın misafir kulübesine taşınmış ve burayı aynı zamanda stüdyo olarak kullanmış. Senin yaşlarında, çok güzel bir kızmış, uzun siyah saçlan varmış, parmak ısırtacak kadar güzelmiş. Avrupa’dan memleketlerine dönen bütün askerler ona yanıp biliyorlarmış, hepsi lisedeki sevgililerini unutmuş. Gece gündüz George’un evine gidip kuzeni konuşmak için müsait mi diye sormaya başlamışlar.

“Gelgeldim Annie utangaç, sessiz bir kızmış, içine kapanıkmış. Dans etmez, sinemaya gitmezmiş, bütün davetleri reddedermiş. Kiliseye bile gitmezmiş

ki o zamanlar bu kabul edilecek şey değilmiş. Kulübesinde oturup resim yaparmış sadece. Bazen de Hayden's Glen'de dolaşıp resmini yapacak şeyler arıyormuş. Böyle böyle bütün kasaba halkı ondan yüz çevirmiş. Evlenmeden çocuk doğurduğuna dair dedikodular çıkmış; neymiş efendim, çocuğunu evlatlık verip utanç içinde Spring Brook'a gelmişmiş. Sonra daha kötü sözler edilmeye başlanmış hakkında. Cadı olduğunu, bütün kocalan kandırıp seks yapmak için onları ormana götürdüğünü söylemeye başlamışlar." Mitzi bunun saçmalığına gülüyor. "Çünkü kadınlar böyle konuşurlar, bilirsin ya. Bu blokta yaşayan bütün annelerin benim hakkımda da aynı şeyleri dediklerine eminim!"

Bir yudum kahve içip anlatmaya devam ediyor: "Her neyse, bir gün George Barrett kulübeye gidip kapıyı tıklatmış ve cevap gelmemiş. İçeri girmiş, her yer kan içindeymiş. Yatağın üstü, duvarlar, her yer. 'Çatı kirişlerine kadar,' diye anlatmış babama ama ceset yokmuş ortada. Annie'den iz yokmuş. George polisi aramış, bütün kasaba ormanı arayıp taramış; bütün patikalara girmişler, dereye ağlar atmışlar, arama kurtarma köpekleri salmışlar, aklına ne gelirse. Ne bulmuşlar dersin? Hiçbir şey. Kız sırra kadem basmış. Bütün hikâye bu."

"1940'lardan beri kimse yaşamamış mı kulübede?"

Mitzi başını iki yana sallıyor. "Annemler George'un az daha kulübeyi yıkacağını söylediler. Bu trajedinin hatırasını silmek için. Onun yerine malzeme deposu yapmış işte. Dediğim gibi, küçüklüğümde, ellili-altmışlı yıllarda oraya Şeytan Evi derdik. Hepimizin ödü kopardı oradan. Ama abartılı bir hikâyeydi işte, kendi yerel efsanemizdi. Gerçekten korkulacak bir şey görmedim hiç."

"Peki ya sonraki ev sahipleri? George öldükten sonra gelenler?"

"Eh, George öldükten sonra karısı evi Butch ve Bobbie Hercik'e sattı. Kırk sene komşuluk ettim onlarla. Teddy'yle yüzdüğünüz havuzu onlar yaptırdılar. Çok yakındık onlarla, iyi dost olmuştuk."

"Çocukları var mıydı?"

“Üç kız, iki oğlan, sıfır sorun. Bobbie’yle aram çok iyiydi. Çocukları ölü insan resimleri çizmiş olsalardı bana söylerdi mutlaka.” Mitzi bir yudum kahve daha alıyor. “Tabii akılları başlarında olduğundan kulübeye dokunmadılar. Belki de Maxwell’ler tamir ederken bir şeyi rahatsız etmişlerdir. Tehlikeli bir enerjiyi serbest bırakmışlardır.”

Ted ile Caroline’a gidip kötücül bir ruhu uyandırdıklarını söylerken hayal ediyorum kendimi. Craigslist’te derhal yeni bir bakıcı arayacaklarına adım gibi eminim. Sonra ben ne yaparım, nereye giderim? Kalbim yüksek devirde kalmış bir motor gibi güm güm atıyor, elimi göğsüme koyuyorum.

Rahatlamam lazım.

Sakinleşmem lazım.

Kahve içmeyi kesmem lazım.

“Mahsuru yoksa tuvaleti kullanabilir miyim?”

Mitzi oturma odasının ilerisini işaret ediyor. “Sol taraftaki ilk kapı. Işık iple açılıyor, görürsün zaten.”

Banyo küçük ve sıkışık, içeride vinil duş perdeli, eski moda pençe ayaklı bir küvet var. Işığı açtığım anda yerdeki fayansların üzerinde bir gümüşçün kayarcasına hareket edip derzdeki bir yarığın arasında kayboluyor. Lavaboya eğilip musluğu açıyorum ve yüzümü soğuk suyla yıkıyorum. Kalp çarpıntım düzeliyor. Misafir havlularından birine uzanınca, senelerdir dokunulmamış gibi üstünün tozla kaplı olduğunu görüyorum. Kapının arkasında pembe bir bornoz asılı, yüzümü bornozun koluna kuruluyorum.

Ardından Mitzi’nin ecza dolabını açıp çabucak göz gezdiriyorum. Lisedeyken başkalarının banyolarını karıştırırdım hep, insanların ortalıkta bıraktıkları reçeteli ilaçlara inanamazsın; hapları, bazen şişeleri kimse anlamadan aşırırdım.

Kalbim hızla atıp bacaklarım titreyince kendimi tekrar lisede gibi hissediyorum. Mitzi’nin ecza dolabı Walgreens eczanesi gibi; dört raf dolusu kulak çubuğu, pamuk, gazlı bez, vazelin, cımbız, mide asidi giderici,

yarısı bitmiş Monistat kortizonlu krem tüpleri var. Ayrıca bir düzine turuncu reçeteli ilaç şişesi dizilmiş; Lipitor, Synthroid, Amoksisilin ve Eritromisin dahil. Epey geride, diğerlerinin arkasında gizlenmiş eski dostum oksikodon duruyor. İçimden bir ses ondan biraz bulacağımı söylemişti. Bugünlerde hemen herkesin evinde oksikodon var, ufak bir cerrahi işlemden kalma, içinde birkaç hap kalmış yarı dolu bir şişe de olsa. İlaçlar eksildiğinde çok az kişi fark eder...

Şişenin kapağını açıp içine bakıyorum: Boş. Sonra Mitzi kapıyı tıklatıyor, az daha her şeyi lavaboya düşürüyorum. "Sifonu çekerken ipi çekili tut, olur mu? Kapakçığı düzgün çalışmıyor."

"Olur," diyorum. "Dert değil."

Ansızın dolap karıştırdığım, kötü yola saptığım için kendime çok kızıyor, Mitzi beni suçüstü yakalamış gibi hissediyorum. Şişeyi yerine koyup musluğu açıyorum ve toksinleri seyreltir umuduyla kana kana soğuk su içiyorum. Kahvede buluyorum suçu, içmemem gerekirdi. Kendimden utanıyorum, on dokuz aydır temizim ama yaşlı bir hanımın ecza dolabını karıştırıyorum. Ne oluyor bana böyle? Sifonu çekiyorum ve su boşalana kadar ipi çekili tutuyorum.

Mutfağa döndüğümde Mitzi üstünde rakamlar ve harfler bulunan bir tahta levhayla masada bekliyor. Bunun bir nevi Ouija tahtası(*) olduğunu fark ediyorum ama çocukken pijama partilerinde gördüğüm o dandik karton setlere hiç benzemiyor. Bu bayağı gizemli semboller kazınmış, akçaağaçtan kalın bir tahta. Oyuncaktan ziyade büyükçe bir kesme tahtasını andırıyor.

(*) Ruh çağırma tahtası, -yhn

"Bak ne düşündüm," diyor Mitzi. "Madem bu ruh sana bir şey anlatmak istiyor, aracıyı ortadan kaldıralım. Teddy'yi aradan çekip onunla doğrudan iletişim kuralım."

"Ruh çağırma seansı gibi mi?"

"Ben 'toplanma' demeyi tercih ederim. Ama burada değil. Senin kulübende daha iyi sonuç alırız. Yarına ne dersin?"

“Teddy’ye bakmam lazım.”

“Doğru, Teddy’nin de olması lazım. Bu ruh kendini ona iliştirmiş. Teddy yanımızda olursa iletişim kurma ihtimalimiz artar.”

“Olmaz, Mitzi. Yapamam.”

“Nedenmiş o?”

“Ailesi beni öldürür.”

“Ben konuşurum onlarla.”

“Yo, hayır, sakın,” diyorum, paniğim sesimden belli oluyor. “Onlara bir şey demeyeceğine yemin ettin. Lütfen Mitzi, bu işi kaybedemem.”

“Neden bu kadar endişeleniyorsun?”

İş görüşmemde verilen Ev Kurallarından bahsediyorum; sadece bilim öğretmem, din ve batıl inançlara dair eğitim vermememem için anlaştıklarını söylüyorum. “Teddy’yi ruh çağırma seansına getiremem. Hapşırdığında ‘Tanrı esirgesin’ bile diyemiyorum.”

Mitzi parmağıyla resme vuruyor. “Bu resimler normal değil, tatlım. O evde tuhaf bir şeyler dönüyor.”

Resimleri geri alıp çantama tıkıştırıyorum ve ona kahve için teşekkür ediyorum. Nabzım yine yükselmeye başlıyor. Mitzi’ye tavsiyeleri için de teşekkür edip çıkmak için arka kapıyı açıyorum. “Onlara bir şey deme, olur mu? Bu sim saklayacağına güveniyorum.”

Tahta levhayı siyah kadifeden bir kılıfa geçiriyor. “Fikrin değişirse teklifim geçerli. Değişeceğine de kalıbımı basarım.”

Saat sekiz gibi kulübeme dönmüş oluyorum ve sabahın dördünde hâlâ uyanığım. Uyumak imkânsız şu an. Kahve içmekle büyük hata ettim. Her zamanki yollan deniyorum: Derin nefesler; bir bardak ılık süt; uzun, sıcak bir duş ama bana mısın demiyor. Sivrisinekler aman vermiyor, onları susturmanın tek yolu ayaklarımı açıkta bırakacak şekilde yorganı kafama

çekmek. Kendi kendimi hüsrana uğrattım. Kadının o lanet ecza dolabını açtığıma inanamıyorum. Mitzi'nin banyosunda geçirdiğim iki dakikayı kafamda evirip çeviriyorum, tam olarak beynimin hangi anda otopilota geçtiğini bulmaya çalışıyorum. Bağımlılığımı yönetebilirim sanmıştım ama belli ki hâlâ Hap-İçin-Ne-Olursa-Yapan-Mallory'ymişim ben; hâlâ kafa bulmak için ecza dolaplarını talan edebilirmişim.

Saat yedide alarma uyanıyorum, uyku sersemiyim ve kendimden utanıyorum, bir daha yolumdan sapmamaya kararlıyım.

Bundan sonra kahve yok, asla.

Resimleri takıntı yapmak yok.

Ve Annie Barrett hakkında konuşmak yok.

Çok şükür ki büyük eve girdiğimde kafamı dağıtacak yepyeni bir krizle karşılaşıyorum. Teddy'nin en sevdiği karakalemleri kaybolmuş ve Teddy onları hiçbir yerde bulamamış. Yeni kalem seti almak için resim malzemeleri satan dükkâna gidiyoruz, eve döner dönmez Teddy Sessiz Saat için üst kata koşuyor. Ben uykusuz geçen geceden sonra bitkin durumdayım, o yüzden oturma odasına gidip kanepeye yığılıyorum. Gözlerimi bir-iki dakikalığına kapayayım diyorum ama bir kez daha Teddy beni sarsarak uyandırıyor.

"Yine kestiriyorsun!"

Ayağa fırlıyorum. "Pardon, Teddy kuşum."

"Yüzecek miyiz?"

"Tabii ki. Mayonu giy sen."

Kendimi bin kat iyi hissediyorum. Şekerleme yapmak pilimi doldurmaya, beni normal seviyeye getirmeye yetmiş. Teddy mayosunu almaya koşuyor, sehpaya yeni resmini baş aşağı koyduğunu görüyorum. Orada bırakmam gerektiğini biliyorum. Bırakayım annesi ya da babası uğraşsın. Ama

kendimi tutamıyorum. Merakım galip geliyor. Resmi çeviriyorum ve bardağı taşıran damla oluyor bu.

Bakın, türlü türlü ebeveyn olduğunu biliyorum: liberal ebeveynler, muhafazakâr ebeveynler, ateist ebeveynler, dindar ebeveynler, aşırı korumacı ebeveynler, işkolik ebeveynler ve toksik ebeveynler. Bunların hepsinin çocuk yetiştirme konusunda bambaşka fikirlerinin olduğunu da biliyorum. Ama bu resme bakıp da Anya'yı gözleri sımsıkı kapanmış ve boynuna iki el sarılmış hâlde görünce, eh, bana öyle geliyor ki bütün ebeveynler bunun çok boktan bir durum olduğunu düşünür.

9

Caroline beş buçukta işten eve dönüyor, kapıdan girdiği anda üstüne atlamamak için kendimi zor tutuyorum. Çok meşgul, kafası dağınık, oğluna merhaba deyip yemek yapmaya koyulması lazım. O yüzden günümüzün nasıl geçtiğini sorunca gülümseyip her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum.

Koşmak için dışarı çıkıyorum ama dün geceden dolayı hâlâ yorgunum, otuz dakika sonra pes ediyorum. Çiçek Şatosu'nun önünden geçiyorum, Adrian ile ailesinden iz yok. Eve gidip duş alıyorum, mikrodalgada donmuş dürüm ısıtıyorum ve bir Hallmark filmine kendimi kaptırmaya çalışıyorum. Fakat konsantre olamıyorum; kafam başka yerde. Aklım sürekli o son resme gidip duruyor, Anya'nın boğazını sıkan ellere.

Saat dokuza kadar bekliyorum, bu saatte Teddy'nin odasında uyuduğundan eminim. Sonra son çizdiği üç resmi alıp dışarı çıkıyorum. Rüzgârda fısıltılı konuşma sesleri işitiyorum ve havuzun orada oturan iki silueti seçiyorum. Ted ile Caroline beyaz bornozlarını giymişler, bir şişe şarap paylaşıyorlar. Büyük gezi gemilerinin reklamlarındaki mutlu çiftlere benziyorlar, yedi günlük sefer için Royal Caribbean gemisine yeni binmiş gibiler. Caroline Ted'in kucağına uzanmış, Ted de onun omuzlarına masaj yapıyor.

"Suya hızlıca bir dal çık," diyor Ted. "Rahatlarsın."

"Rahatım zaten."

"O zaman yukarı mı çıksak?"

"Teddy ne olacak?"

"Ne olmuş Teddy'ye? Uyuyor ya."

Yumuşak, elastik çimlerin üstünden hafif adımlarla ilerliyorum, yolu yarıladığım esnada topuğum fıskiye baslığına takılıyor. Bileğim dönüyor ve kuyruksokumumun üstüne düşüyorum, dirseğimi yere çarpıyor ve kendimi tutamayıp acı içinde bağırıyorum.

Caroline ile Ted bahçeden koşarak geliyorlar. "Mallory? İyi misin?" Dirseğimi avuçlamış hâldeyim, canım bir anda öyle acıdı ki kanadığına eminim. Fakat elimi çektiğimde derimin kızardığını ama bir yara olmadığını görüyorum.

"iyiyim. Ayağım takıldı."

"Seni ışığa götürelim," diyor Ted. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Bir dakika."

Ted vakit kaybetmiyor. Kolunu dizlerimin altına geçirip beni bir çocuk gibi kucaklayarak kaldırıyor. Beni havuz platformuna götürüp bir sandalyeye oturtuyor.

"İyiyim ben," diyorum ikisine. "Sahiden."

Caroline yine de dirseğime bakıyor. "Bahçede ne yapıyorsun? Bir şey mi lazım oldu?"

"Bekleyebilir."

Bütün bu süre boyunca üç resmi elimden düşürmemeyi becerdim. Caroline da görüyor resimleri. "Teddy mi çizdi bunları?"

Artık kaybedecek bir şeyim olmadığına karar veriyorum. "Size göstermememi istedi ama bence bir bakmalısınız."

Caroline resimleri inceliyor ve yüzü asılıyor. Sonra resimleri kocasının eline tutuşturuyor.

"Senin hatan bu," diyor.

Ted ilk resme bakıp gülüveriyor. "Eyvah eyvah. Bu kişiyi boğuyorlar mı?"

“Evet, Ted, öldürülüyor ve cesedi ormanda sürükleniyor. Acaba bizim tatlı nazik oğlumuz bu korkunç fikirlere nereden kapıldı?”

Ted teslim olmuş gibi iki elini havaya kaldırıyor. “Grimm

Kardeşler,” diye açıklama yapıyor. “Ona her gece başka bir masal okuyorum.”

“Disney versiyonlarını değil ama,” diyor Caroline bana. “Masalların asılları çok daha vahşi. Külkedisi masalında kötü üvey kardeş cam ayakkabıyı dener ya hani? Masalın orijinalinde ayağını uydurmak için parmaklarını kesiyor. Ayakkabının içi kanla doluyor. Korkunç!”

“Erkek çocuğu işte, Caroline. Oğlanlar bayılır böyle şeylere!”

“Umurumda değil. Hiç sağlıklı değil bu. Yarın kütüphaneye gidip Disney masal kitapları alacağım. Artık bililerini boğma, cinayet yok; çocuklara uygun öyküler var sadece.”

Ted şarap şişesinin mantarını çıkarıp kadehini ağzına kadar dolduruyor. “İşte korkunç diye buna derim ben,” diyor. “Ama ben ne bileceğim ki zaten? Çocuğun babasıyım altı üstü.”

“Ben de lisanslı bir psikiyatristim.”

Taraf seçmemi, hangi ebeveynin haklı olduğunu belirtmemi istercesine bana bakıyorlar.

“Ben bunun bir peri masalından ibaret olduğunu sanmıyorum,” diyorum. “Teddy bu fikirleri Anya’dan aldığını söylüyor. Dediğine göre ne çizeceğini ona Anya söylüyormuş.”

“Tabii öyle der,” diyor Caroline. “Teddy bizim böyle resimleri onaylamayacağımızı biliyor. Boğulan, öldürülen, gömülen insanları çizmenin yanlış olduğunu biliyor. Ama Anya sorun olmadığını söylerse çizmek için izni olur. Bir nevi bilişsel uyumsuzluk elde edebilir.”

Eşi konuşurken Ted sanki bunlar çok mantıklıymış gibi onaylamasına başını sallıyor ama benim Caroline’ın ne dediği hakkında zerre fikrim yok.

Bilişsel uyumsuzluk da neyin nesi?

“Teddy, Anya’nın hikâyesini çizdiğini söylüyor. Resimlerdeki adamın Anya’nın küçük kızını çaldığını söylüyor.”

“Bu klasik Grimm Kardeşler işte,” diye açıklıyor Ted. “Masallarının yansında çocuklar kaybolur. Hansel ile Gretel, Fareli Köyün Kavalcısı, Vaftiz Babanın Ölümü-”

“Vaftiz Babanın Ölümü mü?” Caroline başını iki yana sallıyor. “Lütfen, Ted. Bu masallar. Bunlar çok fazla ona. Bırakman lazım.”

Ted çizimlere tekrar bakıyor ve pes ediyor. “Pekâlâ, tamam. Bundan sonra Dr. Seuss masallarından şaşmam. Veya Richard Scarry. Ama o korkunç Berenstain Ayıları’nı okumam, orada dur derim.” Kolunu Caroline’a dolayıp omzunu sıkıyor. “Sen kazandın tatlım, oldu mu?”

Sanki sorun çözülmüş, artık hepimiz içeri girip günü bitirmeliymişiz gibi davranıyor. Ama ben soracağımı şimdi sormazsam bir daha bu fırsatı bulamayacağımdan korkuyorum. “Benim aklıma başka bir olasılık geldi,” diyorum. “Ya Anya aslında Annie Barrett’sa?”

Caroline şaşırıyor. “Kim?”

“Kulübemde öldürülen kadın. 1940’larda. Ya Teddy Sessiz Saat için odasına gittiğinde onun ruhuyla iletişim kuruyorsa?”

Ted şaka yapmışım gibi gülüyor, Caroline da ona kızgın bir bakış daha atıyor. “Ne diyorsun, ciddi misin? Hayalet gibi mi yani?”

Artık dönüş yok. İddiamın ana hatlarını belirtmeliyim: “İsimleri çok benzer. Annie ve Anya. Ayrıca Teddy’nin Barselona’dayken resim yapmayı sevmediğini söylemiştin. Ama Amerika’ya geri taşındığınız gibi, Annie Barrett’ın kaybolduğu bu eve yerleştiğiniz gibi, delicesine resim yapmaya başladı. Bizzat bu kelimeleri kullandın: ‘Delicesine.’”

“Hayal gücü çok aktif demek istemiştim.”

“Ama birisiyle konuşuyor. Odasında. Kapısında durup dinliyorum, uzun konuşmalar yapıyor.”

Caroline gözlerini kısıyor. “Hayaletleri de duyuyor musun? Annie Barrett’ın oğluma resim talimatları veren acıklı ve uğursuz sesini de duyuyor musun?” Duymadığımı itiraf ediyorum, Caroline sanki bu bir şeyi ispatlarmış gibi tepki veriyor. “Çünkü kendi kendine konuşuyor, Mallory. Bu zekâ göstergesidir. Üstün yetenekli çocuklar hep kendi kendilerine konuşurlar.”

“Diğer sorunlarına ne demeli peki?”

“Sorun mu? Teddy’nin sorunu mu var?”

“Yatağını ıslatıyor. Her gün aynı çizgili tişörtü giyiyor. Diğer çocuklarla oynamak istemiyor. Şimdi de bir kadının öldürüldüğü resimler yapıyor. Bunların hepsini bir araya getirince Caroline, bilemiyorum. Endişeleniyorum. Bence bir doktora görünmeli.”

“Ben doktorum,” diyor Caroline ve çok geç olsa da hamleline bastığımı fark ediyorum.

Ted Caroline’m şarap kadehini alıp dolduruyor.

“Buyur, canım.”

Caroline elini sallayarak reddediyor. “Çocuğumun ruh sağlığını değerlendirebilecek yetkinliğe sahibim.”

“Biliyorum...”

“Öyle mi? Hiç de biliyormuş gibi konuşmuyorsun ama.”

“Endişeleniyorum sadece. Teddy çok tatlı, nazik, masum bir çocuk. Ama bu resimler başka bir yerden çıkıyor gibi. Bana kirli geliyorlar. Saf değiller. Mitzi diyor ki...”

“Mitzi mi? Bu resimleri Mitzi’ye mi gösterdin?”

“Bir şeyleri rahatsız etmiş olabileceğinizi düşünüyor. Kulübeyi yeniden yaparken.”

“Bize gelmeden önce gidip Mitzi’yle mi konuştun?”

“Çünkü böyle tepki vereceğinizi biliyordum!”

“Mantık çerçevesinde diyorsan evet, haklısın, o kadının ağzından çıkan tek kelimeye inanmam. Sen de inanmamaksın. Uyuşturucudan kafası gitmiş onun, Mallory. İlaca boğulmuş, siki tutmuş bir kadın!”

Bu kelimeler aramızda asılı kalıyor. Daha önce Caroline’m küfrettiğini hiç duymamıştım. Bir bağımlıyı tarif etmek için böyle bir dil kullandığını da.

“Bak,” diyor Ted. “İlginden dolayı minnettarız, Mallory.” Elini eşinin dizine koyuyor. “Değil mi, tatlım? Dürüst iletişime gönülden inanırız.”

“Ama Teddy’nin yatağı ıslatmasını hayaletlere bağlamayacağız," diyor Caroline. “Anlıyorsun, değil mi? Eyalet lisansımı alır. Yatak ıslatmak normaldir. Utangaç olmak normaldir. Uydurma bir oyun arkadaşın olması normaldir. Bu resimlere gelince...”

“Anne?”

Üçümüz birden dönüyoruz; Teddy havuz çitinin öbür tarafında duruyor, üstünde itfaiye araçlı pijamaları, elinde Godzilla oyuncağı var. Ne zamandır beklediğini, konuşmalarımızın ne kadarını duyduğunu bilmiyorum.

“Uyuyamıyorum.”

“Odana dönüp tekrar dene,” diyor Caroline.

“Geç oldu, koca adam,” diyor Ted.

Oğulları aşağı, çıplak ayaklarına bakıyor. Havuzun ışığı vücuduna bulanık mavi bir ışık yansıtıyor. Huzursuz görünüyor, odasına tek başına dönmek istemiyor gibi.

“Hadi,” diyor Caroline ona. “Yirmi dakikaya yanma gelirim. Ama önce kendin denemelisin.”

“Ah, bir de ufaklık,” diye sesleniyor Ted. “Artık Anya resmi çizmek yok, tamam mı? Mallory’yi korkutuyorsun.”

Teddy bana dönüyor; kırgın, gözleri ihanet karşısında iri iri açılmış.

“Yo, yo, yo,” diyorum. “Sorun değil...”

Ted üç resmi havaya kaldırıyor. “Kimse bunları görmek istemez, ufaklık. Çok korkutucular. Bundan sonra sadece güzel şeyler çiz, olur mu? Adar, ayçiçekleri falan.”

Teddy dönüp bahçeden geri koşuyor.

Caroline kocasına kaşlarını çatarak bakıyor. “Söylenecek şey değildi bu.”

Ted omuz silkip şarabını yudumluyor. “Er ya da geç duyması gerekiyordu. İki aya okula başlayacak. Öğretmenleri aynı kaygılan taşımayacak mı sanıyorsun?”

Caroline ayağa kalkıyor. “Ben içeri giriyorum.”

Ben de kalkıyorum. “Caroline, kusura bakma. Seni gücendirmek istemedim. Endişeliyim sadece.”

Durmuyor, arkasını da dönmüyor, eve doğru yürüyor sadece. “Mühim değil, Mallory. İyi geceler.”

Mühim olduğu gün gibi ortada. Bana bağırdığı zamandan bile kötü bu durum. Öyle kızgın ki suratıma bile bakmıyor. Ağladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama elimde değil.

Neden Mitzi’den bahsettim ki?

Neden çenemi tutamadım?

Ted beni kendine çekip başımı göğsüne yaslıyor. “Dinle, sorun değil, sen içinden geleni söyledin. Ama konu çocuk yetiştirmek olunca anneler daima haklıdır. Haksızken bile. Anlıyor musun?”

“Ben sadece endişeleniyorum...”

“Endişelenmeyi Caroline’a bırak. O ikinize de yetecek kadar endişelenir. Teddy’ye karşı çok korumacı, fark etmedin mi? Çocuk sahibi olmamız çok uzun sürdü. Çok uğraştık. Sanırım çektiği çile biraz özgüvenini zedeledi. Şimdi bunun üstüne işe döndü; kendini suçlu hissetmek için bir sebep daha! Yani ne zaman bir şey ters gitse karım hemen bunu kişisel algılar.”

Bunu daha önce düşünmemiştim fakat Ted’in dedikleri doğru geliyor. Sabahları Caroline işe gitmek üzere kapıdan çıkarken evden gittiği için hep pişmanmış gibi görünüyor. Belki de evde kalıp Teddy’yle kek pişiren ben olduğum için kıskam-yordur da. Caroline’a hayranlık duymakla öyle meşguldüm ki durup onun bana gıpta edebileceğini hiç akıl edemedim.

Nefesimi düzene sokup ağlamayı kesmeyi başarıyorum sonunda. Ted bir an önce eve gidip eşine bakmak istiyor gibi ama gitmeden son bir ricam oluyor ondan. Üç resmi ona uzatıp kendimi bütün sorumluluktan azat ediyorum. “Bunları alır mısın mahsuru yoksa? Artık görmek zorunda kalmayayım.”

“Tabii ki.” Ted kâğıtları ikiye katlayıp yırtıyor. “Bir daha bu resimleri görmek zorunda kalmayacaksın.”

10

Gece iyi uyuyamıyorum ve kalktığımda kendimi berbat hissediyorum. Caroline Maxwell bana hak ettiğimden iyi davrandı, beni evine kabul etti, bana çocuğunu emanet etti, yeni bir hayata başlamam için ihtiyacım olan her şeyi verdi; bana kızgın olduğunu düşünmeye katlanamıyorum. Yatakta yatarken ondan yüzlerce farklı şekilde özür dilediğimi hayal ediyorum. Bir noktada, daha fazla erteleyemeyeceğimi fark ediyorum. Yataktan çıkıp onunla yüzleşmem lazım.

Büyük eve girdiğimde, üstünde pijaması olan Teddy mutfak masasının altında oyuncaklarıyla oynuyor. Caroline lavabonun başında, kahvaltı tabaklarını yıkamakla meşgul, ben yapmayı teklif ediyorum. “Bir de özür dilemek istemiştim.”

Caroline suyu kapatıyor. “Hayır, Mallory, ben özür dilerim. Çok şarap içmiştim, sana öyle patlamakla hata ettim. Bütün sabah içim içimi yedi.”

Kollarını açıyor, sarılıyoruz ve aynı anda özür diliyoruz birbirimizden. Sonra gülüyoruz ve her şeyin düzeleceğini anlıyorum.

“Evde başımızın üstünde yerin var,” diye hatırlatıyor bana. “Teddy’nin yanındaki odada yatabilirsin. Hazır etmem için bir gün yeter bana.”

Ama ona daha fazla rahatsızlık vermek istemiyorum. “Kulübe benim için mükemmel,” diyorum. “Orayı çok seviyorum.”

“Tamam ama fikrin değişirse...”

Kurulama bezini elinden alıp mikrodalga fırındaki saati işaret ediyorum. 07.27’yi gösteriyor; Caroline’ın 07.35’te, trafik yoğunlaşmadan yola çıkmış olmayı tercih ettiğini biliyorum. “Ben bitireyim,” diyorum. “Sen gidip harika bir gün geçir.”

Böylece Caroline işe gitmek için çıkıyor, ben de bulaşığa başlıyorum. Çok bir şey yok, birkaç fincan ile gevrek kâsesi ve akşamdan kalma şarap kadehleri sadece. Bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra ellerimle dizlerimin üstünde çömelip masanın akma emekliyorum. Teddy oyuncaklarıyla iki katlı bir çiftlik evi yapmış, şimdi de çevresine küçük plastik hayvanlar dizmekle meşgul.

“Ne oynuyoruz?”

“Bunlar aileymiş. Beraber yaşıyorlarmış.”

“Ben de domuz olabilir miyim?”

Omuz silkiyor. “İstiyorsan ol.”

Domuzu diğer havanların etrafında ittirip araba gibi bip-bip-bip sesi yapıyorum. Normalde Teddy bu şakaya bayılır. Hayvanlara kamyon gibi dart-dart ya da tren gibi çuf-çuf dedirttiğimde çok hoşuna gider. Ama bu sabah sırtını bana çeviriyor. Ne derdi olduğunu biliyorum tabii.

“Teddy, bak. Dün gece hakkında konuşmak istiyorum. Bence baban beni yanlış anladı. Çünkü ben senin resimlerini çok seviyorum. Anya’lı olanları bile. Yeni resimlerini görmeyi iple çekiyorum hep.”

Teddy plastik bir kediyi ağaca tırmandırırmış gibi masanın bacağında yukarı ittiriyor. Önüne geçip göz teması kurmaya çalışıyorum ama yana kayıyor. “Resimlerini bana göstermeye devam etmeni istiyorum, olur mu?”

“Annem olmaz dedi.”

“Ama ben yapabilirsin diyorum. Sorun değil.”

“Senin iyi olmadığını söyledi, korkunç resimler seni yine hasta edebilirmiş.”

Öyle hızlı doğruluyorum ki başımı masanın altına vuruyorum. Acıdan gözüm kararıyor, birkaç saniye kıpırdayamıyorum. Gözlerimi sımsıkı yumup elimi kafama bastırıyorum.

"Mallory?"

Gözlerimi açtığımda nihayet dikkatini çektiğimi anlıyorum. Korkmuş görünüyor. "İyiyim," diyorum. "Beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Yapacağın hiçbir şey beni hasta edemez. Hiç merak etme. Ben yüzde yüz iyiyim."

Teddy bacağımda bir atı koşturup dizime gelince durduruyor. "Başın iyi mi?"

"Gayet iyi," diyorum ama deli gibi zonkluyor, şiştiğini hissedebiliyorum. "Üstüne bir şey koymam lazım sadece."

Sonraki birkaç dakika boyunca kafatasıma bastırdığım bir poşet dolusu buzla masada oturuyorum. Teddy de ayağımın dibinde çiftlik hayvanlarıyla evcilik oynuyor. Her hayvanın kendine özgü bir sesi ve kişiliği var. Ciddi Bay Keçi, buyurgan Anne Tavuk, bir tane cesur siyah at ve bir tane şapşal ördek yavrusuyla beraber bir düzineden fazla karakter var oyunda.

"İşlerimi yapmak istemiyorum," diyor at.

"Kural kuraldır ama," diyor Anne Tavuk ona. "Hepimiz kurallara uymalıyız!"

"Hiç adil değil," diye mızmızlanıyor Bay Keçi.

Bu böyle devam ediyor; konuşma, ev işlerinden öğle yemeğine, oradan ahırın arkasındaki ormanda gömülü gizli bir hâzineye bağlanıyor. Teddy'nin bütün farklı karakterleri ve seslerini hatırlama yeteneğinden etkileniyorum. Ama elbette Ted ve Caroline'ın başından beri söylediği şeydi bu: Oğullarının son derece aktif bir hayal gücü var. Konu kapanmıştır.

Öğleden sonra Teddy Sessiz Saat için odasına gidince, beş dakika bekleyip peşinden üst kata çıkıyorum. Kulağımı odasının kapısına dayadığımda sözünü yarılamış bile.

"... veya kale yapabiliriz."

" . . . . . ."

“Ebelemece oynayabiliriz.”

“ . . . . . .”

“Hayır, yapamam. İzin vermiyorlar.”

“ . . . . . .”

“Yapamazsın dediler.”

“ . . . . . .”

“Üzgünüm ama-”

“ . . . . . .”

“Anlamıyorum.”

“ . . . . . .”

Sonra Anya gülünç bir şey teklif etmiş gibi gülüyor Ted.

“Deneyebiliriz herhalde.”

“ . . . . . .”

“Nasıl yapaca- Tamam. Oldu.”

“ . . . . . .”

“Ah, soğuk!”

Sonrasında konuşma kesiliyor ama ne olup bittiğini duymak için kulak kabartınca belli belirsiz bir hışırtı işitiyorum: Kalemin kâğıtta çıkardığı ses.

Bir şey mi çiziyor?

Yine resim mi?

Alt kata iniyorum, mutfak masasına oturup bekliyorum.

Normalde Sessiz Saat bir saatten uzun sürmez ama Teddy iki saat kalıyor odasında. Nihayet mutfağa geldiğinde elleri boş.

Gülümsüyorum. “Kimler gelmiş!”

Mutfak sandalyesine tırmanıp oturuyor. “Merhaba.”

“Bugün resim yok mu?”

“Peynirle kraker alabilir miyim?”

“Tabii.”

Buzdolabına gidip ona bir tabak hazırlıyorum. “Ee, üst katta ne yapıyordun?”

“Süt alabilir miyim?”

Ona küçük bir fincan süt koyup masaya götürüyorum. Elini krakere uzattığında avucu ile parmaklarında siyah lekeler olduğunu fark ediyorum. “Ellerini mi yıkasan acaba?” diyorum. “Kurşunkalem lekesi olmuş gibi.”

Telaşla lavaboya gidip yorum yapmadan ellerini yıkıyor. Sonra masaya dönüp kraker yemeye başlıyor. “LEGO oynamak ister misin?”

Sonraki birkaç gün hayat normal seyrinde ilerliyor. Teddy’le vaktimizi LEGO, kukla, Play-Doh, Shrinky Dinks ve Tinkertoys oynayıp boyama kitaplarını boyayarak ve defalarca markete giderek geçiriyoruz. Yemek konusunda çok cesur ve maceracı, tuhaf egzotik yemekler denemeyi seviyor. Bazı günler Wegmans süpermarketine gidip sırf tatlarına bakmak için Meksika turpu ve kumkuat alıyoruz.

Tanıdığım en meraklı çocuklardan biri Teddy, önceden kestirilemeyecek sorular sorup bana kafa tutmaya bayılıyor. Neden bulutlar var? Giysileri kim icat etmiş? Salyangozlar nasıl çalışır? Sürekli elim telefonda, Wikipedia’ya bakıyorum. Bir öğleden sonra havuzdayken Teddy memelerime bakıp neden mayomun önünde dik çıkıntılar olduğunu soruyor. Konuyu büyütmüyorum. Vücudumun bir parçası olduğunu, soğuk suda sertleştiklerini söylüyorum.

“Sende de var bunlardan,” diyorum ona.

Gülüyor. "Hayır, yok!”

“Tabii ki var! Herkeste olur.”

Sonrasında, dışarıdaki duşta durulanırken kabinin ahşap kapısını vuruyor. “Hey, Mallory?”

“Efendim?”

“Kız yerlerini görebiliyor musun?”

“O ne demek?”

“Aşağı baktığında diyorum? Görebiliyor musun?”

“Açıklaması zor, Teddy. Görüyorum denemez?”

Uzun bir duraklama oluyor.

“O zaman orada olduğunu nereden biliyorsun?”

Aramızda kapı olduğu için memnum, güldüğümü göremiyor böylece. “Biliyorum işte, Teddy. Orada oldukları kesin.”

O gece olanlardan Caroline’a bahsediyorum, kendisi gülmek yerine paniğe kapılıyor. Ertesi gün elinde Gayet Normal! ve Ben Nereden Geldim? gibi adlara sahip bir yığın resimli kitapla geliyor eve. Benim çocukken gördüğüm kitaplardan çok daha açık seçikler. Anal seks, oral seks, kuir cinsiyet ayrıntılı şekilde tarif edilmiş. Renkli çizimlerle falan, her şeyiyle. Beş yaşında bir çocuk için biraz fazla olduğunu söylüyorum ama Caroline bana katılmıyor. Bunun temel insan biyolojisi olduğunu, Teddy’nin bu gerçekleri erken yaşta öğrenmesini istediğini, böylece ileride arkadaşlarından yanlış bilgiler edinmeyeceğini söylüyor.

“Anlıyorum da oral seks mi? Daha beş yaşında bu çocuk.”

Caroline sanki sorun buymuş gibi boynumdaki haça bakıyor. “Bir dahaki sefere soru sorduğunda bana yönlendir. Bunları ben cevaplamak isterim.”

Teddy’nin sorularını gayet de cevaplayabilecek durumda olduğuma dair onu temin etmek istesem de, konuşmanın bittiğini açıkça belli ediyor. Mutfak dolaplarını açıp yemek hazırlamak için gürültülü hareketlerle tencere tava çıkarıyor. Bir süredir kalıp onlarla akşam yemeği yememi teklif etmediği ilk sefer oluyor bu.

İki saat süren Sessiz Saatler gitgide sıklaşıyor ve Teddy’nin bu zaman zarfını nasıl geçirdiğini bilmiyorum. Bazen kapısının arkasında duruyorum ve kendi kendine yaptığı konuşmaları; tuhaf, anlamsız sohbet kesitleri duyuyorum. Bazen kalemlerini kalemtıraşla açtığım ya da spiralli resim defterinden sayfalar kopardığını duyuyorum. Resim çizdiği çok açık ve her nasılsa çizdiklerini benden ve anne babasından saklıyor.

Böylece cuma günü öğleden sonra biraz ortalığı karıştırmaya karar veriyorum. Teddy tuvalete iki numara için gidene kadar bekliyorum, çünkü biliyorum ki en az on-on beş dakika kalacak (tuvalette uzun oturuyor, resimli kitaplara bakıyor). Kapıyı kapadığını duyduğumda merdivenlerden ikinci kata koşuyorum.

Teddy’nin aydınlık, güneş alan odası daima biraz idrar kokuyor. Arka bahçeyi gören iki büyük penceresi var, Caroline klima bile çalışsa o pencereleri gündüzleri açık tutmamı tembihlemişti - kokusu biraz gitsin diye sanırım. Duvarlar canlı bir açık mavi tonuna boyalı ve dinozor, köpekbalığı ve Lego Filmi’ndeki karakterlerin posterleriyle kaplı. Teddy’nin mobilyaları bir yatak, bir tane alçak kitaplık ile bir şifonyerden ibaret, o yüzden aramanın uzun sürmeyeceğini sanabilirsin. Ama ben de bir şeyleri saklamak konusunda bilgisiz sayılmam. Oksikontin kullandığım ilk sene hâlâ ailemle yaşıyordum; ilaç zulamla alet edevatımı yatak odamda, annemin asla bakmayı akıl etmeyeceği yerlerde saklardım.

Halıyı kaldırıyorum, bütün resimli kitapları çekip altlarına bakıyorum, şifonyerin çekmecelerini çıkarıp arkadaki boşluklarına bakıyorum. Perdeleri sallıyorum, yatağın üstüne çıkıp örtüsünü dikkatle inceliyorum. Bir köşede yığılı pelüş oyuncak dağının (pembe bir yunus, eski püskü gri bir eşek, bir düzine tavşancık) içine bakıyorum. Çarşafları kaldırıyorum, yatakla arasına

bakıyorum, sonra zemine bakabilmek için yatağı karyoladan kaldırıp yan çeviriyorum.

“Mallory?” Teddy birinci kattaki tuvaletten sesleniyor. “Tuvalet kâğıdı getirebilir misin?”

“Bir saniye!”

İşim bitmedi. Daha dolabına bakmam lazım. Teddy’yi asla giymeye ikna edemediğimiz bütün o sevimli giysilerini (çok güzel yakalı tişörtler, minyatür haki pantolonlar, tasannu marka kot pantolonlar, elli beş santimlik beline uyacak minik deri kemerler) inceliyorum. Dolabın üst rafında üç kutu oyunu görüyorum (İpucu, Fare Kapanı ve Sorry!) ve hâzinemi bulduğumu düşünüyorum. Fakat kutulan açtığımda oyun kartları ve parçalarından başka bir şey bulamıyorum. Resim falan yok.

“Mallory? Duydun mu beni?”

Oyunları dolaba geri koyup kapıyı kapatıyorum, odayı aşağı yukarı bulduğum gibi bırakmaya dikkat ediyorum.

Sonra çamaşır odasından bir tuvalet kâğıdı rulosu alıp birinci kattaki banyoya koşuyorum. “Al bakalım,” diyorum. Kapıyı çok açmadan, ruloyu uzatabileceğim kadar aralıyor.

“Neredeydin?” diye soruyor.

“Ortalığı topluyordum.”

“Tamam.”

Kapıyı itip kapatıyor ve kilitleme düğmesine basıyor.

Hafta sonunu paranoyak olduğumu düşünerek geçiriyorum. Teddy’nin hâlâ resim çizdiğine dair kanıtım yok. Odasından gelen bir şeyler karalama sesi her şey olabilir. Tırnaklarındaki siyah kir bahçecilik projelerimizden kaynaklanabileceği gibi, beş yaşında bir çocuğun normal pasaklılığı da olabilir. Onun dışında her şey yolunda görünüyor, o hâlde niye endişeleniyorum?

Pazartesi sabahı Edgewood Caddesi'nde ağır ağır ilerleyen çöp kamyonlarının sesine uyanıyorum. Kamyonlar pazartesileri geri dönüşüm, perşembeleri normal ev çöpü için olmak üzere haftada iki kere geliyor. İşte o anda tek bakmadığım yer geliyor aklıma: Ted'in ikinci kattaki ofisindeki çöp kutusu. Teddy alt kata inmeden önce ofisin önünden geçmek zorunda. Odasından çıktıktan sonra resimlerini ortadan kaldırmak için kolay bir yer olur orası.

Yataktan fırlıyorum, çok şükür koşu şortum ve tişörtümle uyuyorum geceleri, bahçeye koşuyorum. Çimler sabah çiyin-den hâlâ ıslak. Evin yanından dönerken az daha kayıp düşüyorum. Kamyon üç ev uzakta, o yüzden bir dakikam var sadece. Garaj yolunun sonuna koşuyorum, Ted her pazar gecesi mavi çöp konteynerlerini buraya çekiyor; biri metal ve camlar, diğeri kâğıt ve kartonlar için. Elimi konteynerin içine daldırıyorum; faturalar, reklam mektupları, eve sipariş menüleri, kredi kartı ekstreleri ve her gün onar onar gelen Title Nine, Lands End, L.L.Bean, Vermont Country Store gibi alışveriş kataloglarını çekeliyorum.

Geri dönüşüm kamyonu yakınımda duruyor, iş eldivenli zayıf bir adam bana gülümsüyor. Bisepsini saran bir ejderha dövmesi var.

"Bir şey mi kaybettiniz?"

"Yok, yok," diyorum. "Alabilirsiniz."

Sonra kendisi konteynerin içini eşelerken tortop edilmiş, uçları Teddy'nin çizim defterininki gibi tırtıklı kâğıtlar çıkıyor ortaya.

"Dur!"

Adam kâğıt topunu alabilmem için konteyneri tutuyor, ben de alıp garaj yolundan kulübeme geri gidiyorum.

İçeri girince su kaynatıp kendime bir fincan çay yapıyorum, sonra kâğıtları incelemek için oturuyorum. Soğan ayıklar gibi bir iş. Toplam dokuz sayfa var, avucumla düzeltip kırışıklarını açıyorum. İlk resim pek bir şeye benzemiyor. Öylesine bir karalama sadece. Ama sayfaları çevirdikçe kalem kontrolü ve ayrıntılar artıyor. Kompozisyon gelişiyor. Işık ve gölge var.

Yapım aşamasındaki tuhaf bir eserin eskiz defteri gibi; sayfaların bazısı dağınık çizimlerle dolu, çoğu bitmemiş.

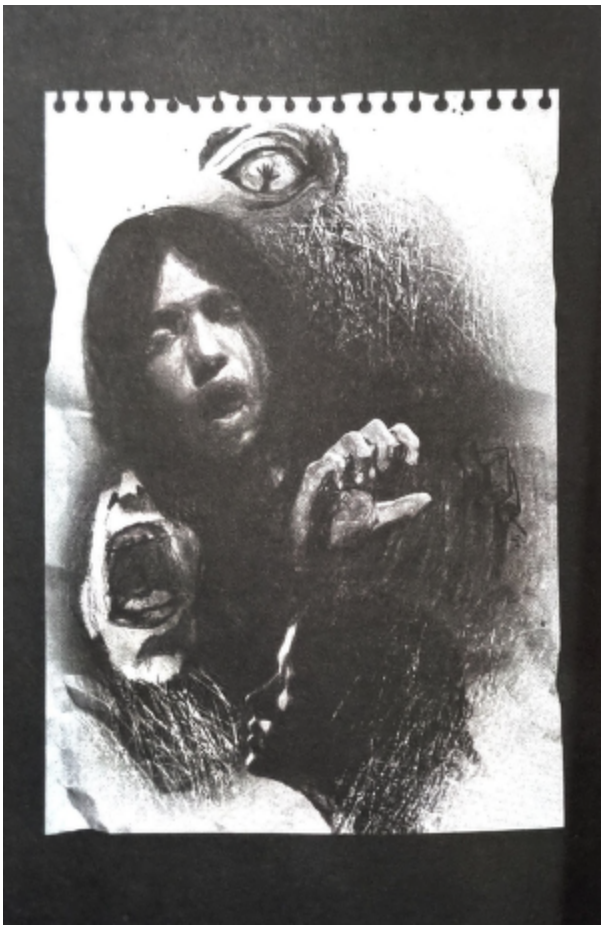

11

Üzgünüm ama bu resimleri Teddy'nin çizmiş olması imkânsız. Bırakın daha pelüş oyuncaklarıyla uyuyan ve yirmi dokuzdan ilen sayamayan beş yaşındaki bir çocuğu, çoğu yetişkin böyle resim çizemez.

Peki bu resimler nasıl çöpü boyladı?

Ted mi çizdi resimleri? Yoksa Caroline mı?

Maxwell'ler boş vakitlerinde resim mi çalışıyorlar?

Bütün sorularım daha fazla soruyu doğuruyor, keşke yataktan hiç çıkmasaydım demeye başlıyorum. Keşke bıraksaydım da çöp kamyonları o resimleri alıp götürseydi, ben de ne olduklarını merak etmeseydim böyle.

Pazartesi günümü sersem gibi geçiriyorum (LEGO, peynirli makarna, Sessiz Saat, havuz) ama akşam çökünce ciddi araştırma yapmaya hazırım. Duş alıp saçımı yıkıyorum, Caroline'ın güzel giysilerinden, beyaz çiçekli diz boyu elbiseyi giyiyorum. Sonra kasabaya, Spring Brook'un yerel bağımsız kitapçısı The Raconteur'a kadar bir buçuk kilometre yürüyorum.

Pazartesi akşamı kitapçıyı kalabalık görünce şaşırıyorum; mahalleden bir yazar okuma etkinliğini yeni bitirmiş, içeride parti gibi şenlikli bir hava var. İnsanlar plastik bardaklarda şarap içiyor, ince kâğıt tabaklardan pasta yiyorlar. Ebeveynlik bölümüne gidebilmek için insanların arasından kendime yer açmam gerekiyor, öte yandan dikkat dağıttıkları için minnettarım zira bir mağaza çalışanı gelip bana aradığımı bulmakta yardım etmeyi teklif etsin hiç istemiyorum. Ne aradığımı duysalar deli olduğumu düşünürler.

Birkaç kitap alıp arka kapıdan tuğlalı geniş sundurmaya çıkıyorum, burası yanıp sönen Noel ışıklarıyla dekore edilmiş kalabalık bir kafe. Küçük bir

barda yiyecek-içecek satılıyor, bir bar taburesinde oturan, tulum giymiş hevesli bir ergen kız akustik gitarıyla "Tears in Heaven"ı çalıp söylüyor. Bu şarkıyı her duyduğumda aklıma kız kardeşimin anma töreni gelir; art arda dönen çalma listesinde vardı. Marketlerde, restoranlarda kulağıma çalınıyor arada ve bin kere dinlesem de hâlâ beni ağlatabiliyor. Fakat bu kızın söylediği hâli, Eric Clapton'ın orijinal versiyonundan daha neşeli. Genç yaşı şarkıya neredeyse umutlu bir hava katıyor.

Bara gidip bir fincan çayla çörek sipariş ediyorum fakat görüyorum ki hepsini tek başıma taşıyamayacağım. Ayrıca bütün masalar dolu, kimse de kalkacakmış gibi görünmüyor, o yüzden Adrian'ı iki kişilik bir masada oturmuş Yıldız Savaşları kitabı okurken gördüğümde şansıma inanamıyorum.

"Sana katılabilir miyim?"

Komik bir şey oluyor, bu sefer de o beni tanımıyor; yani Caroline'm beş yüz dolarlık müthiş elbisesiyle hemen tanımıyor. "Evet! Tabii ki! Mallory! Nasılsın?"

"Bu kadar kalabalık olacağını tahmin etmemiştim."

"Burası hep kalabalıktır," diyor Adrian. "Spring Brookün üçüncü gözde mekânı."

"Diğer ikisi neresi?"

"Bir numara Cheesecake Factory tabii ki. İki numara da Wegmans marketinin sıcak yemek büfesi." Omuz silkiyor. "Burada pek gece hayatımız yok."

Gitarh kız "Tears in Heaven'ı tek tük alkışla bitiriyor ama Adrian uzun süre ve yüksek sesle alkışlıyor, kız da bizden yana gıcık olduğunu belli eden bir bakış atıyor. "Kuzenim Gabriella," diyor Adrian. "Daha on beşinde, inanabiliyor musun? Gitarıyla buraya geldi ve ona iş verdiler."

Gabriella mikrofona eğilip Beatles'a geçeceğini söylüyor ve "Blackbird" şarkısının tatlı bir versiyonunu söylüyor. Adnan'ın okuduğu kitaba

bakıyorum. Kapakta bir robot ordusuna lazer yağdıran Chewbacca'nın resmi var, kitabın adı da büyük gümüş harflerle basılmış: Wookiee Vengeance.

"Güzel mi bari?"

Adrian omuz silkiyor. "Ana eserlere bağlı değil. O yüzden sınır tanımamışlar. Ama Ewok Vengeance'ı sevdiysen bunu da seversin."

Bunun üstüne kendimi tutamayıp gülüyorum. "Çok değişiksin sahiden. Peyzajcı gibi görünüyorsun. Floridalı bronzluğuna sahipsin ve tırnaklarında toprak var. Gelgeldim normalde golf kulübünde takılan bir çocuksun ve Yıldız Savaşları fanatiğisin."

"Bütün yazımı yabani ot ayıklayarak geçiriyorum. Beni bu gerçekten uzaklaştıracak bir eğlenceye ihtiyacım var."

"Anlıyorum. Ben de aynı sebepten Hallmark kanalını izliyorum."

"Ciddi misin?"

"Hem de nasıl. Murder, She Baked dizisinin beş sezonunu da izledim. Bu bilgiyi de pek kimseyle paylaşmam, o yüzden sırrımı saklayacağına güveniyorum."

Adrian kalbinin üstünde haç çiziyor. "Sırrın benimle güvende," diyor. "Peki sen ne okuyorsun?" Bu soruya cevap vermeme gerek kalmıyor çünkü kitaplar zaten masada duruyor ve Adrian üstlerini okuyabiliyor: Anormal Çocuk Psikolojisi ve Doğaüstü Fenomenler Ansiklopedisi. "Çocuk bakıcılığıyla geçen uzun bir günün ardından rahatlama yolun bu mu?"

"Bu kitapları neden okuduğumu söylesem muhtemelen deli olduğumu düşünürsün."

Adrian Wookiee Vengeance kitabını kapatıp bir kenara bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "En sevdiğim hikâyeler bu uyarıyla başlar," diyor. "Bana her şeyi anlat."

"Cidden uzun bir hikâye."

"Gitmem gereken bir yer yok.”

‘‘Seni uyarıyorum. Anlatmam bitmeden kitapçı kapanabilir."

“En baştan başla ve hiçbir şeyi atlama,” diyor. “Neyin önemli olduğunu asla bilemezsin.”

Böylece ona Maxwell’lerle yaptığım iş mülakatım, misafir kulübesini, Teddy’yle günlük rutinimizi anlatıyorum. Teddy’nin çizimlerindeki gelişimi, odasında duyduğum tuhaf konuşmaları tarif ediyorum. Mitzi ve Maxwell’lerle yaptığım konuşmaları da anlatıyorum. Annie Barrett’ın hikâyesini bilip bilmediğini soruyorum, o da Spring Brook’ta her çocuğun Annie Barrett’ın hikâyesini bildiğini söylüyor. Anlaşılan o ki kadın buranın yerel öcüsü olmuş, karanlıktan sonra ormana giden çocukları yakalıyormuş.

Yaklaşık bir saat konuştuktan sonra (ve kuzeni gitarını kaldırıp eve doğru yola çıktıktan, çevremizdeki bütün masalar boşaldıktan ve geride sadece Adrian ile ben ve masaları silen kafe çalışanları kaldıktan sonra) çantamı açıp içinden son keşiflerimi çıkarıyorum: çöp tenekesinde bulduğum resimler.

Adrian şaşkınlık içinde resimlere bakıyor. “Bunları Teddy mi çizdi diyorsun? Beş yaşındaki Teddy?”

“O kâğıt Teddy’nin resim defterinden koparılmış. Ayrıca odasındayken çizim yaptığını duyabiliyorum. Parmaklarında kurşunkalem lekesi oluyor çıktığında. Tek aklıma gelen...” Doğaüstü Fenomenler Ansiklopedisi'nin üstüne vuruyorum. “Belki birisine aracılık yapıyordur. Belki Annie Barrett’ın ruhudur bu.”

“Sence Teddy’ye musallat mı oldular?”

“Hayır. Şeytan filmi değil bu. Annie, Teddy’nin ruhunu yok etmeye ya da bedenini ele geçirmeye çalışmıyor. Elini ödünç almak istiyor sadece. Sessiz Saat zamanı, Teddy odasında yalnızken yapıyor bunu. Günün kalanında onu rahat bırakıyor.”

Adrian gülsün ya da benimle dalga geçsin diye duraklıyorum ama bir şey demiyor, ben de teorimin devamını söylüyorum: “Annie Barrett iyi bir ressam. Zaten çizmeyi biliyor.

Ama ilk kez başkasının koluyla çiziyor. O yüzden ilk denemeleri berbattı. Basit karalamalardan ibaretti. Ama birkaç sayfa sonra iyileşti çizimleri. Kontrol kazanıyor ve daha çok ayrıntı oluyor. Doku, ışık, gölge. Yeni aletinde, yani Teddy’nin elinde ustalaşıyor.”

“Peki bu resimler neden çöpe atıldı?”

“Belki Anya atmıştır. Belki de Teddy atmıştır, emin değilim. Çizimlerini saklamaya başladı.”

Adrian resimlerin üzerinden geçiyor tekrar, bu sefer daha dikkatli inceliyor. Bazılarını baş aşağı çeviriyor, çizgilerin içinde daha derin anlamlar arıyor. “Bana neyi hatırlattı bunlar, biliyor musun? Highlights dergisindeki resimli bulmacaları. Hani ressam arka plana bir şeyler saklar ya. Mesela evin çatısı aslında çizmeymiş, pizzaymış ya da hokey sopasıymış gibi, hatırladın mı?”

Tarif ettiği bulmacaları biliyorum, kardeşimle bayılırdık onlara ama bu resimlerin daha açık olduğunu düşünüyorum. Acı içinde bağıran kadını işaret ediyorum. “Bence bu bir oto-portre. Bence Annie nasıl öldürüldüğünü resmediyor.”

“Eh, öğrenmenin kolay bir yolu var. Annie Barrett’ın bir fotoğrafını bulalım. Bu resimlerdeki kadınla karşılaştıralım. Benziyorlar mı bakalım.”

“Araştırdım kadını zaten. İnternette hiçbir şey yok.”

“Çok şanslısın; annem yazları Spring Brook Halk Kütüphanesi’nde çalışıyor. Kasaba tarihçesiyle ilgili koca bir arşivleri var. Bütün zemin kat dosya dolu. Annie Barrett’ın fotoğrafı bir yerde varsa onlardadır mutlaka.”

“Ona sorabilir misin? Bakabilir mi?”

“Şaka mı yapıyorsun? Bu işler için yaşıyor resmen. Öğretmen ve yan zamanlı kütüphaneci. Ona senin kasaba tarihçesini araştırdığını söylersem

en yakın arkadaşın olur.”

Sabah ilk iş annesine soracağına söz veriyor, dertlerimi paylaşınca kendimi çok daha iyi hissediyorum. “Teşekkür ederim, Adrian. Delirdiğimi düşünmediğine sevindim.”

Omuz silkiyor. “Bence her olasılığı göz önüne almalıyız. İmkânsızı elediğinizde, geriye kalan her ne kadar olasılıksız görünse de gerçektir.’ Uzay Yolu VI’da Spock söylüyor bunu ama aslında Sherlock Holmes’ü alıntılıyor.”

“Eyvah eyvah,” diyorum. “Sen cidden bilimkurgu fanatiğisin.”

Karanlıkta eve yürüyoruz, kaldırımlar bize kalmış durumda. Mahalle güvenli, sakin, huzurlu bir his bırakıyor insanda. Adrian tur rehberliği yapıyor, liseden en azılı sınıf arkadaşlarının evlerini gösteriyor; Ailesinin Arazi Aracını Aşıran Oğlan, Skandal TikTok Videosunun Ardından Okul Değiştirmek Zorunda Kalan Kız gibi arkadaşlar. Spring Brook’taki herkesi tanıdığı hissine kapılıyorum, okul yıllan Netflix gençlik dizilerindeki gibi geçmiş sanki, hani şu herkesin güzel olduğu, bir futbol maçının yaşam değiştiren sonuçlara sahip olduğu aptal dizilerdeki gibi.

Sonra köşedeki bir evi işaret edip Tracy Bantam’ın burada büyüdüğünü söylüyor.

“Kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?”

“Lady Lions oyun kurucusu. Penn State kadın basketbol takımının. Tanışıyorsunuzdur sanmıştım.”

“Penn State devasa bir okul,” diyorum. “Elli bin öğrencisi var.”

“Biliyorum, bütün sporcular aynı partilere gidiyordur diye düşündüm.”

Adrian’a hemen cevap vermiyorum. Bana yalanımı itiraf etmem için harika bir fırsat veriyor aslında. Bunun aptalca bir şaka, yabancıların yanında oynadığım bir oyun olduğunu söylemeliyim. İlişkimiz daha ilerlemeden temize çıkmalıyım. Anlayış göstermesi mümkün bence.

Gelgeldim Adrian'a gerçeği, tüm gerçeği söylemeden itiraf edemem. Aslında üniversiteye hiç gitmediğimi söylersem son birkaç yılı nasıl geçirdiğimi de anlatmak zorunda kalırım ve şu anda böyle bir şeye kesinlikle hazır değilim, hele de böyle güzel güzel sohbet ederken. O yüzden konuyu değiştiriyorum.

Çiçek Şatosu'na geliyoruz ama Adrian benimle eve kadar yürüyeceğini söylüyor, ben de itiraz etmiyorum. Nereli olduğumu soruyor, Güney Philadephia'da büyüdüğümü, yatak odamın penceresinden Citizens Bank Parkı'nı görebildiğimi öğrenince şaşırıyor. "Şehirli gibi görünmüyorsun hiç."

En iyi Rocky Balboa taklidimi yapıyorum: "Yo, Adrian! Hep böle mi konuşuyoz sandın?"

"Sesinden dolayı değil. Hâlinden tavrından dolayı. Çok pozitifsin. Başkaları gibi bezgin ve bıkkın değilsin."

Ah, Adrian, diyorum içimden. Bir bilsen.

"Annen baban hâlâ Güney Philadephia'da mı?"

"Sadece annem. Ben küçükken ayrıldılar, babam Houston'a taşındı. Onu pek tanıdığım söylenemez."

Bu dediklerim doğru, o yüzden cevabımın gayet ikna edici olduğunu düşünüyorum ama sonra Adrian kardeşim var mı diye soruyor.

"Bir kız kardeşim var. Beth."

"Büyük mü küçük mü?"

"Küçük. On üç yaşında."

"Yarışlarına geliyor mu?"

"Her zaman. Arabayla tek yön üç saat ama yarış buradaysa annemle kardeşim hep gelirler." Sesim çatallanıyor, bunları neden dediğimi

bilmiyorum. Ona karşı dürüst olmak, onunla gerçek bir ilişki kurmak istiyorum ama gidip yalan üstüne yalan söylüyorum.

Gelgelelim ay ışığıyla aydınlanan kaldırımlarda bu tatlı, yakışıklı bahçıvan çocukla yürürken kendimi fantaziye kaptırmak öyle kolay ki. Gerçek geçmişim milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

Maxwell'lerin evine geldiğimizde hava kararmış oluyor. Saat on buçuğu geçmiş, herkes yatakta olmalı. Evin yan tarafındaki taş yoldan yürüyoruz, burası daha bile karanlık, yolu havuzun mavi ışığı aydınlatıyor sadece.

Adrian gözünü kısıp bahçenin ötesine bakıyor, ağaçların arasından kulübemi görmeye çalışıyor. "Evin nerede?"

Ben de göremiyorum. "Şu ağaçların orada bir yerde. Sundurmanın ışığını açık bırakmıştım ama ampul patladı herhalde."

"Hımm. Garip."

"Öyle mi?"

"Bana anlattığın onca şeyden sonra? Bilemiyorum."

Çimlerin üzerinden kulübeye doğru yürüyoruz, ben sundurmanın basamaklarını çıkarken Adrian çimlerde bekliyor. Kapıyı açmayı deniyorum, hâlâ kilitli; anahtarıma uzanıyorum. O anda şok tabancasını anahtarlığıma takmam konusunda ısrar ettiği için Caroline'a minnettar kalıyorum. "Bir dakikalığına içeri baksam. Bekleyebilir misin acaba?"

"Sorun değil."

Kilidi açıyorum, elimi uzatıp sundurma ışığının düğmesini açıp kapıyorum; ampul kesin patlamış. Ama içerinin ışığı yanıyor, kulübe de bıraktığım gibi görünüyor. Mutfakta bir şey yok, banyoda bir şey yok. Dizlerimin üstüne çöküp yatağın altına bile bakıyorum.

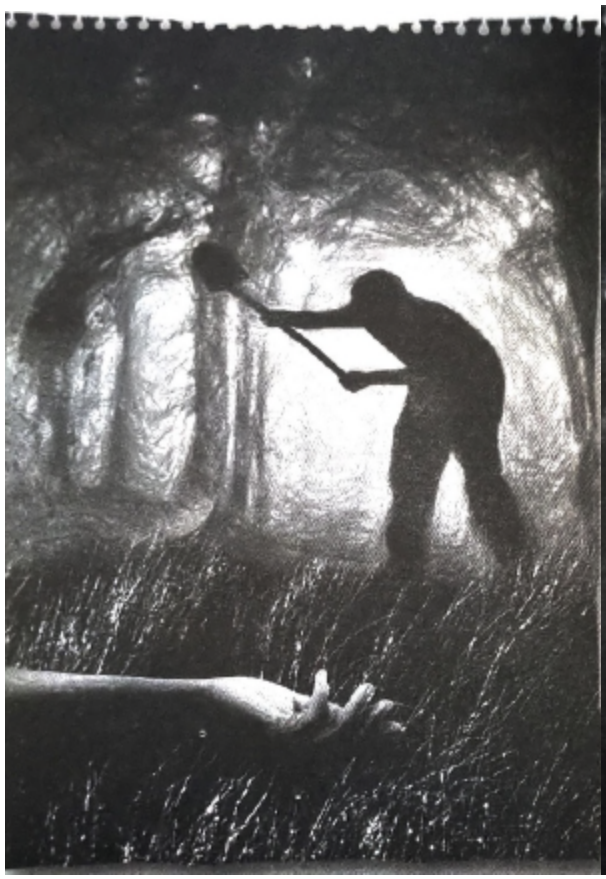
"Her şey yolunda mı?" diye sesleniyor Adrian.

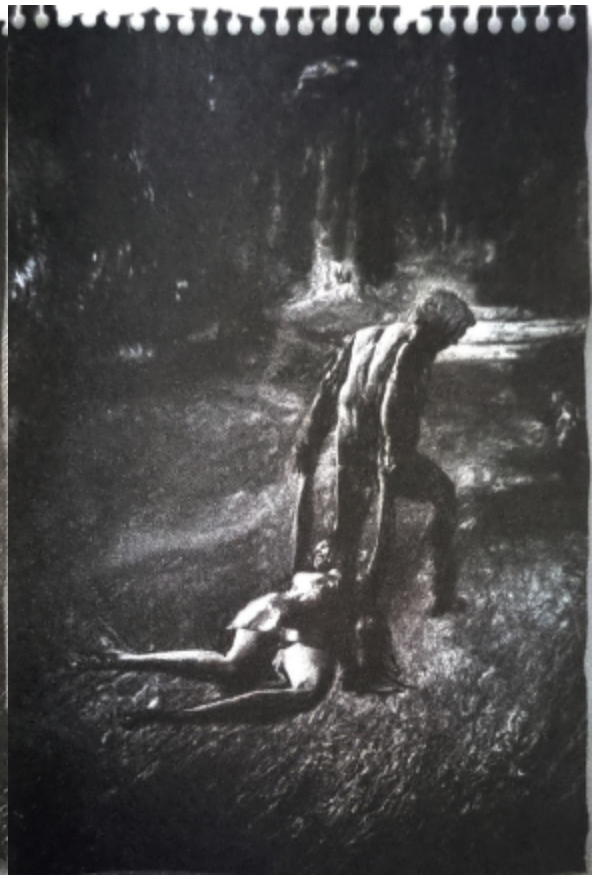
Dışarı çıkıyorum. "Yolunda. Yeni ampul takmam gerek sadece."

Adrian, Annie Barrett hakkında bilgi bulur bulmaz beni arayacağına söz veriyor. Bahçeden yürümesini, sonra evin yanından dönüp gözden kaybolmasını izliyorum.

Dönüp kulübeye gireceğim esnada ayağım tenis topu büyüklüğünde çirkin gri bir taşa sürtüyor. Aşağı baktığımda altında kâğıtlar olduğunu görüyorum, uçlan tırtıklı üç kâğıt uçmasın diye üstüne taş konmuş. Sırtımı kulübeye verip eğiliyorum ve kâğıtları alıyorum.

Sonra içeri girip kapıyı kilitliyorum, yatağın kenarına oturuyorum ve sayfalan tek tek çeviriyorum. Ted Maxwell'in yırttığı, bir daha görmeyeceğime yemin ettiği resimleri andırıyorlar. Ama bunları başka bir el çizmiş. Bunlar daha karanlık ve daha ayrıntılı. Çok fazla kurşunkalem ve kömür kullanıldığından kâğıt eğri büğrü bir hâl almış. Mezar kazan bir adam. Ormanda sürüklenen bir kadın. Ve çok derin bir çukurun dibinden yukarı bakan biri.

12

Ertesi sabah büyük eve yürüyorum ve Teddy'yi elinde küçük bir not defteri ile kalemle sundurma kapısında beni beklerken buluyorum. "Günaydın, restoranıma hoşgeldiniz," diyor. "Kaç kişiydiniz acaba?"

"Bir kişiyim, Mösyö."

"Buradan buyurun."

Bütün pelüş hayvanlar mutfak masasının etrafındaki sandalyelere oturtulmuş. Teddy beni Godzilla ile Mavi Fil arasındaki boş yere götürüyor. Bir sandalye çekip bana kâğıt peçete veriyor. Üst kattaki Caroline'ın odasında telaş içinde dönüp durduğunu duyabiliyorum. Anlaşılan evden çıkmak için geç kalacak yine.

Teddy sabırla yanımda dikiliyor, kalemi ve defteriyle siparişimi almaya hazır. "Aslında menümüz yok," diyor. "Ne isterseniz yapabiliriz."

"O hâlde ben çırpılmış yumurta alayım. Pastırmalı olsun, bir de krep, spagetti ve dondurma alayım." Bunu duyuca gülüyor, ben de şakayı iyice uzatıyorum. "Bir de havuç, hamburger, tako ve kavun."

Kıkırdarken iki büklüm oluyor. Bu çocuk kendimi SNL'deki Kate McKinnon gibi hissetmemi sağlıyor; yaptığım her şey on numara komediymiş gibi. "Madem öyle istiyorsunuz!" diyor, sonra tabağımı plastik yemeklerle doldurmak için oyuncak sandığını eşeliyor.

Ev telefonu çalıyor ve Caroline aşağıya, bana sesleniyor. "Telesekretere düşsün, zamanım yok şimdi!"

Üç çalıştan sonra telesekreter devreye giriyor ve mesajın kaydedilmesini dinliyorum: "Günaydın! Ben Spring Brook İlkokulu'ndan Diana Farrell..."

Bu hafta üçüncü mesajları, Caroline fişek gibi mutfağa dalıyor, kapatılmadan açabilmek için telefona koşuyor. “Merhaba, ben Caroline.” Bana bıkkın bir bakış atıyor: Bu aptal okul sistemine inanabiliyor musun? Sonra telefonu oturma odasına götürüyor. Bu esnada Teddy bana üstüne plastik oyuncaklar yığılmış bir tabak getiriyor: plastik yumurta, plastik spagetti ve birkaç top plastik dondurma. Başımı iki yana sallayıp kızmış gibi davranıyorum. “Pastırma da sipariş ettiğime eminim!”

Teddy gülüyor, oyuncak sandığına koşuyor ve bir parça plastik pastırmayla dönüyor. Bir yandan Caroline’ın telefon konuşmasına kulak kabartıyorum ama o bir şey demiyor. Teddy’nin odasındaki Sessiz Saatler’de yapılan sohbetler gibi oluyor; konuşmanın çoğunu karşı taraf yapıyor. Caroline sadece, “Doğru, doğru,” ve “elbette,” ve “hayır, teşekkür ederim” diyor.

Yalağın başındaki şişman bir domuz gibi plastik yemekleri tıkınır numarası yapıyorum. Burnumu çekerek homurtular çıkarıyorum, Teddy gülmekten kırılıyor. Caroline mutfağa gelip telsiz telefonu yerine koyuyor.

“Arayan yeni okul müdüründü,” diyor Teddy’ye. “Seninle tanışmak için sabırsızlanıyormuş! ”

Sonra sarılıp öpüyor oğlunu ve telaşla kapıdan çıkıyor çünkü saat 07.38 oldu bile ve acayip gecikti.

Kahvaltımı “yemeyi” bitirdikten sonra sözde hesabımı sözde parayla ödüyorum ve Teddy’ye ne yapmak istediğini soruyorum. Galiba böyle rol yapma havasında çünkü yine Büyülü Orman oynamak istiyor.

San Tuğlalı Yol’da yürüyoruz, Ejderha Geçidi’nden aşağı Kraliyet Nehri’ne iniyoruz, sonra Dev Fasulye Sırığı’na tırmanıp yerden üç metre çıkıyoruz. Dallardan birinde küçük bir oyuk var, Teddy oyuğun içine görev bilinciyle ufak taşlar ve sivri dallar dolduruyor; goblin saldırısına uğrarsak diye cephanelik burası.

“Goblinler ağaçlara tırmanamazlar çünkü kollan kısadır,” diye açıklıyor Teddy “Biz de bu dalların arasına gizlenip üzerlerine taş atabiliriz.”

Kendiliğinden gelişen icatlarla dolu bir oyunla geçiriyoruz sabahı. Büyülü Orman'da her şey mümkün, hiçbir sınır yok. Teddy Kraliyet Nehri'nin kıyısında durup su içmem gerektiğini söylüyor. Nehrin suyunun bizi yakalanmaktan koruyacak sihirli özellikleri olduğunu anlatıyor.

"Kulübemde bir varil suyum var zaten," diyorum. "Eve gidince seninle de paylaşırım."

"Harika!" diye haykırıyor.

Ardından bir sonraki keşfine doğru patikadan aşağı yürüyor.

"Bu arada," diye sesleniyorum arkasından. "Bana bıraktığın resimleri buldum." Teddy arkasına bakıp gülümsüyor, ayrıntı vermemi bekliyor.

"Sundurmaya bıraktığın resimleri."

"Goblin resimleri mi?"

"Hayır, Teddy, Anya'nın gömülme resimleri. Hepsi çok güzel çizilmiş. Sana biri mi yardım etti?"

Kafası karışmış gibi görünüyor, sanki ona söylemeden oyunun kurallarını değiştirmişim gibi.

"Artık Anya'yı çizmiyorum."

"Merak etme. Bozulmadım."

"Ama ben yapmadım."

"Sundurmama bırakmışsın. Bir taşın altındaydılar."

Çileden çıkmış gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Her zamanki gibi Büyülü Orman oynayabilir miyiz? Lütfen? Böylesini sevmedim."

"Tabii."

Konuyu yanlış zamanda açmış olabileceğimi fark ediyorum. Fakat öğle yemeği için eve dönünce bir daha açasım da gelmiyor. İkimize tavuk köftesi yapıyorum, sonra Teddy Sessiz Saat için odasına çıkıyor. Biraz bekleyip ben de peşinden çıkıyorum ve kulağımı kapısına dayıyorum. Kaleminin kâğıt üstünde hareket ederken çıkardığı gırç, gırç, gırç sesini duyabiliyorum.

O gün öğleden sonra Russell arayıp beni akşam yemeğine davet ediyor. Evvelki gecenin yorgunluğunu hâlâ atamadığımdan erteleyelim diyorum ama Russell iki haftalığına tatile gideceğini, o yüzden bu gece görüşmemiz gerektiğini söylüyor. “Evine yakın bir restoran buldum. Cheesecake Factory.”

Gülesim geliyor çünkü Russell sağlıklı beslenme konusunda çok tutucudur. Diyeti sadece bitki ve proteinden oluşur, ne şeker ne de karbonhidrat yer, arada bir keçiboynuzu çikolatası ile organik bal kaşıklar sadece.

“Chesecake mi? Ciddi misin?”

“Yer ayırttım bile. Yedi buçukta.”

Böylece Caroline eve gelince duşumu alıp bir elbise giyiyorum. Kulübeden çıkarken Teddy’nin son resimlerini görüp almak için eğiliyorum. Kapıda dikiliyorum tereddüt içinde. Adrian’a kitapçıda bütün hikâyeyi anlattıktan sonra en az bir saat süreceğini biliyorum tekrar anlatmanın. O yüzden resimleri evde bırakmaya karar veriyorum. Russell’ın benimle gurur duymasını istiyorum. Bağımlılıktan kurtulma sürecinde ilerleyip gelişen güçlü ve yetkin bir kadın izlenimi bırakmak istiyorum onda. Böylece resimleri komodinime saklıyorum.

Restoran büyük ve kalabalık, içerideki enerji uğulduyor âdeta - klasik bir Cheesecake Factory. Hostes beni Russell’ın beklediği masaya götürüyor. Lacivert eşofman altına en sevdiği HOKA spor ayakkabılarını giymiş; bunları New York City Maratonu’nda giymişti. “İşte geldin!” Sarıldıktan sonra baştan aşağı süzüyor beni. “Ne oldu, Quinn? Bitik görünüyorsun.”

“Teşekkürler, Koç. Sen de iyi görünüyorsun.”

Yerimize oturuyoruz, ben bir madensuyu siparişi veriyorum

“Ciddiyim bak,” diyor. “İyi uyuyor musun?”

“İyiyim ben. Kulübe geceleri biraz gürültülü oluyor ama idare ediyorum.”

"Maxwell’lere söyledin mi? Belki bir şey yaparlar.”

“Bana büyük evde oda vermeyi teklif ettiler. Ama dedim ya, iyiyim.”

“Dinlenmezsen idman yapamazsın.”

“Bir gecem kötü geçti sadece. Yemin ederim.”

Konuyu değiştirip menüye dikkat çekiyorum; bütün yemeklerin altında kalorileri ve besin değerleri yazılmış. “Pasta Napolitano’yu gördün mü? İki bin beş yüz kaloriymiş.”

Russell ızgara tavuklu yeşil salata yanında sirke sosu istiyor. Bense yanında tatlı patates kızartmasıyla Glamburger alıyorum. Russell’ın tatilinden konuşuyoruz; YMCA’da kişisel antrenörlük yapan kız arkadaşı Doreen’le iki hafta Las Vegas’a gideceklermiş. Gelgeldim Russell’ın canının sıkkın olduğunu anlayabiliyorum. Yemeğimiz bitince konuyu bana getiriyor.

“Spring Brook nasıl bari? Adsız Bağımlılar toplantıları iyi mi?”

“Katılanlar çok yaşlı, Russell. Gücenme ama.”

“Haftada bir gidiyor musun?”

“Gerek duymuyorum. Durumum istikrarlı.”

Bu cevaptan hoşlanmadığı belli ama beni tenkit etmiyor.

“Arkadaşlar ne âlemde? Bililerіyle tanıştın mı?”

“Dün gece bir arkadaşla dışarı çıktım.”

“Nerede tanıştın bu kızla?”

“Bu oğlan Rutgers’da öğrenci, yaz için evine gelmiş.”

Sponsorum endişelenip gözlerini kısıyor. “Bililerіyle çıkmaya başlamak için biraz erken, Quinn. Daha on sekiz aydır temizsin.”

“Arkadaş altı üstü.”

“O hâlde iyileşme sürecinde olduğunu biliyor mu?”

“Evet, Russell, sohbetimizin ilk konusu bu oldu. Ona bir Uber aracının arkasında az kalsın aşırı dozdan öleceğimi söyledim. Sonra tren istasyonunda uyuduğum geceleri anlattım."

Bunları konuşmak gayet mantıklıymış gibi omuz silkiyor. “Bir sürü üniversiteli gence sponsorluk yaptım, Mallory. Kampüsler, erkek öğrenci dernekleri, şişenin dibini görmeler falan; buralar bağımlı üretme merkezleri resmen.”

“Kitapçıda gayet sakin bir akşam geçirdik. Madensuyu içip müzik dinledik. Sonra beni Maxwellerin evine bıraktı yürüyerek. Güzeldi.”

“Bir daha görüştüğünüzde ona doğruları söylemelisin. Bu senin kimliğinin bir parçası Mallory, kabullenmen lazım. Ne kadar beklersen o kadar zorlaşır.”

“Bu yüzden mi davet ettin beni buraya? Nutuk çekmek için mi?”

“Hayır, davet ettim çünkü Caroline beni aradı. Senin için endişeleniyor.”

Böyle bir şey hiç beklemiyordum. “Cidden mi?”

“Harika başladığını söyledi. Çok enerjikmişsin, Quinn. Performansından çok memnunmuş. Ama son günlerde bir değişiklik fark etmiş. Ben böyle şeyler işittiğimde—”

“Uyuşturucu kullanmıyorum, Russell.”

“Güzel, tamam, bu iyi işte.”

“Kullandığımı mı söyledi?”

“Tuhaf davrandığını söyledi. Sabah yedide seni dışarıda onların çöplerini karıştırırken görmüş. Niye öyle bir şey yaptın ki?”

Caroline’ın beni yatak odasının penceresinden görmüş olması gerektiğini fark ediyorum. “Önemli bir şey değildi. Yanlışlıkla bir şey atmıştım, geri almam gerekti. Ne büyük olay.”

“Hayaletler hakkında konuşuyormuşsun. Oğlunun içine ruh girmiş olabileceğini düşünüyormuşsun?”

“Hayır, asla öyle bir şey demedim. Yanlış anlamış beni.”

“Yan evde yaşayan bir bağımlıyla sıkı fıkı olmuşsun.”

“Mitzi’yi mi diyorsun? Mitzi’yle iki kere konuştum sadece. Dört haftada iki kere. Bu bizi sıkı fıkı mı yapar?”

Russell sesimi alçaltmam için işaret ediyor. Kalabalık, gürültülü restoranda bile yakınlarda oturan birkaç kişi dönüp bana bakıyor. “Sana yardım etmek için buradayım, tamam mı? Konuşmak istediğin bir şey var mı?”

Ona anlatabilir miyim gerçekten? Annie Barrett hakkında-ki endişelerimi paylaşabilir miyim? Hayır, yapamam. Çünkü endişelerimin kulağa çok saçma geldiğini biliyorum. Ayrıca sponsorumun benimle gurur duymasını istiyorum.

“Tatlıdan konuşalım. Ben çikolatalı fındıklı cheesecake almayı düşünüyorum.”

Ona menüyü uzatıyorum ama istemiyor. “Konuyu değiştirme. Bu işe ihtiyacın var. Kovulursan Güvenli Liman’a dönemezsin. Kolundan uzun bekleme listeleri var.”

“Güvenli Liman’a döneceğim falan yok. Harika bir iş çıkaracağım, Caroline da beni komşularına öve öve bitiremeyecek, yaz bittiğinde kalmamı isteyeceğine eminim. Belki de Spring Brook’ta başka bir ailenin yanında çalışırım. Planım böyle.”

“Baba nasıl peki? Ted?”

“Ne olmuş ona?”

“Kibar mı?”

“Evet.”

“Fazla mı kibar? Eline koluna hâkim mi?”

“Eline koluna hâkim mi dedin gerçekten?”

“Ne demek istediğimi anladın. Bazen bu adamlar sınırları göremez olurlar. Bazen de görür ama umursamazlar.”

İki hafta önceki yüzme dersini düşünüyorum, Ted’in dövmeme iltifat ettiği geceyi. Omzuma elini koymuştu galiba ama kıçımı avuçlamış falan değildi sonuçta. “Öyle biri değil, Russell. İyi biri. Ben de iyiyim. Hepimiz iyiyiz. Artık tatlı söyleyebilir miyiz?”

Bu sefer gönülsüz de olsa menüyü alıyor. “Hangisine bakıyoruz?”

“Çikolatalı fındıklı.”

Menünün arkasını çevirip besin değerlerinin listelendiği yere göz atıyor. “Bin dört yüz kalori mi? Dalga mı geçiyorsun?”

“Doksan iki gram da şeker var.”

“Yok artık, Quinn. Bu restoranda her hafta birileri ölüyordun Arabalarına yürürken kalp krizi geçiriyorlardır. Hayata döndürmek için otoparkta ambulans beklemeli.”

Garsonumuz Russell’ın tatlılara baktığını görüyor. İlk gençlik çağında bir kız, neşeli, sırıtık. “Birisi cheesecake söyleyecek galiba!”

“Hayatta söylemem,” diyor Russel. “Ama arkadaşım alacakmış. Kendisi sağlıklı ve güçlüdür, onu bekleyen koca bir hayat var önünde.”

Tatlıdan sonra Russell beni arabasıyla Maxwell'lerin evine bırakmakta ısrar ediyor, böylece karanlıkta otoyoldan geçmek zorunda kalmıyorum. Evin önüne çektiğimizde saat neredeyse dokuz buçuk olmuş.

"Cheesecake için teşekkürler," diyorum. "Umarım tatilin çok güzel geçer."

Kapıyı açıyorum, Russell beni durduruyor. "Bak, iyi olduğuna emin misin?"

"Daha kaç kere soracaksın?"

"Neden titrediğini söyle bana."

Neden mi titriyorum? Çünkü gerginim. Sundurmada başka resimler bulmaktan korkuyor, o yüzden titriyorum. Ama bunları Russell'a anlatacak değilim.

"Elli gram doymuş yağ yedim. Vücudum şoka giriyor."

Şüpheli gözlerle bakıyor. Sponsorların klasik ikilemidir bu: Danışanına güvenmelisin, ona ve iyileşme sürecine inandığını göstermelisin. Ama tuhaf davranmaya başladığında, sıcak yaz gecesinde arabada titrediğinde, kötü adam olman gerekebilir. Zorlayıcı soruları sorman gerekebilir.

Torpido gözünü açıyorum, içi hâlâ test kiti dolu. "Beni test etmek ister misin?"

"Hayır, Mallory İstemem tabii."

"Endişelendiğin çok belli."

"Öyle ama sana güveniyorum. O testler senin için değil."

"Yine de yapayım gitsin. İyi olduğumu ispat edeyim."

Arka koltuğun zemininde bir poşet karton bardak var, uzanıp bir tane alıyorum. Russell torpido gözünden bir kit çıkarıyor. İkimiz de arabadan iniyoruz. Her şeyden çok kulübeye tek başıma yürümediğime memnunum. Kendim gitmeye korkuyorum çünkü.

Arka bahçe yine karanlık. Sundurmamdaki patlayan ampulü daha değiştirmedim. “Nereye gidiyoruz?” diye soruyor Russell. “Evin nerede?”

Ağaçları işaret ediyorum. “Arka tarafta. Görürsün birazdan.”

Yaklaştıkça kulübenin şeklini seçebilmeye başlıyorum. Anahtarlar çoktan elimde, şok tabancasını test ediyorum, yüksek bir cızırtı sesi çıkarıp şimşek çakmış gibi aydınlatıyor bahçeyi.

“Hay canını,” diyor Russell. “O neydi be?”

“Caroline bana şok tabancası verdi.”

“Spring Brook’ta suç işlenmiyor ki hiç. Şok tabancasına neden ihtiyacın olacakmış?”

“O bir anne, Russell. Her şeyden endişeleniyor. Ben de anahtarlığımda takılı tutacağıma söz verdim ona.”

Tabancanın ufak bir LED feneri var, ışığı sundurmaya tutuyorum: Yeni taş veya yeni resim yok. Kapının kilidini açıp ışığı yakıyorum ve Russell’ı kulübeye davet ediyorum. Gözlerini odada gezdiriyor, görüntüde burayı getirdiğim hâli takdir ediyor ama Russell deneyimli bir sponsordur; aynı zamanda bir sıkıntı emaresi var mı diye baktığını da biliyorum. “Çok güzelmiş, Quinn. Bunların hepsini sen mi yaptın?”

“Hayır, Maxwell’ler ben gelmeden dekore etmişler.” Karton bardağı elinden alıyorum. "Bana bir dakika ver. Sen rahatına bak.”

Güzel bir yemekten eve döndükten sonra karton bardağa çişini yapıp içindekileri analiz etsin diye yakın bir arkadaşına vermeyi iğrenç bulabilirsin ama rehabilitasyonda zaman geçirince buna hemen alışıyorsun. Banyoya gidip yapılması gerekeni yapıyorum. Sonra ellerimi yıkayıp numuneyle çıkıyorum.

Russell vesvese içinde bekliyor. Oturma odam aynı zamanda yatak odam da olduğundan biraz garip hissetti kendini sanırım, sponsor-danışan

protokolünü ihlal ettiğini düşündü belki. “Sen gönüllü olduğun için yapıyorum,” diye hatırlatıyor bana. “Endişelendiğim falan yok.”

“Biliyorum.”

Test kartını bardağa daldırıyor, şeritler sıvıyı iyice emene dek tutuyor, ardından bardağın üstüne koyuyor ve sonucu bekliyoruz. O esnada tatilinden bahsediyor, dizleri elverirse Grand Canyon’a inme hayalini anlatıyor. Çok beklememiz gerekmiyor. Test kitinde negatifse tek çizgi, pozitifse çift çizgi çıkar ve negatif sonuçlar hep çabuk belirir.

“Dediğin gibi tertemiz.”

Bardağı alıp banyoya götürüyor, çişi tuvalete döküp sifonu çekiyor. Ardından bardağı buruşturup test kiriyle beraber çöp kutusuna atıyor. En son ellerini ılık suyun altında sabırla ve dikkatle yıkıyor. “Seninle gurur duyuyorum, Quinn. Döndüğümde ararım. İki hafta sadece, tamam mı?”

O gidince kapıyı kilitleyip pijamalarımı giyiyorum. Karnım enfes tatlıyla dolu ve kendimle gurur duyuyorum. Tablet bilgisayarımı mutfakta şarja takılı bırakmıştım, daha erken olduğundan bir film izleyebilirim diye düşünüyorum. Ancak tezgâhın yanından dönerken ödümü koparan resimleri görüyorum; bu sefer bir taşın altında sundurmama bırakılmamış, mıknatısla buzdolabıma tutturulmuş.

Resimleri buzdolabından çekip alıyorum, mıknatıslar yere düşüp dağılıyor. Kâğıtlar nemden yumuşamış, ayrıca fırından çıkmış gibi hafif sıcaklar. Bakmak zorunda kalmayayım diye ters çevirerek tezgâha bırakıyorum resimleri.

Sonra kulübenin içinde dört dönüp bütün pencereleri kilitliyorum. Bu gece sıcak, nemli ve büyük ihtimalle uykusuz geçecek ama bulduğum şeyden sonra işimi şansa bırakamam. Halıyı çekip altındaki kapağa bakıyorum: Çivisi çakılı hâlde kapalı duruyor. Sonra yatağımı çekip kulübenin kapısının önüne barikat kuruyorum. Açmaya çalışan birisi olursa kapı karyolanın ayak kısmına çarpıp beni uyandıracak.

Kanımca bu resimlerin buzdolabıma asılmalarının üç olası yolu var:

#1: Maxwell'ler. Onlarda kulübemin bir anahtarı olduğuna eminim. Sanırım Ted'in yahut Caroline'ın bu resimleri çizmiş ve ardından, ben Russell'la yemekteyken, birisinin kulübeme girip buzdolabıma asmış olması mümkün. Ama neden? İkisinden birinin bunu yapması için makul tek bir sebep gelmiyor aklıma. Çocuklarının güvenliğinden ve esenliğinden ben mesulüm. Neden benim kendimden şüphe etmemi, delirdiğimi sanmamı istesinler?

#2: Teddy. Belki de bu tatlı mı tatlı beş yaşındaki çocuk anne babasından yedek anahtarı aşırdı, sonra da odasından sıvıştı, gizli gizli bahçeden geçti, resimleri kulübeme getirdi. Ama bu teoriye inanmak için aynı zamanda Teddy'nin sihirli bir sanatsal yeteneği olduğuna, birkaç gün içinde çöp adam çizmekten ikna edici ışık ve gölgeleriyle tamamen gerçekçi üç-boyutlu resimler yapmaya geçtiğine inanmanız gerekiyor.

#3. Anya. Sessiz Saat'te Teddy'nin odasında neler döndüğüne dair hiçbir fikrim yok ama ya gerçekten onu Anya kontrol ediyorsa, vücudunu ele geçirip resimleri çizmek için elini kullanıyorsa? Sonra da bir şekilde bu bitmiş çizimler! kulübeme getiriyorsa?

Biliyorum, biliyorum: Kulağa deli saçması geliyor.

Ama üç teoriye birden baktığımda? Bunları birbiriyle karşılaştırdığımda? En imkânsız açıklama en muhtemel açıklama gibi duruyor.

Ve o gece, uyuma savaşı vererek yatağımda dönüp dururken haklı olduğumu ispatlamanın bir yolunu buluyorum.

13

Ertesi gün öğle yemeğinde Maxwell'lerin bodrum katma inip kutulan açmaya başlıyorum. Bodrumları, henüz açmadıkları nakliye kutularıyla dolu ve aradığım şeyi bulmam için üç kutu açmam yetiyor. Maxwell'lerde bebek telsizi olacağını biliyordum, şansıma son teknoloji ürünü görünüyor. Kızılötesi gece görüşü ve geniş açılı lensleri olan HD kameralı bir vericisi var. Alıcısı ise kitap ebadında geniş bir ekran. Telsiz malzemelerini küçük bir ayakkabı kutusuna koyup üst kata götürüyorum. Mutfağa döndüğümde Teddy beni bekliyor.

"Bodrumda ne yapıyordun?"

"Bakınıyordum öyle," diyorum. "Gel, sana ravioli hazırlayalım."

Yemeğini yemekle meşgul olduğunu gördüğümde üst kata sıvışıyorum ve kamerayı gizleyecek bir yer arıyorum. Fark ettim ki resimlerin nereden geldiklerini bilmek istiyorsam nereden geldiklerini görmem lazım, yani Sessiz Saat'te Teddy'nin odasını izleyebilmeliyim.

Ama kamerayı gizlemek kolay olmuyor. Büyük, hantal bir alet, saklaması zor. Daha da kötüsü, prize takmak gerekiyor. Ama Teddy'nin pelüş hayvan yığınının içinde bir çözüm buluyorum; lensi Snoopy ile Ayı Winnie'nin arasından bakacak şekilde, kamerayı dikkatle oyuncakların arasına gömüyorum. Prize takıp kaydetmeye başladığından emin oluyorum ve Teddy bir şey fark etmesin diye dua edip boynumdaki haçı öpüyorum.

Mutfağa dönüyorum ve yemeğini bitirene dek Teddy'yle oturuyorum. Bu sabah hayli konuşkan. Berbere gitmekten yakmıyor; nefret ettiği bir şey bu, saçlarını Korkak Aslan gibi uzatmak istediğini söylüyor ama onu doğru dürüst dinlemiyorum. Çok gerginim. Sorularıma yanıt almak üzereyim ama bu yanıtlar için hazır mıyım, bilmiyorum.

Bana saatler gibi gelen bir sürenin sonunda Teddy yemeğini bitiriyor ve onu Seesiz Saat için yukarı yolluyorum. Ardından telaşla oturma odasına gidip alıcıyı prize takıyorum. Teddy'nin odası hemen üstümde, o yüzden ses ve görüntü cam gibi net. Kamera tam yatağına bakıyor, böylece zemini görebiliyorum, oturup çizim yapacağı iki yer muhtemelen buralar olacaktır.

Kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Teddy sağ taraftan kadraja giriyor, masasına gidip defteri ile kalem kutusunu alıyor. Sonra yatağının üstüne atlıyor. Yataktan çıkan güm sesini stereo yayın yapılıyormuş gibi hem alıcıdan hem de tepemdeki tavandan duyuyorum.

Teddy sırtını yatak başlığına yaslıyor, bacaklarını kıvırıp defterini dizlerine dayıyor. Yatağın yanındaki komodine kalemlerini diziyor. Sonra küçük kalemtıraşını çıkarıyor, şu içinde çöpleri biriktiren plastik kapalı kalemtıraşlardan. Kalemi içine sokuyor, gırç gırç gırç çeviriyor, çıkarıp inceliyor, yeterince sivrilmediğine karar veriyor. Kalemi tekrar sokuyor, hazır olduğuna karar verene dek gırç gırç çeviriyor.

Bir anlığına ekrandan ayırıyorum gözlerimi -bir yudum su içecek kadar- ve tekrar baktığımda video kırpışıyor, donuyor ve sanki sese yetişemiyormuş gibi kareleri atlıyor. Hâlâ kalem açma sesini duyabiliyorum ama video Teddy'nin başka bir kaleme uzandığı yerde donup kalmış.

Sonra tek bir kelime duyuluyor, usulca söyleniyor bu kelime, bir fısıltıdan yüksek değil; "Merhaba."

Peşinden parazit tıslaması geliyor. Video ileri atlıyor, sonra tekrar donuyor. Görüntü bulanıklaşıyor, çözünürlük düşüyor.

Teddy defterinden başını kaldırıp bakışlarını odasının kapısına, kadrajın hemen dışındaki birisine ya da bir şeye çeviriyor.

"Kalemleri hazırlıyorum," deyip gülüyor. "Kalemler hani? Çizmek için."

Daha uzun bir parazit tıslaması oluyor, ses nefes alıp vermeyi çağrıştıran bir ritimle yükselip alçalıyor. Mikrofonda bir cızırtı oluyor, derken yine görüntü ileri atlıyor; şimdi Teddy doğrudan kameraya bakıyor, başı iki katı

büyüklükte görünüyor. Lunapark aynalarındaki yansımalar gibi; yüz hatları tuhaf şekilde gerilmiş, kollan kısa yüzgeçler gibi ama yüzü kocaman.

“Dikkatli ol,” diye fısıldıyor. “Usulca.”

Parazit sesi yükseliyor. Sesi kısmaya çalışıyorum ama düğme işe yaramıyor, ses öyle yükseliyor ki sanki hoparlörden çıkmış da odayı doldurmuş gibi başka şey duyamaz oluyorum. Video ileri sarıyor, Teddy yatağına yayılmış, kollarını iki yana uzatmış, bedeni kasılıyor, yatağının güm güm vurduğunu tavanda duyabiliyorum.

Oturma odasından fırlayıp çıkıyorum, antreden geçiyorum, merdivenlerden ikinci kata koşuyorum. Teddy’nin kapı tokmağını tutuyorum ama dönmüyor; sıkışmış, kilitli.

Ya da bir şey kapalı tutuyor.

“Teddy!”

Kapıyı yumrukluyorum. Sonra geri çekilip filmlerde insanların yaptığı gibi tekme atıyorum ama ayağımı acıttığımla kalıyorum. Bu sefer kapıya omuz atıyorum, canım öyle yanıyor ki omzumu tutup yere çöküyorum. Derken Teddy’nin odasının içini görebildiğimi fark ediyorum. Kapının altında ufak, bir santimden biraz yüksek bir aralık var. Yan yatıp başımı yere dayıyorum, tek gözümü kapatıyorum ve aralıktan içeri bakıyorum. Fena bir koku çarpıyor yüzüme, odadan egzoz gibi çıkan yoğun amonyak kokusu zehirli bir yumruk gibi iniyor. Ağzıma dolmasıyla diğer tarafa dönüyorum, öksürüyorum, öğürüyorum, üzerime biber gazı sıkılmış gibi boğazımı kavrıyorum. Yüzümden aşağıya gözyaşları akın ediyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Koridorda uzanmış, burnumdaki sümükleri silip toparlanmaya, oturabilmek için enerjimi toplamaya çalışırken kapı tokmağındaki minik mekanizmanın tıkırtısını duyuyorum.

Ayağa kalkıp kapıyı açıyorum. Koku yine suratıma çarpıyor; çok yoğun, duştan sonra banyoya dolan buhar gibi havada asılı duran idrar kokusu bu. Tişörtümü ağzımın üzerine kadar çekiyorum. Teddy kokudan etkilenmemiş

görünüyor; bütün haykırışlarımdan habersiz. Kucağında resim defteri ve sağ elinde kalemle yatağında oturuyor. Sayfanın üstüne hızlıca kaim siyah çizgiler çiziyor.

“Teddy!”

Başını kaldırıp bakmıyor. Beni duymamış gibi. Eli hareket ediyor, sayfayı karalıyor, gece göğü çiziyor.

“Teddy, dinle, iyi misin?”

Hâlâ aldırış etmiyor. Yatağına yaklaşıyorum ve ayağımla pelüş hayvanlarından birinin üstüne basıyorum, pelüş attan tiz bir kişneme çıkıyor.

“Teddy, bana bak.” Elimi omzuna koyuyorum, nihayet başını kaldırıyor ve gözlerinin tamamen bembeyaz olduğunu görüyorum. Gözbebekleri geriye gitmiş. Ama eli hareket etmeye devam ediyor, görmeden çiziyor. Bileğini kavrıyorum; teninin sıcaklığı, kolunun kuvveti beni şoke ediyor. Normalde bedeni bez bebek gibi gevşek ve yumuşaktır. Kemiklerinin içi boş diye dalga geçerim onunla çünkü yerden kaldırıp döndürebileceğiniz kadar hafiftir. Ama şimdi derisinin altında nabız gibi atan garip bir enerji var; bütün aksları gerilmiş sanki saldırmaya hazırlanan küçük bir pitbull gibi.

Sonra gözleri normale dönüyor.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. “Mallory?”

“Ne yapıyorsun?”

Elinde kalem tuttuğunu fark edince hemen bırakıyor. “Bilmem.

“Resim çiziyordun, Teddy. Seni izledim. Bütün vücudun zangır zangır titriyordu. Nöbet geçiriyor gibiydin.”

“Özür dilerim...”

“Özür dileme. Kızmadım."

Altdudağı titriyor. “Özür dilerim dedim işte!”

“Bana ne olduğu anlat!”

Bağırdığımın farkındayım ama elimde değil. Gördüklerim yüzümden aklımı yitirmek üzereyim. Yerde iki resim, defterde ise bitmemiş üçüncü bir resim var.

“Teddy, beni dinle. Kim bu kız?”

“Bilmiyorum.”

“Anya’nın kızı mı?"

“Bilmiyorum.”

-Neden çiziyorsun bunları?”

“Ben çizmedim, Mallory, yemin ederim!”

“Neden odandalar o zaman?”

Derin bir nefes alıyor. “Anya’nın gerçek olmadığını biliyorum. Aslında burada olmadığını biliyorum. Bazen rüyamda beraber çizdiğimizi görüyorum ama uyandığımda resim falan olmuyor hiç.” Varlığım reddetmek ister gibi resim defterini fırlatıp atıyor. “Resim falan olmamalıydı! Rüyada görüyoruz onları sadece!”

İşte o zaman ne olduğunu anlıyorum: Anya, Teddy uyanmadan resimleri odadan çıkarıyor olmalı, Teddy onları görmek zorunda kalmasın diye. Ama ben gelip her zamanki süreci bozmuş oldum.

Bütün bunlar Teddy’ye çok fazla geliyor, gözyaşlarına boğuluyor, onu kucağıma çekiyorum, bedeni yine gevşek ve yumuşak; yine sıradan bir oğlan çocuğu gibi. Ondan kendisinin de anlamadığı bir şeyi açıklamasını istediğimi fark ediyorum. Ondan imkânsızı açıklamasını istiyorum.

Sağ elini avucuma bırakıyor ve minik parmaklarında kurşunkalem lekeleri görüyorum. Ona sıkıca sarılıyorum, onu sakinleştiriyorum ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum.

Ama aslında çok da emin değilim.

Çünkü kesin bildiğim bir şey varsa, o da bu çocuğun solak olduğu.

14

O gece Adrian geliyor, beraber bütün resimleri inceliyoruz. Toplam dokuz çizim var: sundurmama bırakılan üç tane, buz-dolabıma asılan üç tane ve bugün Teddy'nin odasından aldığım üç tane. Adrian kâğıtları düzenli bir sıraya sokmaya çalışır gibi karıştırıp duruyor; ortaya bir hikâye çıkaracak sihirli bir sıralama varmış gibi. Halbuki ben bütün öğlen buna kafa yordum ve akıl sır erdiremedim.

Alacakaranlık vakti, güneş battı batacak. Arka bahçede hava puslu ve gri. Orman yanıp sönen ateşböcekleriyle dolu. İlerideki büyük evde, mutfak pencerelerinin ardında Caroline'ın bulaşık makinesini boşalttığını görebiliyorum: O yemek sonrası mutfağı toplarken Ted'de yukarıda oğullarını yatırıyor.

Adnan'la kulübenin merdivenlerinde yan yana oturuyoruz, sığışalım derken dizlerimiz birbirine değecek neredeyse. Ona bebek kamerası deneyimi, Teddy'yi gözlerini ve baskın elini kullanmadan resim çizerken izlediğimi anlatıyorum. Adrian kafayı üşüttüğümü söylese hakkıdır, hikâyemin kulağa deli işi geldiğini biliyorum, o yüzden beni ciddiye alınca rahatlıyorum. Resimleri yüzüne yaklaştırıp öksürüyor. "Of, bunlar iğrenç kokuyor."

"Teddy'nin odası böyle kokuyor işte. Her zaman değil ama bazen. Caroline Teddy'nin yatağı ıslattığını söylüyor."

"Bence çiş kokusu değil bu. Geçen yaz Burlington ilçesinde bir işe gitmiştik. Pine Barrens yakınlarında, bilir misin? Bir adam bizi boş arazisini temizlememiz için tutmuştu. Yarım dönümlük arsada ipin ucu kaçmış, yabani otlar boyumuzu aşıyordu, palayla daldık resmen. Ne çöpler vardı, aklın almaz: eski giysiler, bira şişeleri, bovling lobutları, acayip şeyler, ne ararsan. Ama en kötüsü, bulduğumuz ölü geyikti. Temmuz ortasıydı o zaman ve araziyi temizlemek için anlaşmıştık, o yüzden hayvanı poşetleyip oradan çıkarmamız gerekiyordu. Detaylara girmeyeceğim, Mallory ama

korkunçtu. Filmlerde hep duyarız ama gerçekmiş, o kokuyu asla unutmayacağım, berbattı. Bu resimler gibi kokuyordu.”

“Ne yapmalıyım?”

“Bilmiyorum.” Resimleri alıp biraz uzağa koyuyor, belki onlara böyle yakın oturmanın güvenli olmadığını düşünmüştür. “Sence Teddy iyi mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Çok tuhaftı gerçekten. Teni yanıyordu. Ona dokunduğumda Teddy gibi gelmedi bana. Sanki... başka biriymiş gibi geldi.”

“Anne babasına söyledin mi?”

“Ne söyleyeceğim ki? ‘Oğlunuzun içine Annie Barret’ın ruhunun girdiğini düşünüyorum’ mu diyeceğim? Denedim bunu zaten. Kafayı yediler.”

“Ama şimdi durum farklı. Elinde kanıt var. Bu yeni resimler. Dediğin gibi, Teddy bunları yardım almadan çizmiş olamaz.

“Ama Anya’nın yardım ettiğini kanıtlayamam. Gizlice kulübeme girip resimleri buzdolabıma astığını kanıtlayamam. Kulağa deli saçması geliyor.”

“Ama bu doğru olmadığı anlamına da gelmiyor.”

“Onları benim kadar tanımıyorsun. İnanmazlar bana. Araştırmaya devam etmem lazım. Bana gerçek kanıtlar lazım.”

Madensuyu içip koca bir kâsedeki mikrodalgada patlattığım mısırları yiyoruz; son dakika bu kadar hazırlık yapabildim. Misafir ağırlama becerileri açısından kendimi yetersiz hissediyorum ama Adrian umursamışa benzemiyor. Spring Brook Halk Kütüphanesi’nden güncel bilgileri aktarıyor. Annesi arşivlere bakmaya başlamış ama henüz bir şey bulamamış. "Dosyaların darmadağınık olduğunu söyledi. Tapular, eski gazeteler, hiçbir şey organize edilmemiş. Bir haftaya daha ihtiyacı varmış.”

"Bir hafta daha bekleyemem, Adrian. Bu şey, ruh mudur, hayalet midir, her neyse artık kulübemin içine giriyor. Bazı geceler beni izlediğini hissedebiliyorum.”

"Ne demek istiyorsun?"

Bu hissi tarif edecek kelimeleri asla bulamadım: Duyularımın dış yüzeyinde pırpır eden, bazen tiz bir vınlamanın eşlik ettiği bir his. Pennsylvania Üniversitesindeki araştırma deneyinden bahsedesim, Adrian'a "bakış algılama" diye bir şey duyup duymadığını sorasım geliyor. Ama sohbeti geçmişime çevirebilecek bir şey söylemek istemiyorum. Zaten fazlasıyla yalan söyledim, hâlâ itiraf etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Bir fikrim var," diyor. "Annemlerin garajlarının üstünde küçük bir daireleri var. Şu an kimse kalmıyor orada. Belki birkaç günlüğüne gelip bizimle kalabilirsin. Neler döndüğünü çözene dek burada çalışırsın ama akşam güvenli bir yerde uyumuş olursun."

Durumu Maxwell'lere açıklarken, beş yaşındaki Teddy'ye arka bahçelerinde yaşamaya çok korktuğum için gittiğimi söylerken hayal ediyorum kendimi.

"Buradan gidemem. Teddy'ye bakmam için tuttular beni, ben de burada kalıp Teddy'ye bakacağım."

"O zaman ben kalayım burada."

"Şaka yapıyorsun."

"Yerde yatarım. Yaramazlık yok, sadece ekstra güvenlik için." Yüzüne bakıyorum, hava karardı sayılır ama kızardığından eminim. "Annie Barrett'ın hayaleti kulübene girecek olursa bana takılıp beni uyandırır, sonra da birlikte konuşuruz onunla."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Hayır, Mallory, Yardım etmeye çalışıyorum."

"Yatılı misafire iznim yok. Ev Kuralları'ndan biri."

Adrian sesini kısıp fısıldıyor: "Sabahlan beş buçukta kalkarım ben. Gün dogmadan çıkabilirim evden. Maxwell'ler uyanmadan. Fark etmezler."

Tamam demek istiyorum. Gece geç saatlere kadar Adnan'la konuşmaya devam etmek çok hoşuma gider. Evine gitmesini hiç istemiyorum gerçekten.

Ama beni durduran tek şey gerçeğin kendisi. Adrian hâlâ kros bursu almış adet ve üniversite öğrencisi Mallory Quinn'e yardım ettiğini düşünüyor.

Benim eski bağımlı, hayatı kaymış Mallory Quinn olduğumun farkında değil. Kardeşimin öldüğünü, annemin benimle konuşmadığını, şu dünyada benim için en kıymetli iki kişiyi kaybettiğimi bilmiyor. Ona bunları hayatta söyleyemem. Daha kendim bile kabullenemiyorum.

"Hadi, Mallory. Tamam de. Senin için endişeleniyorum."

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Konuş o hâlde benimle. Anlat. Ne bilmem gerekiyor?"

Ama şimdi anlatamam, yardımına hiç olmadığı kadar ihtiyacım varken olmaz. Geçmişimi birkaç gün daha gizlemek zorundayım. Sonrasında ona her şeyi anlatacağıma yemin ederim.

Elini nazikçe dizime koyuyor.

"Senden hoşlanıyorum, Mallory. Bırak da sana yardım edeyim."

Harekete geçmek için cesaret topladığını fark ediyorum. Birisi beni öpmeye çalışmayalı çok uzun zaman oldu. Beni öpmesini istiyorum ama aynı zamanda istemiyorum da, o yüzden Adrian usul usul bana yaklaşırken kıpırtısız oturuyorum.

Derken bahçenin ötesinde, büyük evin cam kapıları yana kayarak açılıyor ve Caroline Maxwell elinde bir kitap, bir şarap şişesi ve uzun ayaklı bir kadehle dışarı çıkıyor.

Adrian geri çekilip boğazını temizliyor.

"Saat de geç olmuş."

Ayağa kalkıyorum. “Evet.”

Bahçeyi geçip evin yanından dönüyoruz, taş patikadan Maxwell’lerin iki araçlık garaj yoluna yürüyoruz. “Fikrin değişirse teklifim geçerli,” diyor Adrian. “Gerçi bana kalırsa endişelenmen yersiz.”

“Nedenmiş o?”

“Yani bu şeyi -ruh mu, hayalet mi, artık her neyse- hiç gördün mü?”

“Hayır.”

“Hiç sesini duydun mu peki? Tuhaf inlemeler falan? Gecenin köründe fısıltılar?”

“Duymadım.”

“Eşyalarla oynuyor mu? Duvardan resimleri düşürmek, kapılan çarpmak, ışıklan açıp kapamak gibi şeyler yapıyor mu?”

“Yok, öyle şeyler yapmıyor.”

“Tamam işte. Seni korkutmak için eline bir sürü fırsat geçmiş. Bu durumda ya yapamıyor ya da yapmıyor. Bence iletişim kurmaya çalışıyor. Bence daha çizilecek resimler var ve hepsi elimize geçtiğinde ne anlatmaya çalıştığını öğreneceğiz.”

Adrian haklı mı? Hiçbir fikrim yok. Ama sesindeki sakin ve özgüvenli tını hoşuma gidiyor. Bütün dertlerimin çözülebilirmiş gibi görünmesini sağlıyor.

“Teşekkür ederim, Adrian. Bana inandığın için sağol.”

Kulübeye dönerken Caroline sundurmadan bana sesleniyor. “Yeni arkadaş edinmişsin. Umarım benim yüzümden gitmemiştir.”

Bağırmak zorunda kalmayayım diye bahçeden yürüyüp yanma gidiyorum. “Sizin peyzajcılarınızdan biri. Çimen Kralı için çalışıyor.”

“Ah, biliyorum, Adrian’la birkaç hafta önce tanışmıştık. Sen gelmeden hemen önce. Teddy çim biçme makinesinden çok etkilendi.” Şarabını yudumluyor. “Hoş biri, Mallory. O gözler hele!”

“Arkadaşız sadece.”

Omuz silkiyor. “Beni ilgilendirmez. Ama buradan bakınca ikiniz epey yakın oturuyormuşsunuz gibi geldi bana.”

Kızardığımı hissediyorum. “Belki biraz yakın?”

Kitabını kapatıp kenara koyuyor, oturayım diye yanını işaret ediyor. “Hakkında başka ne biliyoruz?”

Üç blok ötede oturduğunu, babasının işinde çalıştığını, New Brunswick’teki Rutgers’ta mühendislik okuduğunu söylüyorum. “Kitap okumayı seviyor. Ona kitapçıda rastladım. Gördüğüm kadarıyla Spring Brook’taki herkesi tanıyor.”

“Tehlike sinyalleri peki? Kusurları neler?”

“Pek rastladım diyemem. Star Wars fanatiği gibi bir şey. Yani kostüm giyip şu buluşmalara gittiyse şaşırmam.”

Caroline gülüyor. “En kötü kusuru buysa, yerinde olsam Prenses Leia kostümü giyip üstüne atlardım. Bir daha ne zaman görüşeceksiniz?”

“Emin değilim.”

“Sonraki adımı sen mi atsan acaba? Eve davet et. Havuzu kullanabilirsiniz, öğlen piknik yapabilirsiniz. Teddy onunla yüzmeye bayılır eminim.”

“Teşekkür ederim,” diyorum. “Belki davet ederim.”

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturup gecenin dinginliğinin tadını çıkarıyoruz, sonra Caroline kitabına uzanıyor; açıklamalarla dolu, sayfaları kıvrılmış, eski, ciltsiz bir kitap. Kapağında, Cennet Bahçesi’nde duran çıplak bir Havva elmaya uzanırken yılan da pusuda bekliyor.

“İncil mi o?”

“Hayır, şiir kitabı. Yitirilen Cennet. Üniversitedeyken çok severdim ama şimdi bir sayfa bile okuyamıyorum. Sabrım kalmamış artık. Annelik dikkat süremi kısalttı sanki.”

“Kulübemde ilk Harry Potter kitabı var. Teddy’ye okumak için kütüphaneden aldım ama istersen sana verebilirim.”

Caroline komik bir şey demişim gibi gülüyor. “Ben artık içeri gireyim. Hava soğudu, iyi geceler, Mallory.”

Caroline eve giriyor, ben de kulübeme doğru o uzun yolu yürüyorum. Bir kez daha Hayden's Glen’den ayak sesleri duyuyorum (geyikler mi, sarhoş ergenler mi, ölü insanlar mı, kimbilir?) ama bu ses artık beni korkutmuyor.

Çünkü Adrian’ın haklı olduğuna karar verdim. Anya’dan korkmama gerek yok. Bana zarar vermeye çalışmıyor.

Beni korkutmaya çalışmıyor.

Bana bir şey anlatmaya çalışıyor.

Sanırım aracıyı denklemden çıkarmanın zamanı geldi.

15

Ertesi sabah Teddy'ye, Adnan'ın öğlen havuz partisine geleceğini söylüyorum ve ikimiz büyük piknik için hazırlanmaya başlıyoruz: ızgara tavuktu sandviçler, makarna salatası, meyve salatası, taze sıkılmış limonata. Teddy kıvançla her şeyi havuza taşıyor, ben de gölgede yiyebilelim diye şemsiyeleri açıyorum.

Adrian'a planı çoktan anlattım, Mitzi'yle ben ruh çağırma tahtasını kullanma girişiminde bulunurken Teddy'ye bakmayı kabul etti. Öğlen tam on ikide geliyor, mayosunun üstüne kırmızı renkli bir Kızıl Şövalyeler tişörtü giymiş, Teddy onu karşılamak için havuz platformunda koşuyor. Teddy'nin boyu bir yirmiden kısadır ama bir şekilde çocuk güvenlik kapısını açmayı beceriyor. Sonra başgarson rolüne bürünüyor ve Adrian'ı "restoranımıza" buyur edip masamıza kadar ona eşlik ediyor.

Adrian yemekleri görünce hayrete düşüyor. "Keşke bütün gün kalıp yiyebilsem! Ama El Jefe bir saat izin verdi sadece. Süre dolunca beni aramaya gelir, bu da hiçbirimiz için iyi olmaz."

"Yüzebilmek için hızlı yeriz," diyor Teddy. "Sonra da Marco Polo oynarız!"

Adrian'a talimat üstüne talimat yağdırıyorum. Teddy'nin mutlaka kolluk takmasını, suyun sığ yerinin bile ona göre derin olduğunu hatırlatıyorum. Bir şey yiyesim gelmiyor, çok gerginim. Sürekli kulübeye bakıyorum, Mitzi yaklaşık bir saattir içeride "toplanma" için hazırlık yapıyor. Planın işe yarayacağına kesin gözüyle bakmıyor. İdeal şartlarda, dediğine göre, Teddy de bizimle ruh çağırma tahtasının başında oturmalıymış. Ama Teddy'nin yirmi metre civarımızda olmasının da yetebileceği konusunda hemfikir, benim de alabileceğim en büyük risk bu.

Teddy yüzmeyi heyecanla bekliyor, o yüzden sandviçinin yarısını yedikten sonra doyduğunu söylüyor. Adrian benim gitmeye hazır olduğumu

anladığından hızla yemeğini bitiriyor, sonra tek koluyla Teddy'yi havaya kaldırıyor.

"Hazır mısınız, Bay T?"

Teddy neşe içinde çığlık atıyor.

Şimdi işin zor kısmına geliyoruz:

"Teddy, acaba sana bir süre Adrian baksa olur mu? Benim kulübede bir şey yapmam lazım da."

Beklediğim gibi Teddy deliriyor. Platformun sonuna koşuyor, çılgınlar gibi kollarını sallıyor; Adrian, bizim Adrian ona bakacağı için havalara uçuyor.

"Lütfen dikkat et. Gözünün önünden ayrılmasın. Bir saniye bile. Başına bir şey gelirse..."

"Bize bir şey olmayacak," diye söz veriyor Adrian. "Asıl endişelendiğim sensin. İlk defa mı Ouija tahtası kullanacaksın?"

"Ortaokuldan beri ilk defa."

"Dikkatli ol, tamam mı? İhtiyacın olursa bağır."

Başımı iki yana sallıyorum. "Kulübenin yakınına gelmeyin sakın. Bağırdığımızı duysanız bile. Teddy'nin ne yaptığımızı öğrenmesini istemiyorum. Anne babasına söylerse çok fena tepeleri atar."

"Ama ya bir sorun çıkarsa?"

"Mitzi daha önce yüzlerce kez yaptığını söyledi. Gayet güvenliymiş."

"Ya Mitzi yanılıyorsa?"

Onu her şeyin yolunda gideceğine dair temin ediyorum ama sesimin çok da kendimden emin çıktığını sanmam. Mitzi bugün cep telefonumdan altı kere aradı, mühim önlemler ve kısıtlamalar konusunda beni uyardı. Takı takmamı ve parfüm sürmemi yasakladı. Makyaj yasak, şapka ya da fular

yasak, açık burunlu ayakkabı yasak. Her konuşmasında ağzından çıkanlar daha da deli işi gelmeye başladı. Sinir yollarının "blokajını açmak" için THC kullandığını söyledi, açıkçası bu kadar esrar kullanmanın onu paranoyaklaştırdığından korkuyorum.

Teddy koşarak yanımıza geliyor ve Adnan'ın dizlerine vurup onu az daha havuza düşürüyor. "Hazır değil misin? Yüzebilir miyiz artık?"

"Size iyi eğlenceler," diyorum. "Birazdan dönerim."

Kulübeye vardığımda Mitzi hazırlıktan tamamlamış. Mutfak tezgâhında bir yığın referans kitabı var, içeri ışık girmesin diye pencerelerin üzerine siyah kalın örtüler asmış. Ön kapıyı açıyorum, içerinin loşluğunu alışmak için gözlerimi kırpıştırırken Mitzi'yi gizli gizli dışarı bakar ve Adrian'ın tişörtünü çıkarmasını izlerken yakalıyorum. "Vay vay vay. Bu yakışıklı Kızıl Şövalye'yi nereden buldun?"

İş kıyafetleri olmayınca Adrian'ı tanımıyor, daha birkaç hafta önce tecavüzcü diye yaftaladığı adam olduğunu anlamıyor.

"Caddenin aşağısında oturuyor."

"Çocuğu emanet edecek kadar güveniyor musun ona? Bizi rahatsız etmezler, değil mi?"

"Bir şey olmaz."

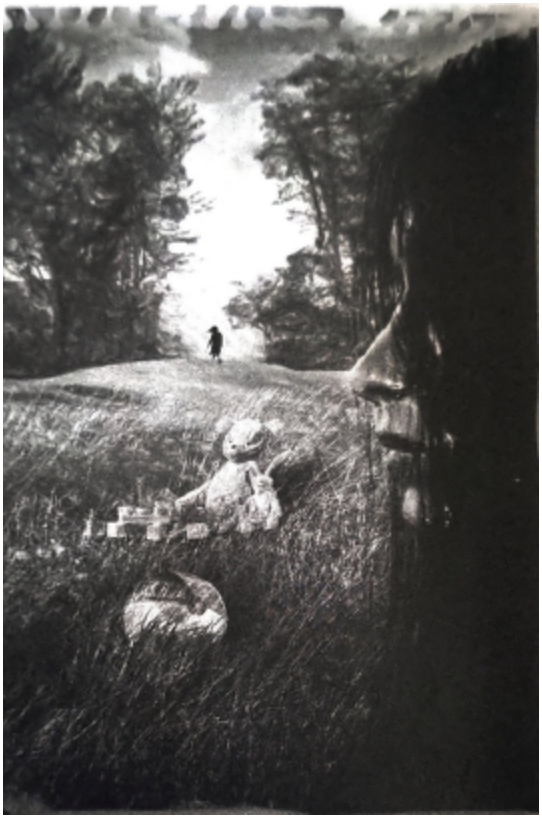
Kapıyı kapatıyorum ve kendimi bir mezarın içine kilitlemişim gibi hissediyorum. İçeriye yanan adaçayının ağır kokusu sinmiş; Mitzi adaçayının kötü niyetli ruhların müdahalesini azaltacağını söylüyor. Odaya altı tane adak mumu yerleştirmiş, bu ışık bize anca yetiyor. Mutfak masasına siyah bir örtü örtmüş, ahşap ruh çağırma tahtası masanın ortasında duruyor, etrafı halka şeklinde minik kristallerle çevrelenmiş. "Deniz tuzu," diye açıklıyor. "Aşırı bir önlem aslında ama ilk seferimiz olduğundan işimizi şansa bırakmadım."

Başlamadan önce Mitzi bütün resimlere bakmak istiyor, iyi bir koleksiyon biriktirmiş durumdayım; daha bu sabah uyandığımda kulübenin zemininde,

kapının altından atılmış gibi duran üç yeni resim buldum.

Mitzi bilhassa son resimden, kadının profilinden rahatsız olmuşa benziyor. Ufuktaki siluete işaret ediyor. “Ona doğru gelen bu kişi kim?”

“Bence ondan uzaklaşıyor.”

Mitzi içi ürpermiş gibi omuz silkip geçiştirmeye çalışıyor. “Sormamız gerekecek herhalde. Hazır mısın?”

“Bilmiyorum.”

“Tuvalete gitmen gerekiyor mu?”

“Yok.”

“Cep telefonunu kapadın mı?”

“Evet.”

“O zaman hazırsın.”

Masaya karşılıklı yerleşiyoruz. Aramızda üçüncü bir sandalye var, Anya için boş bırakıldı. Kulübenin karanlığında sanki Spring Brook’u geride bırakmışım gibi hissediyorum. Daha ziyade hem Spring Brook’tayım hem değilim gibi. Hava daha farklı; daha yoğun, nefes almak daha zor. Hâlâ Teddy’nin kahkahalarını ve Adnan’ın, “Gülle geliyor!” diye bağırdığını, havuzdaki suyun sıçrama sesini duyabiliyorum ama bütün bu sesler hafif çarpık gibi; bozuk bir hattan, telefonun ucundan duyuyorum âdeta.

Mitzi tahtanın üzerine kalp şeklinde küçük bir levha yerleştiriyor ve parmaklarımı bir kenarına koymamı söylüyor. Levhanın altındaki pirinç yuvalarında üç küçük tekerlek var; azıcık dokununca hareket ediyor. “Sabit dur, ittirme,” diyor Mitzi. “Bırak da işi o yapsın.”

Parmaklarımı esnetip rahatlamaya çalışıyorum. “Pardon.”

Mitzi parmaklarını levhanın karşı kenarına koyuyor. Sonra gözlerini kapatıyor.

“Pekâlâ, Mallory, konuşmayı ben başlatacağım. Temas kuracağım. Fakat güzel bir uyum yakaladığımızda sorulan sana sorduracağım. Şimdilik gözlerini kapatıp sakinleş. Büyük, içini arındıran nefesler al; burundan al, ağızdan ver.”

Gergin ve huzursuzum ama Mitzi’nin sesi insanı teskin ediyor. Kendimi onu aynalarken buluyorum; duruşunu, nefes almasını taklit ediyorum. Tütsü, kaslarımı gevşetip düşüncelerimi yavaşlatıyor. Günlük endişelerim, sıkıntılarım (Teddy, Maxwell’ler, koşmak, temiz olmak) her şey dağılmaya başlıyor.

“Hoşgeldiniz, ruhlar,” diyor Mitzi, sesinden irkilip sandalyemde sıçrıyorum. “Burası güvenli bir yer. Varlığınızı memnuniyetle karşılıyoruz. Sizi sohbetimize davet ediyoruz.”

Hâlâ dışarıdan, havuzdan gelen çılgınca tepinme ve su sıçratma seslerini duyabiliyorum. Ama iyice konsantre olup o seslere kendimi kapatıyorum. Parmak uçlarımı gevşetiyorum, hiç basınç uygulamıyorum ama levhayla temasımı da kesmiyorum.

“Annie Barrett, konuşmak istediğimiz ruh Annie Barrett,” diyor Mitzi. “Burada mısın, Annie? Bizi duyabiliyor musun?”

Tahta sırtlı sandalyede oturdukça vücuduma değen her noktasının daha çok ayırdına varıyorum; kalçamın altındaki oturak yerinin, kürekkemiklerime bastıran çapraz tahtaların. Levhadan gözlerimi ayırmıyor, en ufak hareketini bekliyorum. Yanan adaçayı çıtırdayıp duruyor.

“Peki ya Anya? Burada Anya var mı? Bizi duyabiliyor musun, Anya?”

Gözkapaklarım ağırlaşıyor, sonunda kapanmalarına izin veriyorum. Hipnotize ediliyormuşum gibi hissediyorum kendimi ya da günün sonunda, sıcak yatakta, rahat bir battaniyenin altında yatmış, kendimi uykuya bırakmaya hazır olduğum o anlardaki gibi.

“Burada mısın, Anya? Bizimle konuşur musun?”

Cevap yok.

Artık bahçedeki sesleri duymuyorum. Tek duyduğum Mitzi'nin ağır nefesleri.

"Sana yardım edelim, Anya. Lütfen. Seni dinliyoruz."

Sonra enseme bir şey değip geçiyor. Sanki sandalyemin arkasından biri geçmiş gibi. Dönüp bakıyorum, kimse yok ama Ouija tahtasına tekrar baktığımda arkamda birisinin olduğunu, üzerime eğildiğini hissediyorum. Uzun, yumuşak saçlar yanağımın üstünden dökülüp omzuma sürtüyor. Sonra görünmez bir ağırlık elime bastırıyor, nazik bir basınçla dürtüyor, levhayı ittiriyor. Tekerleklerden biri hafif bir gıcırtı çıkarıyor, küçük bir farenin ciyaklaması gibi bir ses.

"Hoşgeldin, ey ruh!" Mitzi bana gülümsüyor, ne olduğunu fark etmediğini anlıyorum; arkamdaki şeyi görmediği de, sezmediği de ortada. "Çağrımıza cevap verdiğin için teşekkür ederiz!"

Sıcak nefes ensemi gıdıklıyor, tüylerim diken diken oluyor. Elim ve bileğimdeki basınç artıyor, tahtanın üzerinde levha daireler çizerek yavaşça ilerliyor.

"Gelen Anya mı?" diye soruyor Mitzi. "Anya'yla mı konuşuyoruz?"

Tahtanın üstüne standart alfabedeki harfler ve sıfırdan dokuza kadar rakamlar işlenmiş, üst köşelerde evet ve hayır kelimeleri var. Levhanın I harfinde kısa süre durup G ve E harflerine gitmesini hareketsizce izliyorum. Mitzi dört parmağını levhadan ayırmazken diğer elinde tuttuğu kalemle harfleri bir deftere yazıyor: I-G-E? Alnında boncuk boncuk ter birikiyor. Bana bakıp başını iki yana sallıyor, azmetmiş durumda.

"Yavaş konuş, ruh," diyor. "Bolca zamanımız var. Seni anlamak istiyoruz. Anya'yla mı konuşuyoruz?"

Levha önce N, sonra X, sonra da O harflerine gidiyor.

"Öne yaslanıyorsun," diye fısıldıyor Mitzi sinirlenerek, bana söylediğini fark ediyorum.

“Efendim?”

“Masayı diyorum, ittiriyorsun, Mallory.”

“Ben yapmıyorum.”

“Geri yaslan. Dik dur.”

Onunla tartışamayacak, doğruyu söyleyemeyecek kadar korkuyorum. Artık her neyse yaşanan, bozmak istemiyorum.

“Ruh, mesajını kabul ediyoruz! Paylaşmak istediğin ne varsa kabul ediyoruz.”

Elimdeki basınç artıyor, levha hızlanıyor, tahtanın üzerinde geziyor, rasgele harflerin üstünde duruyor, ruhsal bir parazit dizisi: L-V-A-J-X-S. Mitzi hâlâ her harfi not alıyor ama rahatsızlığı anbean artıyor. Sonuç alfabe çorbası âdeta.

Ahşap levha enerjiyle titreşiyor; küçük, korkmuş bir hayvanın güm güm atan kalbi gibi. Tahtanın üstünde uçuyor âdeta, Mitzi tek eliyle not almaya yetişemiyor. Hava öyle ağırlaştı ki gözlerim sulanıyor; duman dedektörünün neden ötmediğini anlamıyorum. Derken Mitzi parmaklarını kaldırıyor ama levha hareketine devam ediyor. Elimin tahtanın ucuna kadar ittiği levha masadan kayıp düşüyor. Mitzi öfkeyle ayağa fırlıyor. “Biliyordum! Sen itiyordun! Başından beri sen itiyordun!”

Elimdeki ağırlık kalkıyor ve ansızın transtan çıkıyorum. Oda tekrar odağıma giriyor. Çarşamba günü saat on iki kırk beş ve dışarıdan Adnan’ın, “Altı... Yedi...” diye saydığını duyuyorum. Mitzi öfkeyle bana bakıyor.

“Anya yaptı. Ben yapmadım.”

“Seni izliyordum, Mallory. Gördüm seni!”

“Sekiz...”

“Anya oynattı elimi. O yönlendiriyordu.”

“Pijama partisinde değiliz. Oyun değil bu. Benim işim bu ve ben bu işi çok ciddiye alıyorum.”

“Dokuz...”

“Vaktimi harcadın. Bütün günümü harcadın!”

Birden içeri dolan gün ışığıyla gözlerim kamaşıyor. Kulübenin kapısı açılmış ve küçük Teddy sundurmada durup karanlık kulübeye bakıyor. Parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamızı işaret ediyor. Bahçeden Adrian, “On! Önüm arkam sağım solum sobe!” diye bağırıyor.

Teddy içeri girip usulca kapıyı kapatıyor. Sonra kulübenin içine göz gezdiriyor; adak mumlarına, üstü örtülü pencerelere ve deniz tuzu kaplı masaya bakıyor. “Ne oynuyorsunuz?”

“Tatlım, bunun adı ruh çağırma tahtası,” diyor Mitzi, yakından bakması için çağırıyor. “Doğru kişinin elinde bir iletişim aletidir. Ölülerle konuşmak için.”

Mitzi'nin söylediğinin gerçek olduğuna inanamazmış gibi onaylamam için bana bakıyor Teddy. “Gerçekten mi?”

“Hayır, hayır, hayır.” Sandalyeden fırladığım gibi Teddy’yi kapıya götürüyorum. “Oyuncak o. Oyun sadece.” Teddy’nin gidip anne babasına ruh çağırma seansı yaptığımızı söylemesine hiç gerek yok şimdi. “Rol yapıyorduk. Gerçek değil.”

“Gayet gerçek,” diyor Mitzi. “Tahtanın gücüne saygı duyarsan tabii. Ciddiye alırsan.”

Kapıyı açıyorum ve Adnan’ı bahçenin ilerisinde, Hayden’s Glen ağaçlan boyunca Teddy’yi ararken görüyorum. “Burada,” diye sesleniyorum.

Koşarak geliyor, Teddy de saklambacın heyecanına kendini kaptırmış hâlde yanımdan fırlıyor.

“Kusura bakma,” diyor Adrian. “Ona havuzun oradan ayrılma demiştim. Umarım bir şey bozmamıştır.”

“Zaten bozulmuştu,” diyor Mitzi. Eşyalannı topluyor, mumları söndürüp tütsüleri toparlıyor. “Kulübede ruh falan yok. Hiç olmadı. Mallory ilgi çekmek için uydurmuş hepsini.”

“Mitzi, bu doğru değil!”

“Tahtayı yüzlerce kez kullandım. Hiç böyle olmamıştı.”

“Sana yemin ederim ki-”

“Git de Kızıl Şövalye’ne yemin et sen, oldu mu? Omzunda biraz ağlarsan acır belki sana. Ama bir daha benden zamanımı boşa harcamamı isteme.”

Kitaplarını çantasına tıkıyor, sonra hışımla yanımdan geçiyor ve kulübenin merdivenlerinden inerken az daha takılıp düşüyor.

“Ne oldu şimdi?” diye soruyor Adrian.

“Anya buradaydı, Adrian. Kulübedeydi. Yemin ederim, üzerimde durduğunu hissettim. Kolumu oynattı. Ama seçtiği harfler anlamsızdı. Hiçbir kelime çıkaramadık. Sonra tam ortasında Mitzi kafayı sıyırdı. Bana bağırmaya başladı.”

Sundurmada durup Mitzi’nin bahçede yürümesini izliyoruz; önce sola yalpalıyor, sonra geniş açıyla sağa gidiyor, düz bir şekilde yürüyemiyor.

“Mitzi iyi mi?” diye soruyor Adrian.

“Yani, kafası güzel ama sözde bu işlemin bir parçasıymış.” Süngüsü düşen Teddy bahçeden yanımıza geliyor. Kötü bir şey olduğunun, yetişkinlerin bir şeye canlarının sıkıldığının farkında. Umut dolu bir sesle, “Beni yakalamak isteyen var mı?” diye soruyor.

Adrian özür dileyip gitmesi gerektiğini söylüyor. “Gitmezsem El Jefe çok kızar.”

“Ben seninle yakalamaca oynarım,” diyorum Teddy’ye. “Bir dakika ver bana.”

Belli ki Teddy’nin istediği cevap bu değil. Mutsuzluk içinde ayaklarını sürüyerek havuz platformuna gidiyor.

“İyi misin?” diye soruyor Adrian.

“İyiyim. Teddy annesiyle babasına bir şey söylemesin de başka şey istemem...”

Ama söyleyeceğinden eminim.

16

Havuz partisinden sonra Teddy Sessiz Saat için odasına gidiyor, bense alt katta, oturma odasında kalıyorum. Belki de orada ne yaptığını bilmek istemiyorumdur. Belki bu kadar çok soru sormayı bırakırsam her şey yoluna girecektir.

Öğleden sonra Büyülü Orman'da uzun bir yürüyüşe çıkıyoruz. San Tuğlalı Yol'dan Ejderha Geçidi'ne, oradan Kraliyet Nehri'ne gidiyoruz. Prenses Mallory ve Prens Teddy hakkında yeni bir hikâye uydurmaya çalışıyorum. Ancak Prens Teddy sadece ruh çağırma tahtaları hakkında konuşmak istiyor: Pille mi çalışıyorlar? Ölü kişiyi nasıl buluyorlar? Her ölüyü bulabilirler mi? Abraham Lincoln'ü bulabilirler mi? ilgisini kaybedeceği umuduyla, "Bilmiyorum," deyip duruyorum. Ama o ruh çağırma tahtalarının ücretini, kendimiz yapmamızın mümkün olup olmadığını soruyor.

Caroline her zamanki saatinde işten eve geliyor ve ben uzun bir koşu için aceleyle çıkıyorum, oradan kaçmak ve stres atmak için can atıyorum. Eve döndüğümde saat yediye gelmek üzere ve Ted ile Caroline sundurmamda bekliyorlar. Yüzlerini gördüğüm anda her şeyi öğrendiklerini anlıyorum.

"Antrenmanın iyi geçti mi?" diye soruyor Ted.

Sesi normal çıkıyor, arayı bozmak istemezmiş gibi.

"Epey iyi geçti. On dört kilometre koştum."

"On dört kilometre mi, cidden mi? Müthiş."

Ama Caroline havadan sudan konuşmak istemiyor. "Bize anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Okulda müdürün odasına sürüklenip ceplerimi boşaltmaya zorlanmış gibi hissediyorum kendimi. Aklıma tek gelen aptala yatmak oluyor: “Ne oldu?”

Elime bir kâğıt tutuşturuyor. "Yemekten önce bu resmi buldum. Teddy bana göstermek istemedi. Saklamaya çalıştı. Israr edip aldım. Şimdi şu resme bak ve neden seni hemen şuracıkta kovmamamız gerektiğini söyle.”

Ted elini eşinin koluna koyuyor. “Aşın tepki vermeyelim.”

“Bana patronluk taslama, Ted. Mallory’ye çocuğumuza bakması için para veriyoruz. Gitmiş çocuğu bahçıvanla bırakmış, kendisi Ouija tahtasıyla oynamış. Hem de esrarkeş komşuyla. Niye aşın tepki vermiş oluyorum?”

Resmin sundurmama ve buzdolabıma bırakılan o karanlık, uğursuz resimlerle alakası yok. Teddy’nin her zamanki çöp adamları: Mitzi olduğu belli, kızgın bir kadın ile ben üstü harfler ve sayılarla kaplı dikdörtgen bir tahtanın başına oturmuşuz.

Biliyordum!”

Caroline gözlerini kısıyor. “Neyi biliyordun?”

“Anya buradaydı! Seanstaydı! Mitzi beni o levhayı ittirmekle suçladı ama Anya’ydı işte. O itiyordu. Teddy gördü. Resim de bunu ispatlıyor!”

Caroline dehşete düşüyor. Ted’e dönüyor, Ted ise ellerini kaldırıp sakinleşmemizi rica ediyor. “Şimdi hepimiz derin bir nefes alalım, tamam mı? Şu duyduklarımızı anlayalım önce.”

Ama kafaları karışıyor tabii. Benim gördüğüm şeyleri görmediler. Resimleri görmeden asla inanmazlar. Kulübemin kapısını açıp onları içeri davet ediyorum. Resimleri çıkarıp yatağımın üstüne diziyorum. “Şunlara bakın. Kâğıdı tanıdınız mı? Teddy’nin resim defterinden bunlar. Geçen pazartesi ilk üç resmi sundurmamda buldum. Teddy’ye sordum, kendisinin yapmadığım söyledi. Ertesi akşam Russell’la yemeğe çıktım. Kulübemin kapısı kilitliydi. Ama eve döndüğümde buzdolabımda üç resim daha vardı. Ben de bu yüzden Teddy’nin odasına bir kamera sakladım-”

“Ne yaptın?” diye soruyor Caroline.

“Bebek kamerası sakladım. Bodrumunuzdan aldım kamerayı, odasına koydum ve Sessiz Saat sırasında resim çizmesini izledim.” Sonraki üç resmi gösteriyorum. “Bunları çizmesini izledim. Sağ elini kullanıyordu.”

Caroline başını iki yana sallıyor. “Kusura bakma, Mallory ama beş yaşındaki bir çocuktan söz ediyoruz. Teddy’nin yetenekli olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz ama bunları yapmasının imkânı-”

“Beni anlamıyorsunuz. Resimleri Teddy çizmedi. Anya çizdi. Annie Barrett’ın ruhu. Odasında Teddy’yi ziyaret ediyor. Onun kukla gibi kullanıyor. Bir şekilde bedenini kontrol ederek bu resimleri çiziyor ve kulübeme getiriyor. Çünkü bana bir şey anlatıyor.”

“Mallory, yavaşla biraz,” diyor Ted.

“Seans yapmayı denedik ki Anya Teddy’yi rahat bıraksın.

Onunla iletişim kurmak istedim. Doğrudan. Teddy'yi olayın dışında bırakmak istedim. Ama bir terslik oldu. İşe yaramadı."

Durup kendime bir bardak su dolduruyorum ve kafama dikiyorum. "Çok saçma bulduğunuzu biliyorum ama aradığınız kanıt gözünüzün önünde işte. Şu resimlere bakın. Hepsi bir araya gelince bir hikâye anlatıyor. Ne olursunuz anlamama yardım edin."

Caroline sandalyeye çöküp yüzünü ellerinin arasına alıyor. Ted soğukkanlılığını kaybetmemeyi başarıyor, bu işi çözmeye kararlı gibi duruyor. "Sana yardım etmek istiyoruz, Mallory. Bizimle açık ve dürüst konuştuğun için teşekkür ederiz. Ama bu resimleri anlamaya çalışmadan önce birkaç şey üstünde uzlaşmalıyız, tamam mı? Birincisi, hayalet diye bir şey yoktur."

"Olmadıklarını ispat edemezsin."

"Çünkü olumsuz bir önerme ispat edilemez! Diğer açıdan bakıldığında, Mallory, Annie Barrett'n hayaletinin gerçek olduğuna dair hiçbir kanıtın yok."

"Kanıtım bu resimler! Teddy'nin resim defterine çizilmiş hepsi. Madem Teddy çizmedi, madem Annie bunları sihirli bir biçimde kulübeme getirmedi, nasıl geldiler o hâlde?"

Caroline'ın dikkatini yatağımın yanındaki komodine çevirdiğini fark ediyorum; telefonum, tablet bilgisayarım, İncil'im orada duruyor, bir de Teddy'nin bana bir ay önce, Maxwell'ler-de çalışmaya ilk başladığımda verdiği boş resim defteri.

"Ah, hadi ama," diyorum. "Benim çizdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey demedim," diyor Caroline. Ama zihninin çalıştığını, bu teoriyi kafasında döndürdüğünü görebiliyorum.

Ne de olsa, hafızasında boşluklar olması muhtemel biri değil miyim ben?

Geçen hafta Teddy'nin bir kutu kalemi kaybolmadı mı?

“Oğlunuza soralım,” diyorum onlara. “Yalan söylemez o.”

Bahçeyi geçip üst kata, Teddy’nin odasına varmamız bir dakika sürüyor sadece. Teddy dişlerini fırçalamış ve itfaiye araçlı pijamasını giymiş çoktan. Şimdi de yerde oturmuş kütük ev oyuncağıyla oynuyor, evin odalarını plastik hayvanlarla dolduruyor. Onunla hiç böyle yüzleşmemiştik; üçümüz beraber heyecanımız ve stresimiz kafamıza vurmuş hâlde odasına dalıyoruz. Bir terslik olduğunu hemen anlıyor.

Ted yatağın oraya gidip oğlunun saçını karıştırıyor. “Hey, koca adam.”

“Sana önemli bir şey sormamız gerekiyor,” diyor Caroline. “Ve bize gerçeği söylemeni istiyoruz.” Resimleri çıkarıp yere yayıyor. “Bunları sen mi çizdin?”

Teddy başını iki yana sallıyor. “Hayır.”

“Çizdiğini hatırlamıyor,” diyorum. “Çünkü bir tür transa giriyor. Anestezi hâli gibi.”

Caroline oğlunun yanma çömelip plastik bir keçiyle oynayarak ortamı yumuşatmaya çalışıyor. “Anya mı yardım etti resimleri çizmene? Sana ne yapacağını o mu söyledi?”

Teddy’ye bakıyorum, göz teması kurmaya çalışıyorum ama o kesinlikle bana bakmıyor. “Anya’nın gerçek olmadığım biliyorum,” diyor anne babasına. “Anya benim uydurma arkadaşım sadece. Anya gerçek resim çizemez.”

“Tabii ki çizemez,” diyor Caroline. Kolunu oğlunun omzuna dolayıp sıkıyor. “Çok haklısın, tatlım.”

Delirdiğimi düşünmeye başlıyorum. Bile bile bariz şekilde gözümüzün önündeki şeyi görmezden geliyoruz, sanki bir anda iki kere ikinin beş ettiğine karar veriyoruz.

“Ama odadaki kokuyu herkes alıyor, değil mi? Etrafa bir bakın. Bütün camlar açık, merkezi klima çalışıyor, çarşaflan temiz, bugün yıkadım, her

gün yıkıyorum ama bu odada hep kötü bir koku var. Sülfür gibi, amonyak gibi bir koku.” Caroline bana uyaran gözlerle bakıyor ama yine asıl meseleyi kaçırıyor. “Teddy’nin suçu değil! Anya yüzünden! Onun kokusu bu! Çürüme kokusu bu...”

“Yeter,” diyor Ted. “Sus artık, olur mu? Üzgünsün, anlıyoruz. Ama bu problemi çözeceksek elimizdeki gerçeklere bakmalıyız. Mutlak hakikate. İçtenlikle söylüyorum, Mallory, ben bu odada öyle bir koku almıyorum. Bence Teddy’nin odası gayet normal kokuyor.”

“Bence de,” diyor Caroline. “Odanın kokusunda bir tuhaflık yok.”

Artık delirdiğime kesin eminim.

Tek umudum Teddy’ymiş gibi hissediyorum ama hâlâ bana bıkmasını sağlayamıyorum. “Hadi ama, Teddy, konuştuk bunu. Kokuyu biliyorsun, Anya yüzünden olduğunu söylemiştin.”

Teddy başını iki yana sallamakla yetiniyor, altdudağını ısırıyor ve ansızın gözyaşlarına boğuluyor. “Anya’nın gerçek olmadığını biliyorum,” diyor annesine. “Uydurma olduğunu biliyorum. Hayali olduğunu biliyorum.”

Caroline kolunu onun omzuna koyuyor. “Tabii ki biliyorsun,” diyor oğlunu rahatlatmaya çalışarak, sonra bana dönüyor. “Artık gitsen iyi olur.”

“Bekle-”

“Hayır. Yeterince konuştuk. Teddy’nin uyuması lazım, senin de kulübene gitmen lazım.”

Teddy öyle hüngür hüngür ağlarken Caroline’ın haklı olabileceğini fark ediyorum, Teddy için yapabileceğim başka bir şey yok. Resimleri toplayıp odadan çıkıyorum, Ted peşimden aşağıya geliyor.

“Size yalan söylüyor,” diyorum Ted’e. “Duymak istediklerinizi söylüyor ki başı derde girmesin. Ama kendisi de inanmıyor. Bana inatla bakmadı.”

“Belki de sana bakmaya korkmuştur,” diyor Ted. “Belki gerçeği söylediği için ona kızmandan korkmuştur.”

“Şimdi ne olacak peki? Beni kovacak mısınız?”

“Hayır, Mallory, tabii ki kovmayacağız. Bu gece bir sakinleşelim. Kafamızı boşaltalım. Ne dersin, kulağa iyi geliyor mu?”

İyi mi? Bilmiyorum. Kafamı boşaltmak istemiyorum. Ben hâlâ haklı olduğuma inanıyorum. Onlar yanılıyorlar, yapbozun parçalarının çoğunu topladım, şimdi sadece doğru sıraya göre dizmem gerekiyor.

Ted kollarını bana doluyor.

“Dinle, Mallory: Burada güvendesin. Tehlikede değilsin.

Başına kötü bir şey gelmesine izin vermem asla.”

Koşudan dolayı hâlâ terliyim, eminim berbat kokuyorum-dur ama Ted beni kendine çekiyor ve eliyle saçımın arkasını okşuyor. Az sonra o rahatlatıcı his yerini tuhaf bir hisse bırakıyor, sıcak nefesinin ensemi gıdıkladığını hissediyorum, her yerini üstüme bastırdığını hissediyorum ve nasıl kurtulacağımı bilemiyorum.

Ama o esnada Caroline ayaklarını yere vura vura koridordan geliyor. Ted hemen uzaklaşıyor, ben de ters yöne çekiliyorum ve eşini tekrar görmemek için arka kapıdan çıkıyorum.

Demin ne oldu bilmiyorum ama Ted haklı galiba.

Birisinin kesinlikle bu gece sakinleşmesi lazım.

17

Kulübeme döndüğümde telefonumda Adnan'dan tek kelimelik bir mesaj buluyorum: Müjde. Onu arıyorum, ilk çalışta açıyor.

"Kütüphanede bir şey bulundu."

"Annie Barrett'ın fotoğrafı gibi bir şey mi?"

"Daha iyisi. Çizdiği resimlerin olduğu bir kitap." Arkadan gelen başka sesler duyuyorum; kadınlı erkekli gülüşmeler -Adrian'ı barda yakaladım galiba.

"Buluşmak ister misin?"

"Evet ama senin buraya gelmen lazım. Annemlerin evine yani. Yemeğe misafirleri vardı, ben de arkadaşlarıyla yemek yiyeceğime söz verdim. Ama sen gelirsen paçayı kurtarırım."

Üstümde hâlâ koşu kıyafetlerim var, esneme hareketlerimi yapmadım, on dört kilometreden sonra acayip susamış ve acıkmış durumdayım, yine de yarım saate orada olacağımı söylüyorum. Bir gün esnemezsem ölmem herhalde.

Bir bardak su daha içiyorum, çabucak bir sandviç hazırlayıp duşa giriyorum. Üç dakika sonra Caroline'ın en güzel giysilerinden, beyaz çöven desenli, nane yeşili mini elbiseyi giyiyorum. Sonra hızla Çiçek Şatosu'na gidiyorum.

Kapıyı anne babası yerine Adrian kendisi açınca rahatlıyorum.

Golf kulübüne gider gibi giyinmiş, kemerli haki pantolonunun içine pembe polo yakalı tişörtünü sokmuş.

‘ Harika zamanlama,” diyor. “Şimdi tatlı koyduk sofraya.”

Sonra eğilip fısıldıyor: “Bu arada annemle babam neden Annie Barrett'le bu kadar ilgilendiğimizi merak ediyorlar. Ben de kulübende, döşemenin akında resimler bulduğunu, çizenin Annie olup olmadığını anlamaya çalıştığını söyledim. Gerçeği söylemektense küçük beyaz bir yalan gözüme daha kolay göründü.”

“Anlıyorum,” diyorum, anlıyorum sahiden de, tahmin edeceğinden de iyi anlıyorum.

Çiçek Şatosu Maxwell’lerin evinden çok daha büyük ama içine girince daha küçük, daha sıcak ve daha samimi geliyor. Bütün odalar ağır ahşap mobilyalarla dekore edilmiş, duvarlar aile portreleri, Orta ve Güney Amerika haritalarıyla süslenmiş. Sanki Adrian’ın ailesi senelerdir burada yaşıyormuş gibi duruyor. Bir duvar piyanosuyla seramik dolu bir dolabın önünden geçiyoruz, bütün pencerelerde büyük yapraklı yeşil ev bitkileri var. Durup her şeye tek tek bakmak geliyor içimden ama Adrian hızlı adımlarla altı orta yaşlı kişinin oturduğu gürültülü yemek odasına giriyor. Üstü şarap kadehleri ve tatlı tabaklarıyla dolu bir masanın etrafında toplanmışlar. Aynı anda beş farklı sohbet dönüyor masada, kimse de geldiğimizi fark etmiyor, ta ki Adrian ellerini sallayıp dikkatlerini çekene kadar.

“Misafirim Mallory,” diyor. “Bu yaz Edgewood Caddesi’ndeki bir ailenin yanında bakıcılık yapıyor.”

Masanın başında oturan Ignacio şerefime kadehini kaldırırken eline ve bileğine kırmızı şarap sıçratıyor. “Ayrıca en iyi on üniversiteden birinde atlet! Penn State’te uzun mesafe koşucusu!”

Wimbledon’da son zaferini kazanan Serena Williams’mışım gibi tepki veriyorlar. Adrian’ın annesi Sofia bir Malbec şişesiyle masanın etrafında dönüp kadehleri doldururken elini sevecen bir havayla omzuma koyuyor. “Kocamın kusuruna bakma,” diyor. “Biraz achispado”

“Çakırkeyf demek istiyor,” diye tercüme ediyor Adrian, sonra oturma odasında tek tek insanları işaret ederek beni herkesle tanıştırıyor. Çok insan var, hatırlamam mümkün değil; Spring Brook İtfaiyesi’nin müdürü,

kasabadaki fırını işleten lezbiyen çift ve bloktan iki komşu oturuyor masada.

“Kütüphanedeki kitabı almak için geldin sanırım,” diyor Sofia.

“Evet ama size mâni olmak istemem...”

“Rica ederim, bu insanları otuz senedir tanırım. Artık birbirimize anlatacak bir şeyimiz kalmadı!” Arkadaşları kahkahalarla gülüyor, Sofia tezgâhtan bir dosya alıyor. “Gidip bahçede konuşalım.”

Sürgülü cam kapıyı açıyor, peşinden ömrümde gördüğüm en şatafatlı arka bahçeye çıkıyorum. Temmuzun ortasındayız ve bütün bitkiler çiçek açmış: mavi ortancalar, parlak kırmızı zinyalar, sarı güngüzelleri ve daha önce görmediğim egzotik çiçekler. Mor gündüzsefalarıyla kaplı banklar, basamak taşlan ve kemerler var; kuş havuzları, tuğla patikalar ve boyumdan uzun dizi dizi ayçiçekleri. Hepsinin ortasında, tatlı tatlı akan çeşmesiyle koi göletine bakan, içinde masası ve sandalyeleriyle bir sedir bulunan çardak duruyor. Keşke her şeyi hayran hayran izleyecek vaktim olsaydı, kendimi Disneyland’de yü-rüyormuş gibi hissediyorum ama Adrian ve Sofia’ya bakınca şunu söyleyebilirim ki burası onların arka bahçesi, çok da büyütülecek bir şey değil.

Çardağa geçiyoruz, Adrian telefonundaki bir uygulamayla tepede asılı ışıkları yakıyor. Sonra hepimiz oturuyoruz ve Sofia doğruca konuya giriyor.

“Araştırması zor bir proje bu. İlk zorluk hikâyenin çok eski olmasından kaynaklanıyor, dolayısıyla internette hiçbir şey yok. İkinci zorluk Annie Barrett’ın İkinci Dünya Savaşı’nın hemen ardından ölmesi; o zamanlar bütün gazeteler Avrupa haberleriyle doluydu.”

“Yerel gazeteler peki?” diye soruyorum. "Spring Brook’un yerel bir gazetesi yok muydu?”

“The Herald. vardı,” diyor başını onaylar anlamda sallayarak. “1910’dan 1991’e kadar yayımlandı bu gazete ama mikrofilmlerini bir depo yangınında kaybettik. Her şey duman oldu.” Puf diye bir jestle gösteriyor, o sırada sol önkolunda bir dövme dikkatimi çekiyor: Narin, uzun dallı bir gül

bu, zevkli ve zarif bir dövme ama yine de şaşırıyorum. “Basılı kopyası var mı diye kütüphaneye baktım ama şansımıza küselim. 1963 öncesinden bir şey yok. Böyle olunca yolun sonuna geldiğimi düşündüm fakat mesai arkadaşlarımdan biri beni yerel yazarlar rafına yönlendirdi. Kasabadan ne zaman birisi kitap yayımlatsa biz de bir tane sipariş ederiz. Nezaketen. Çoğunlukla gizem romanları, anı kitapları olur ama arada yerel tarihçe kitaplarına da denk geliriz. İşte orada bunu buldum.”

Dosyanın içindeki ince kitaba uzanıyor, daha ziyade, otuz küsur sayfalık kalın kâğıttan, sanayi tipi paslı, kalın tellerle bağlanmış bir broşür bu. Başlık sayfası eski tarz daktilolardan çıkmış gibi:

ANNE C. BARRETT’IN
TOPLU ESERLERİ
(1927-1948)

“Bilgisayar sistemimizde yoktu,” diye devam ediyor Sofia. “Bu kitabın elli senedir dolaşımda olduğunu sanmıyorum.”

Kitabı yüzüme yaklaştırıyorum. Küf kokusunu andıran ağır bir kokusu var, sayfalan çürümüş âdeta. “Niye bu kadar küçük?”

“Kuzeni kendisi yayımlatmış. Dostlar ve aile için sadece, herhalde biri kütüphaneye bir tane bağışladı, ilk sayfada George Barrett’ın bir notu var.”

Kitapçığın kapağı parmaklarımın arasında her an kırılacak kuru gevrek bir kabuk gibi. Dikkatlice açıp okumaya başlıyorum:

1946’nın Mart ayında kuzenim Anne Catherine Barrett yeni bir hayat kurmak için Avrupa’dan ayrılıp Amerika Birleşik Devletlerine geldi. İyi Hıristiyanlığın bir nişanesi olarak eşim Jean’le beraber “Annie”yi bizimle yaşamak üzere evimize davet ettik. Jean’in de benim de kardeşimiz yok; evimizde yetişkin bir akrabamız olmasını, üç küçük kızımızı yetiştirmekte bize yardım etmesini dört gözle bekledik.

Annie Amerika Birleşik Devletlerine geldiğinde daha on dokuz yaşındaydı. Çok güzel fakat aynı zamanda birçok genç kadın gibi çok aptaldı. Jean’le ikimiz Annie’yi Spring Brook cemiyetine takdim etmek için defalarca

çabaladık. Kendim hem belediye meclisi üyesiyim hem de St. Mark's Kilisesi'nin yönetim kurulundayım. Eşim Jean yerel Kadınlar Kulübü'nde bilfiil yer alıyor. Yakın dostlarımız kuzenimi nazik ve düşünceli davetlerle cemiyetimize dahil etmek istediler ancak Annie bütün davetleri reddetti.

Sersem, içekapanık bir kızdı ve kendisini ressam olarak tanımlardı. Boş vakitlerini kulübesinde resim yaparak yahut evimizin arkasındaki ormanda yalınayak yürüyerek geçirirdi. Bazen onu yerde bir hayvan gibi elleri ve dizlerinin üzerine çökmüş tırtılları inceler, çiçekleri koklarken yakalardım.

Jean, Annie'nin odası ve yemeği karşılığında yapması için günlük ev işleri listesi hazırlamıştı. Çoğu gün bu listeler tamamlanmadan kalıyordu. Annie ailemizin, hatta büyük Amerikan tecrübesinin bir parçası olmakla hiç ilgilenmiyordu.

Seçimleri konusunda Annie'yle çok münakaşa ettik. Çok defa onu sorumsuz, hatta ahlaksız davranışlarından dolayı ikaz ettim, bütün kötü kararlarının eninde sonunda ona zararının dokunacağını söyledim. Koşulların beni haklı çıkarmış olduğunu bilmekten kesinlikle memnuniyet duymuyorum.

9 Aralık 1948'de kuzenim saldırıya uğradı ve arazimizin arka tarafında yer alan küçük misafir kulübemizden kaçırıldı. Yaklaşık bir sene sonra ben bu kelimeleri yazarken polis Annie'yi ölü kabul etti ve korkarım cesedi evimin arkasındaki üç yüz dönüm arazinin bir yerine gömülü.

Bu trajedinin sonrasında Spring Brook'lu komşularımın çoğu, dualarını ve desteklerini sunmak için bize el uzattılar. Bu kitabı onların desteklerine duyduğumuz şükranın bir nişanesi olarak düzenledim. Kuzenimle farklılıklarımıza rağmen onun yaratıcı ruhuna inancım tamdı ve bu kitap da onun küçük başarılarının bir hatıratıdır. Anne Catherine Barrett'ın vefatından önce tamamlanmış tüm resimleri burada toplanmıştır. Mümkün oldukça kompozisyon başlıklarını ve tarihlerini ekledim. Bu resimler kısa süren hüzünlü ve trajik bir hayata hürmeten yaşasınlar.

George Barrett
Kasım, 1949
Spring Brook, New Jersey

Sayfalan çevirmeye başlıyorum. Kitap Annie’nin tuvallerinin bulanık siyah beyaz fotoğraflarıyla dolu. Nergisler ve Laleler adlı resimlerde çiçeğe hiç benzemeyen kıvrımlı dörtgenler var. Tilki adlı resimde tuvale boydan boya çapraz çizgiler çizilmiş. Kitapta gerçekçi tek bir şey yok; soyut şekiller, boya serpintileri ve lekeleri var sadece. Kilise karnavalındaki dönen tezgâh üzerinde boya sıçratan aletten çıkmış gibiler.

Büyük hayal kırıklığı yaşıyorum. “Bu resimlerin kulübemdekilerle alakası yok.”

“Ama boyamakla çizmek bambaşka şeylerdir,” diyor Sofia, “Bazı ressamlar farklı gereçlerle farklı tarzlar kullanırlar. Bazen de tarzları karıştırmayı severler. En sevdiğim ressamlardan Gerhard Richter bütün kariyerini çok soyut ve çok gerçekçi resimler arasında geçirdi. Belki Annie de iki tarzı birden seviyordu.”

“Ama bu doğruysa bu kitap bana hiçbir cevap vermiyor.”

“Ah, dur ama,” diyor Sofia. “Göstermem gereken bir şey daha var. Dün adliyeyi aradım, eski vasiyetleri orada saklıyorlar çünkü. Kamu arşivinden sayıldıkları için herkes görebiliyor. İnsanların öldükten sonra neler paylaştıklarını bilsen şaşarsın.” Dosyayı açıp iki bulanık fotokopi çıkarıyor. “Annie Barrett’ın vasiyeti olmasını beklemiyordum, ne de olsa çok genç yaşta ölmüş ama George Barrett’ın vasiyetnamesini buldum. 1974 senesinde vefat etmiş ve her şeyini karısı Jean’a bırakmış. Jean Florida’ya gitmiş ve 1991 senesine kadar orada yaşamış. Öldüğünde arazinin çoğunu

kızlarına bırakmış. Fakat Akron, Ohio'dan Dolores Jean Campbell adlı bir yeğene de elli bin dolar bırakmış. Neden bunu şaşırtıcı buldum dersin?"

Kitabın niçin bir aydınlanma yaşattığını hemen anlıyorum. "Çünkü Jean ve George'un kardeşi yoktu. George kitabın giriş kısmında böyle yazmıştı."

"Kesinlikle! O hâlde bu gizemli yeğen kim ve nereden çıktı? Şöyle düşündüm: Jean bu kızı yeğen gibi görüyor ama aslında kız bir kuzenin çocuğu olabilir mi? Acaba bu kız Annie'nin 'sorumsuz' ve 'ahlaksız' davranışlarının bir sonucu olabilir mi? Şöyle düşündüm sonra: Belki de George'un anlattığından faz lası vardı. Belki Jean bu kıza bakmakla yükümlü olduğum düşündü."

Kafamdan hesap ediyorum. "Dolores 1948'de doğduysa çok da yaşlı olamaz, hâlâ hayatta olabilir."

"Gayet tabii." Sofia masanın üstünden küçük kare bir kâğıt uzatıyor. Üstünde "Dolores Jean Campbell" adı ve on haneli bir telefon numarası yazılı. "Akron, Ohio'nun alan kodu bu. Rest Haven adlı bir huzurevinde yaşıyor."

"Onunla konuştun mu?"

"Bu numarayı arama heyecanından seni mahrum mu bıraksaydım? Hayatta olmaz, Mallory. Ama telefonu kimin açacağını çok merak ediyorum. Öğrendiklerini dinlemeyi çok isterim."

"Teşekkür ederim. Bu inanılmaz sahiden."

Evin içinden bir cam kırılması duyuluyor, onu yüksek sesli kahkahalar takip ediyor. Sofia oğluna bakıyor. "Baban gene bel altı şakalar yapıyor galiba. Beni rezil etmeden içeri girsem iyi olur." Ayağa kalkıyor. "Söylesene, bütün bunlarla niye ilgileniyorsun böyle?"

"Mallory kulübesinde tuhaf resimler bulmuş," diyor Adrian. "Döşemenin altına gizlenmiş. Anlattım ya önceden."

Sofia gülüyor. “Mijo, dört yaşında berbat bir yalancıydın, şimdi daha beter oldun. Bu sabah Mallory’nin resimleri dolapta bulduğunu söylemiştin.”

“Dolabın altındaki döşemede,” diye ısrar ediyor Adrian.

Sofia bana, Bu çocuğa inanabiliyor musun? der gibi bakıyor. “Bana söylemek istemiyorsanız tamam. Ama ikinize de dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Burnunuzu aile sırlarına sokmaya başlarsanız birisi o burunları ısırıp koparabilir.”

Bir an önce Dolores’i aramak istiyorum ama saat geç oldu, ona gelmek üzere, Adrian sabah daha iyi sonuç alacağımı söylüyor. “Şimdi uyuyordur muhtemelen.”

Haklı olduğunu biliyorum ama sabrım kalmadı işte. Bilgiye ihtiyacım var, hem de hemen. Maxwell’lerle yaptığımız son konuşmayı anlatıyorum. “Onlara Anya’nın resimlerini gösterdim. Resimlerin nasıl kulübemde ortaya çıktıklarını anlattım. Ama bana inanmıyorlar, Adrian. Tabii inanmazlar! Kulağa deli saçması geliyor. Deli saçması olduğunu ben de biliyorum. Caroline resimleri ben çizmişim, ilgi çekmek için uydurmuşum gibi davrandı.”

“Doğru söylediğini ispatlamamız gerekecek,” diyor Adrian, "Ama önce eve gidip churros almalıyız.”

“Neden?”

“Çünkü churros mükemmel bir tatlı ve sana bütün dertlerini unutturacak. Güven bana.”

Eve geçiyoruz ve misafirlerin vitesi yükselttiklerini görüyoruz. Müzik setinde En İyi 40 Şarkı çalıyor, herkes oturma odasına geçmiş, Ignacio öncekinden de achispado görünüyor. Gençliğinde ustası olduğunu iddia ettiği paso doble dansını gösteriyor, Sofia da şaşırtıcı bir şekilde ona eşlik ederken eteklerini savurarak kocasının adımlarını takip ediyor. Misafirleri alkışlayıp tezahürat ediyorlar, Adrian ise utanıp sıkılarak başını iki yana sallıyor. “Ne zaman misafir gelse gece buna bağlanıyor. Babam tam artist.”

Buzdolabından iki şişe madensuyu alıyoruz. Sonra Adrian bir tabağa churros dolduruyor, üzerine çikolata sosu döküyor ve beni bahçeyi dolaştırmak için dışarı çıkarıyor. Babasının bu bahçe üstünde otuz yıldır çalıştığını, burasının onun kişisel Versay'ı olduğunu söylüyor.

"Versay nedir?"

"Saray var ya? Fransa'daki hani?"

Hiç duymamış olmama şaşırıyor ama ne diyebilirim ki? Güney Philadelphia'da insanlar Fransa kraliyetini konuşmuyorlar pek. Yine de aptal gibi görünmek istemediğimden daha fazla yalan söylüyorum.

"Ha, Versay,n diyorum gülerek. "Yanlış duymuşum."

Bahçede dolanırken Adrian bana bahçenin tüm sırlarını tanıtıyor: Vişne ağacında yuva yapmış kırmızı kardinal ailesi. Tek başına dua edebilmek için, Meryem Ana türbesi de bulunan küçük bir kameriye. Ve koi göletinin kenarında, tam da fıskiyenin yanında ahşap bir bank. Gölette durup tatlımızın birazını balıklarla paylaşıyoruz. Yedi-sekiz tane var herhalde, ağızlarını açarak suyun üstüne kafalarını çıkarıp duruyorlar.

"Burası gerçekten çok özel bir yer."

Adrian omuz silkiyor. "Havuz olsaydı daha mutlu olurdum. Maxwell'lerinki gibi bir şey."

"Yo, böylesi daha güzel. Çok şanslısın."

Elini belimde hissediyorum, ona bakmak için döndüğümde beni öpüyor. Dudakları şeker, tarçın ve çikolata tadında. Onu kendime çekmek, tekrar öpmek istiyorum.

Ama önce ona gerçekleri söylemeliyim, elimi göğsüne koyuyorum.

"Dur."

Duruyor.

Gözlerimin içine bakarak bekliyor.

Çok üzgünüm ama ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu sahne öyle mükemmel ki: Küçük ışıklar pırpır ediyor, fıskiyenin sesi müzik gibi, çiçeklerin kokusu insanı mest ediyor; mahvetmeye içimin elvermediği bir mükemmel an daha.

Çünkü belli ki dönüşü olmayan noktayı geçmişim. Adrian'a yalan söylemem yeterince kötü değilmiş gibi anne babasına, hatta onların arkadaşlarına da yalan söyledim. Bu insanlar gerçeği öğrendiklerinde beni asla kabul etmezler. Adnan'la ilişkimin hiçbir şansı kalmaz. Teddy'nin oynadığı sabun baloncuktan gibiyiz; sihirli, canlı, havadan hafif ve patlamaya mahkûm.

Bir terslik olduğunu anlayıp geri çekiliyor.

"Kusura bakma. Yanlış yorumladım sanırım. Ama yeterince uzun ve hızlı konuşursam hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz, değil mi?" Süklüm püklüm ayağa kalkıyor. "Garajda pinpon masamız var? Oynamak ister misin?"

Elini tutup onu banka geri geçiyorum. Bu sefer ben onu öpüyorum. Elimi kalbine koyuyorum ve vücuduna yaklaşıyorum, yani nasıl hissettiğimi yanlış yorumlayamaz.

"Hayır," diyorum. "Buradan gitmek istemiyorum."

Ama eninde sonunda gidiyorum.

Akşam yemeği partisi on buçuk gibi bitiyor. Bahçenin gölgelerinde oturduğumuz banktan araba kapılarının çarpmasını, motorların çalışmasını ve misafirlerin yuvarlak garaj yolundan çıkmalarını duyabiliyoruz.

Adnan'la bahçede saat gece yarısını geçene kadar oturuyoruz. Sonunda evin tüm ışıkları sönüyor, anne babası da belli ki yatınca benim de gitme zamanım geliyor.

Adrian benimle eve kadar yürümeyi teklif ediyor. Gerek olmadığını söylüyorum, altı üstü birkaç blok ama ısrar ediyor.

“Burası Güney Philadelphia değil, Mallory. Spring Brook sokakları karanlık basınca epey çirkinleşebilir.”

“Anahtarlığımda şok tabancam var.”

“Direksiyon başındaki sarhoş bir annede işe yaramaz o. Seni eve bırakırsam içim daha rahat eder.”

Mahalle sessiz. Sokaklar boş, evler karanlık. Bahçeden çıktığımız anda büyü bozulmuş gibi hissediyorum. Maxwell’lerin evi görününce aklıma eski dertlerim geliyor, aslında kim olduğumu hatırlıyorum. Bir kez daha dürüst olma mecburiyeti duyuyorum. Belki de ona her şeyi itiraf edecek cesareti toplayamayabilirim, bu gece değil, henüz değil. Ama ona en azından doğru bir şey söylemek istiyorum.

“Uzun zamandır erkek arkadaşım olmadı.”

Omuz silkiyor. “Benim hiç erkek arkadaşım olmadı."

“Yani acele etmeyelim diyorum. İyice birbirimizi tanıyana dek. Ağırdan alalım.”

“Yann akşam ne yapıyorsun?”

“Ciddiyim, Adrian. Hakkımda hoşuna gitmeyecek şeyler öğrenebilirsin.”

Elimi tutup sıkıyor. “Hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyorum. Branşımı Mallory Quinn’le değiştirmek ve ne öğrenebilirsem öğrenmek istiyorum.”

Ah, aklın hayalin almaz, diye geçiyor içimden. Hem de hiç almaz.

Bridget Foy’da hiç yemek yedim mi diye soruyor, Philadelphiadaki en sevdiği restoranmış. Altı haftadır Philadelphia’ya gitmediğimi ve gitmek için bir acelem olmadığını söylüyorum. "Princeton’a ne dersin madem? Üniversiteyi demiyorum tabii. Çok güzel tapas yapan yerler var. Tapas sever misin? Masa ayırtayım mı?”

O sırada Maxwell’lerin bahçesine gelmiş bulunuyoruz ve kulübemin dışında duruyoruz. Ona elbette evet diyorum ve beş buçukta hazır olacağımı

söylüyorum.

Sonra tekrar öpüşüyoruz ve gözlerimi yumunca şatonun bahçesindeymişiz, ben kros kraliçesi, gelecek vadeden ve derdi tasası olmayan Mallory Quinn'mişim gibi yapmak kolay oluyor. Kulübemin yan duvarına yaslanıyorum. Adrian bir eliyle saçımı okşarken diğerini bacağımdan yukarı kaydırıp elbisemin altına sokuyor ve ben ona gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, sahiden bilmiyorum.

"Buna ağırdan almak denmez," diyorum. "Artık eve gitsen iyi olur."

Ellerini vücudumdan çekip geri adım atıyor ve derin bir nefes alıyor. "Yarın geri geleceğim."

"Beş buçukta," diyorum.

"Görüşüz o hâlde. İyi geceler, Mallory."

Sundurmada durup onun bahçeden yürüyerek gitmesini, gecenin karanlığında gözden kaybolmasını izliyorum. Ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum. Yarın Princeton'da yemekte söylemeye karar veriyorum. Böylece bozulsa bile beni bırakamaz, arabayla eve getirmek zorunda kalır. O süre zarfında da belki bana ikinci bir şans vermeye ikna edebilirim onu.

Sonra kulübemin kapısını açıp ışığı yakıyorum ve Ted Maxwell'i yatağımda yatarken buluyorum.

18

Doğrulup ışığa karşı elini gözlerine siper ediyor. “Of be, Caroline, kapar mısın şu ışığı?” Sesi normalden bir oktav kısık, uykudan boğuklaşmış.

Eşikten ayrılmıyorum.

“Mallory ben.”

Parmaklarının arasından bakıyor ve kendisini kulübemde, yatağımda, battaniyemin altında bulunca çok şaşırmış görünüyor. “Ah, Tanrım. Siktir. Özür dilerim.” Bacaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalktığı anda dengesini kaybediyor. Düşmemek için duvara tutunuyor ve odanın dönmeyi kesmesini bekliyor. Öyle sarhoş ki pantolon giymediğinin farkında değil; duvarın yanında polo yaka tişörtü ve baksırıyla büzüşmüş duruyor. Yatağın ayakucuna gri pantolon atılmış, yatmadan hemen önce çıkarmışa benziyor.

“Göründüğü gibi değil,” diyor.

İki bacağını ayırmış ve iki elini duvara yaslamış hâliyle polis üzerini arıyormuş gibi görünüyor.

“Caroline’ı çağırsam mı?”

“Hayır! Aman, sakın ha.” Dönüp bana bakıyor. “Sen sadece... Of, hayır.” Duvara dönüyor ve dengesini sağlamaya çalışıyor. “Su getirebilir misin bana?”

Kulübeye girip kapıyı kapatıyorum. Lavaboya gidip Teddy için kullandığım plastik kupalardan birine su koyuyorum. Üstünde kutup ayısı ve penguen resimleri var. Suyu Ted’e götürüyorum, içki kokusu geliyor burnuma; viski ve ekşi ekşi ter kokuyor. Kupadan suyu içiyor, çoğunu boynundan ve göğsünden aşağı döküyor. Bir daha dolduruyorum, bu sefer çoğunu içmeyi

beceriyor. Ama yerçekimiyle henüz başa çıkamayacakmış gibi vücudunu duvardan ayırmıyor hâlâ.

“Ted, burada mı kalsan acaba? Ben büyük eve giderim. Kanepede uyurum.”

“Yok, olmaz, geri gitmem lazım.”

“Cidden Caroline’ı çağırmam gerek bence.”

“Daha iyiyim şimdi. Su iyi geldi. İzle bak.”

Dimdik durup bana doğru sarsak bir adım atıyor. Sonra yalpalıyor ve yardım etmem için elini uzatıyor. Elini tutup onu yatağın ayakucuna götürüyorum. Yatağa çöküyor, yanma oturana dek elimi bırakmıyor.

“Beş dakika,” diye söz veriyor. “Düzeleceğim şimdi.”

“Biraz daha su ister misin?”

“Yok, kusmak istemem.”

“Tylenol vereyim mi?”

Kalkmak ve ondan uzaklaşmak için bir bahane arıyorum, o yüzden banyoya gidip üç tane çiğnemelik bebek aspiriniyle geri geliyorum. Aspirinleri Ted’in terli avcuna bırakıyorum, o da itaatkâr bir şekilde çiğniyor.

“Caroline’la kavga ettik. Biraz yalnız kalacağım, kafamı toplayacağım bir yer istedim. Işığının yanmadığını gördüm. Dışarı çıktığını düşündüm. Uyumak gibi bir niyetim yoktu.”

“Anlıyorum,” diyorum, gerçi anladığım falan yok, neden yatağıma girmiş hiç bilmiyorum.

“Anlarsın tabii. Sen çok anlayışlı birisin. O yüzden de harika bir annesin.”

“Ben daha anne olmadım.”

“Harika bir anne olursun. Naziksin, ilgilisin, çocuğunu ön plana koyarsın daima. Çok zor bir şey değil. Caroline’ın elbisesi mi üzerindeki?”

Gözleriyle vücudumu süzüyor, mutfak tezgâhının arkasına geçiyorum, aramızda bir engel olduğu için minnettarım. “Bana birkaç parça kıyafet vermişti geçenlerde.”

“Gözden çıkarılmış. Elden düşme. Daha iyilerine layıksın sen, Mallory.” Son cümlesi hariç anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor: “Bu bok çukuruna hapsoldun ama dışarıda koca bir dünya var.”

“Burayı seviyorum ben. Spring Brook’u seviyorum.”

“Başka bir yere gitmemişsin de ondan. Seyahat etmiş olsaydın, Whidbey Adası’nı görmüş olsaydın anlardın.”

“Orası neresi?”

Pasifik Okyanusu’nun kuzeybatısında yer alan bir takımada diye açıklama yapıyor. “Üniversite zamanı orada bir yaz geçirdim. Hayatımın en güzel yazıydı. Bir çiftlikte çalıştım, gündüzlerimi güneşin altında, gecelerimi kumsalda oturup şarap içerek geçirdim. Televizyon yok, hiç ekran yok. Sadece insanlar, doğa ve görüp görebileceğin en güzel manzaralar.”

Sonra yatak örtüsünün üzerindeki pantolonu görüyor. Kendisine ait olduğu ve aslında üstünde olması gerektiği kafasına dank ediyor. Pantolonu sallıyor, ayağına kadar indiriyor ve yere düşürüyor. Anlaşılan yardım etmem gerekecek. Önünde diz çöküyorum, pantolonu önünde açıyorum ki giyebilsin. Önce bir bacağını geçiriyor, sonra diğerini. Pantolonu kalçasının üstüne çekiyor, sonra gözlerime dikiyor gözlerini. “Sana yemin ederim, Mallory, Puget Boğazı’nı görseydin Spring Brook’u beş dakikada unuturdun. Spring Brook’un bir bok çukuru olduğunu anlardın, tuzak burası.”

Dediklerini dinlemiyorum aslında. insan Güney Philadelphia’da büyüyünce sarhoşlara çok denk geliyor ve dediklerinin çoğunun saçmalık olduğunu öğreniyor. Dediklerinin hepsi anlamsız.

“Spring Brook çok güzel. Senin de burada harika bir hayatın var. Güzel bir ailen, güzel bir eşin var.”

“Misafir odasında uyuyor. Bana dokunmuyor bile.”

Ted mırıldanıyor ve pantolonuna bakıyor, o yüzden son dediğini duymamış gibi yapmam kolay oluyor.

“Güzel bir evin var,” diye devam ediyorum.

“O satın aldı. Ben almadım. Burası dünya üstünde yaşamayı seçeceğim son yer.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Caroline’ın babası çok zengindi. Her yerde yaşayabilirdik. Manhattan, San Francisco, neresi olursa. Ama Caroline Spring Brook’u istedi, o yüzden Spring Brook’tayız.” Sanki olaylar kontrolü dışında gelişmiş gibi konuşuyor. “Yanlış anlama, Mallory. İyi biridir o. Çok iyi kalplidir. Teddy’nin iyiliği için her şeyi yapar. Ama benim istediğim hayat bu değildi. Bunların hiçbirini onaylamadım.”

“Sana biraz daha su vereyim mi?”

Önemli bir hususu kaçırıyormuşum gibi başını iki yana sallıyor. “Senin bana bakmanı istemiyorum. Diyorum ki ben sana bakardım.”

“Anlıyorum. Düşüneceğim. Ama şimdi seni eve götürelim. Caroline endişelenmiştir.”

Ted’in bir dediği bir dediğini tutmuyor; bir Seneca Gölü diyor, bir şarap ülkesi diyor, her şeyden kaçmaktan söz ediyor. Yardımım olmadan ayakta durmayı becerince pantolonunu çekip düğmelerini ilikliyor. “Bunu yakmamız lazım.”

“Yarın,” diyorum. “Yarın yakalım.”

“Ama kulübede olmaz.” Duvardaki duman dedektörünü işaret ediyor. “Bütün elektrik tesisatı eski tip. Çok hassas. Sakın kendim tamir edeyim

deme. Benden yardım iste.”

Kulübenin kapısını açıyorum, Ted sendeleyerek sundurmaya çıkıyor. Bir şekilde üç basamaktan çimenlerin üzerine tökezlemeden inmeyi beceriyor, sonra karanlığın içinde büyük eve doğru ilerliyor.

“İyi geceler,” diye sesleniyorum arkasından.

“Göreceğiz,” diyor.

Kulübenin kapısını kapatıp kilitliyorum. Komodinin üstünde buruş buruş bir kâğıt mendil tornan görüyorum. Kâğıt havluyla o tornan alıp çöp sepetine atıyorum. Sonra yorganı çekiyorum, çarşafı çıkarıyorum ve arasında üç sutyenimi buluyorum. Yatağa nasıl girdiklerini bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Yarın her şeyi makineye atacağım ve bu yaşananları unutmaya çalışacağım.

Başka çarşafım olmadığından yatağın üstüne banyo havlularımı serip üstlerine yatmam gerekiyor. Sanıldığı kadar rahatsız değil. Tek yapmam gereken gözlerimi yummak; ânında o güzel fıskiyeleri, tatlı kokulu çiçeklerden kemerleri olan şatoya dönüyorum. Benim için bu geceyi hiçbir şey bozamaz, ne Caroline’la ruh çağırma seansı hakkındaki kavgamız ne de Ted’i kulübemde bulmam. Uyuyakalmadan önce Adrian’a yalan söylediğim için beni affetmesini istiyorum Tanrı’dan. Ona gerçeği söylerken doğru kelimeleri bulmam için bana yardım etsin diye de dua ediyorum. Adrian’ın yaptığım korkunç şeylerin ötesine bakması, beni eski felaket hâlimle değil şimdi olduğum hâlimle görmesi için dua ediyorum.

19

Ertesi sabah büyük eve gittiğimde Caroline ile Ted'i iş için giyinmiş, kahvaltı masasında otururlarken buluyorum. Caroline çay, Ted sade kahve içiyor ve buz gibi bir sessizlik içinde dik dik bakışıyorlar. Beni beklediklerini fark ediyorum.

"Bize katılabilir misin?" diye soruyor Caroline. "Ted'in söylemek istediği bir şey varmış."

Ted berbat görünüyor. Akşamdan kalma olduğu çok belli. Gidip yatağına yatması lazım. Ya da banyoda dizlerinin üzerinde, klozete kapanıp durması lazım. "Dün geceki davranışım için özür dilemek istiyorum. Kesinlikle kabul edilemez ve..."

"Mühim değil, Ted. Unuttum gitti."

Caroline başını iki yana sallıyor. "Hayır, Mallory, bir şey olmamış gibi davranmayacağız. Dün gece olan her şeyi ikrar etmemiz lazım."

Ted başıyla onaylıyor ve görev bilinciyle devam ediyor, sanki ezberlediği basın bildirisini okurmuş gibi görünüyor. "Hareketlerim kibirli ve saygısızcaydı. Davranışlarımdan utanıyorum ve ayrıcalıklı konumumu neden kötüye kullanmayı seçtiğimi anlamak için içime bakıyorum."

"Özür kabul edilmiştir," diyorum ikisine. "Başka bir şey demene gerek yok. Önümüze bakarsak daha iyi hissederim kendimi, olur mu?"

Ted Caroline'a bakıyor, Caroline omuz silkiyor. İyi bakalım.

"Anlayışın için teşekkür ederim, Mallory. Bir daha olmayacağına söz veriyorum."

Ted ayağa kalkıp çantasını alıyor, sonra sarsak adımlarla antreye yürüyor. Az sonra ön kapının çarptığını ve aracının çalıştığını işitiyorum.

“Bizi dava etmenden korkuyor,” diye açıklama yapıyor Caroline. “Neler olduğunu anlatabilir misin lütfen bana? Bir de senden duymak istiyorum.”

“Caroline, yemin ederim önemli bir şey değildi. Dün gece Adrian’ın evine gittim. Ailesi parti vermişti. Eve döndüğümde gece yansını geçiyordu ve Ted kulübemdeydi. Sarhoştu. İkinizin kavga ettiğini, sakinleşmek için sessiz bir yere ihtiyaç duyduğunu söyledi.”

“Ben alt katta olduğunu sanıyordum. Kanepede uyuyakaldığını düşündüm.”

“Ben gelince özür diledi ve gitti. O kadar.”

“Kavgamızı anlattı mı?”

“Hayır, senin iyi biri olduğunu söyledi. İyi kalpli olduğunu, ailen için her şeyi yapacağını söyledi.”

“Başka?”

“O kadar. Pek mantıklı konuşmuyordu. Bir adadan bahsetti. Üniversitedeyken yazın mı gitmiş ne?”

“‘Güneşte çalışıp yıldızların altında uyumak,’” diyor Caroline, fark ediyorum ki kocasının taklidini yaparak nazikçe ona dokunduruyor. “Ne zaman sarhoş olsa Whidbey Adası’ndan bahseder.”

“Önemsemedim. Ona su ve bebek aspirini verdim. Kapıyı açtım sonra, o da gitti. Hepsi bu.”

Bir ipucu ararmış gibi yüzümü inceliyor. “Şimdi soracağım soru yüzünden utanıyorum ama teknik açıdan sen benim çalışanımsın ve sormak zorunda olduğumu düşünüyorum. Bir şey yapmaya kalkıştı mı?”

“Hayır. Kesinlikle.”

Yani pantolonunu çıkarmış olduğundan, iç çamaşırlarımı karıştırdığından ve ben gelmeden yatağımda kimbilir ne yaptığından bahsedebilirdim herhalde. Ama ne işe yarardı ki? Zavallı Caroline'ın hâli zaten içler acısı, Ted de özür diledi işte. Daha uzatmanın bir manası yok. Bu yüzden istifa edecek de değilim.

"Caroline, sana yemin ederim, bana elini sürmedi. Yaklaşmadı bile."

Uzun uzun iç geçiriyor. "Ted bu yaz elli üç yaşına bastı. Erkeklerin şu orta yaş krizlerini biliyorsundur. Yaptıkları tercihleri sorgulamaya başlıyorlar bu yaşlarda. Bir de üstüne işinde sorun yaşıyor. Egosu zedelendi. Bu sonbahar yeni binlerini işe almayı umuyordu ama olacak gibi görünmüyor."

"Şirketi ne büyüklükte?"

Tuhaf bir bakış atıyor. "Kırk kişilik personeli olsun isterdi ama şu anda sadece Ted var. Tek başına operasyon yürütüyor yani."

Sadece Ted mi? Ben de sanmıştım ki sekreterlerle, havalı bilgisayarlarla dolu, Rittenhouse Meydanı'na bakan şehir merkezindeki şu cam kaplı gökdelenlerden birinde çalışıyor. "Cracker Barrel ve Yankee Candle ile çalıştığını söylemişti bana. Bunlar büyük şirketler."

"Onlarla toplantılara katıldı," diye açıklıyor Caroline. "Farklı firmalara gidip internet sitelerini yönetme teklifi sunuyor. E-ticaret sitelerinizi yöneteyim diyor. Ama tek başına böyle büyük şirketlerle anlaşma yapmak zor."

"İş arkadaşlarından bahsetmişti. Mike ve Ed varmış. Öğlen beraber yemek yiyorlarmış."

"Doğru, hepsi aynı WeWork ofisindeler. Aylık masa kiralanan ortak ofislerden. Şehirde bir iletişim adresine ihtiyacı olduğu için kullanıyor burayı Ted. İşinin önemli bir kısmı iyi izlenim bırakmak. Olduğundan daha önemli görünmek, dün gece de sanırım büründüğü roldeki ilk çatlaklara tanık oldun."

Sesi titriyor ve Ted için endişelenmekle kalmadığını, evliliği ve ailesi için de endişelendiğini anlıyorum. Cidden ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Merdivenleri inen Teddy'nin ayak seslerini duyunca rahatlıyorum. Caroline oturduğu yerde dimdik doğruluyor, peçeteyle gözlerini siliyor.

Teddy elinde iPad'le mutfağa giriyor. Elini üstünde kaydın-yor ve ekrandan gürültülü patlama sesleri geliyor.

"Selam, Teddy'cik! Ne yapıyorsun?"

Gözlerini ekrandan ayırmıyor. "Annem dün gece verdi. Eskiden babamındı ama artık benim." Plastik bir kupa alıp lavabodan su dolduruyor. Başka bir şey demeden kupası ve iPad'iyle oturma odasına gidiyor.

"Teddy resim çizmeye ara verdi," diye açıklama yapıyor Caroline. "Yaşanan karmaşadan sonra farklı ilgi alanlarına ihtiyacı olduğunu düşündük. App Store'da tonla eğitim kaynağı var. Matematik oyunları, fonetik, hatta yabancı diller." Kalkıp buzdolabının üstündeki, Teddy'nin erişemediği dolabı açıyor. "Bütün pastel boyalarını, kalemlerini toplayıp buraya kaldırdım. Teddy iPad'e öyle heyecanlandı ki fark ettiğini sanmıyorum."

Çocuk bakıcılığının ilk kuralının annenin eleştirilmemesi olduğunu biliyorum ama içimden bir ses bunun bir hata olduğunu söylüyor. Teddy resim yapmaktan büyük keyif alıyordu, onu bundan mahrum bırakmak bence yanlış. İşin kötüsü de bunun benim yüzümden olması çünkü Annie Barret konusunda çenemi tutamadım.

Caroline hayal kırıklığımı fark ediyor. "Bir deney bu. Birkaç günlüğüne sadece. Belki neler olduğunu anlamamızı sağlar." Mesele çözümlenmiş gibi dolap kapağını kapatıyor. "Şimdi bana Adnan'ın evindeki partiyi anlat bakalım. Güzel vakit geçirdin mi?"

"Çok güzeldi." Konu değiştiği için seviniyorum aslında çünkü yataktan kalktığımdan beri yemek randevumuzu düşünüyordum. "Bu gece dışarı çıkacağız. Princeton'a gitmek istedi. Tapas restoranı gibi bir yere."

"Aaah, çok romantik olur tapas restoranları."

“Beş buçukta alacak beni.”

“Eve erken gelmeye çalışayım madem. Hazırlanmak için vaktin olur.” Sonra saate bakıyor. “Eyvah, gitmem lazım. Senin için çok heyecanlıyım, Mallory! Bu gece çok eğleneceksin!”

Caroline gittikten sonra Teddy’yi oturma odasında oturmuş, Angry Birds oyununa kendini kaptırmış hâlde buluyorum. Parmağıyla kocaman bir sapanı gerip bırakıyor, rengârenk kuşları domuzların işgal ettiği tahtadan ve çelikten birtakım yapıların üstüne fırlatıyor. Her saldırıda ciyaklamalar, patlamalar, gümlemeler, ıslıklardan bir kakofoni duyuluyor. Teddy’nin karşısına oturup ellerimi çırpıyorum. “Ee, bu sabah ne yapıyoruz? Büyülü Orman’da mı gezsek? Yoksa fırında bir şeyler mi pişirsek?”

Omuz silkerken hınçla elini ekranda kaydırıyor. “Fark etmez.”

Kuşlardan biri hedefi tutturamayınca Teddy sonuca sıkılıp kaşlarını çatıyor. Kamburunu çıkarak ekrana yaklaşıyor, içine düşecek neredeyse.

“Hadi, Teddy. Bırak şu oyunu.”

“Daha bitmedi.”

“Annen iPad’in Sessiz Saat için olduğunu söyledi. Bütün sabah oynamanı istemiyor.”

Bana arkasını dönüp tablete bedeniyle siper oluyor. “Bir seviye daha atlayayım.”

“Bir seviye ne kadar sürüyor?”

Meğer bir seviye atlamak yarım saat sürüyormuş. İşi bitince Teddy benden iPad’i şarj etmemi istiyor ki sonra oynadığında pili dayansın.

Sabahımızı Büyülü Orman’da yürüyerek geçiriyoruz. Prens Teddy ile Prenses Mallory için yeni bir macera uydurmaya çalışıyorum fakat Teddy sadece Angry Birds stratejileri hakkında konuşmak istiyor. Ahşap yapılan vurmak için en iyisi san kuşlarmış. Siyah kuşlar beton duvarları yıkabiliyormuş. Beyaz kuşlar da yumurta bombalarını attıktan sonra

hızlanıyormuş. Karşılıklı sohbet yürütmüyoruz aslında, Teddy kafasındaki kuralları organize etmek ister gibi bir dizi gerçek ile bilgiyi sayıp döküyor.

Bir yaprak yığını üzerinde gümüşi bir ışıltı görünce incelemek için eğiliyorum. Bir okun alt yarısı bu, tüylü üst kısmı yok, geriye kala kala alümitiyum gövdesi ile piramit ucu kalmış.

"Sihirli bir füze bu," diyorum Teddy'ye. "Goblin öldürmek için kullanılıyor."

"İyiymiş," diyor Teddy. "Ayrıca yeşil kuş bumerang kuşu. Saldırdığında iki katı zarar veriyor. O yüzden ilk onunla oynamayı seviyorum."

Dev Fasulye Sırığı'na gitmeyi ve oku da cephaneliğimize eklemeyi teklif ediyorum. Teddy kabul ediyor ama çok da istekli değil. Zaman öldürmeye bakıyor sanki, saatimiz dolsun da eve dönelim diye bekliyor.

Teddy'ye öğle yemeğinde ne isterse yapacağımı söylüyorum ama çok ilgilenmiyor, ben de tost yapıyorum sadece. Tostu kurt gibi yerken ona Sessiz Saat'te iPad'le oynamak zorunda olmadığını söylüyorum. LEGO'larla, kütük oyuncaklarıyla ya da çiftlik hayvanlarıyla oynamak da eğlenceli olabilir diyorum. Onu kandırmaya çalışıyormuşum gibi bakıyor bana, hakkıyla kazandığı bir ayrıcalığı elinden almak istiyormuşum gibi.

"Sağol ama ben oyunumu oynayacağım," diyor.

Tableti odasına götürüyor, birkaç dakika sonra merdivenlerden üst kata çıkıyorum ve kulağımı kapısına dayıyorum. Fısıltılar, yarım yamalak konuşmalar yok. Teddy arada bir kahkaha atıyor, o kadar; bir de sapanın gerilme sesi, öten kuşlar ve patlayan binaların sesleri duyuluyor. Çıkardığı seslere bakılırsa zevkten dört köşe ama bu mutluluğunda beni hüzünlendiren bir şey var. Bir gecede, sanki bir düğmeye basılmış gibi, sihirli bir şeyin kaybolduğu hissi çörekleniyor içime.

Alt kata iniyorum, telefonumu alıp Rest Haven Huzurevi'ni arıyorum. Resepsiyoniste orada kalan Doloresjean Campbell'la görüşmek istediğimi söylüyorum. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra telesekretere düşüyor.

“Ii, merhaba, adım Mallory Quinn. Tanışmıyoruz fakat bana yardım edebileceğinizi düşünmüştüm.”

Sorularımı nasıl açıklayacağımı bilmediğimi fark ediyorum, aramadan önce çalışmam gerekirdi ama artık çok geç, bodoslama gitmem gerekecek.

“Acaba annenizin adı Annie Barrett mıydı? Spring Brook, New Jersey’den. Çünkü öyleyse sizinle konuşmayı çok isterim. Beni arayabilir misiniz lütfen?”

Numaramı bırakıyorum ve bir çıkmaza girdim hissiyle telefonu kapatıyorum. Kadının beni aramayacağına eminim.

Yemek tabaklarını kaldırıyorum, sonra sabunlu süngerle mutfakta dolanıp tezgâhları silerek işe yaramaya çalışıyorum. Kendimi işimde hiç olmadığım kadar güvensiz hissediyorum. Sanki her gün Caroline’ın yerime başkasını alması için yeni bir sebep çıkıyor. O yüzden görev tanımımda yer almayan işlerle meşgul oluyorum. Yerleri süpürüp siliyorum, mikrodalga finom içini siliyorum. Ekmek kızartma makinesindeki minik tepsiyi çıkarıp kırıntıları temizliyorum. Lavabonun altına uzanıp sıvı sabunluğu dolduruyorum, sonra bir sandalyenin üstüne çıkıp tavan pervanesinin tozunu alıyorum.

Bu ev işleri kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor fakat Caroline’ın fark edeceğinden emin değilim. Daha büyük, daha hevesli bir iş yapmam gerektiğine karar veriyorum; gözünden asla kaçmayacak bir şey. Oturma odasına gidip kanepeye uzanıyorum ve aklımdan seçenekleri geçirirken mükemmel bir fikir buluyorum: Teddy’yi markete götüreceğim, bir sürü yemeklik malzeme alıp anne babası için sürpriz akşam yemeği hazırlayacağız. Yemeği sıcak kalması için fırında bırakacağım ki geldiklerinde yemeye hazır olsun. Sofrayı bile kuracağım, böylelikle onların parmaklarını bile kıpırdatmalarına gerek kalmayacak.

Eve girip leziz yemeklerin olduğu sofraya oturabilir ve ailelerinin bir parçası olduğum için minnet duyabilirler.

Ama bu planı harekete geçiremeden, yerimden kalkıp alışveriş listesi hazırlayamadan uyuyakalıyorum.

Nasıl oldu, hiç bilmiyorum. Yorgun da değildim. Bir dakika gözlerimi dinlendireyim demiştim. Bir bakmışım rüyamda çocukluğumdan bir yeri görüyorum; Storybook Diyarı adında, aile işletmesi bir eğlence parkı. Bütün meşhur masalları ve Anne Kaz çocuk ninnilerini canlandırmak için 1950'li yıllarda yapılmıştı. Çocuklar dev bir fasulye sırığına tırmanabilir, üç küçük domuzu ziyaret edebilir, Ayakkabıda Yaşayan Yaşlı Kadın'a (ölü bakışlı, hareket ettikçe gıcırdayan bir kuklaydı) bir pencereden el sallayabilirlerdi.

Rüyamda Teddy'yle atlıkarıncanın yanından geçiyoruz, Teddy çok heyecanlanıyor, bütün kurşunkalemleri ile pastel boyalarını tutmamı istiyor ki bir tur binsin. Ellerime kutunun tamamını boşaltıyor, taşıyabileceğimden çok kalem ve boya var; yere, ayaklarımın dibine düşüyorlar. Toplayıp ceplerime doldurmaya çalışıyorum çünkü mümkün değil hepsini taşıyamam. Hepsini topladığımda bir de bakıyorum Teddy yok. Kalabalığın içinde onu kaybediyorum. Rüyam kâbusa dönüyor.

Parkta koşmaya başlıyorum, diğer ebeveynlere çarparak geçiyorum, Teddy'ye sesleniyorum bağırarak. Storybook Diyan beş yaşında çocuklarla dolu ve hepsi arkadan tıpatıp aynı görünüyor, hepsi Teddy olabilir, onu hiçbir yerde bulamıyorum. Bazı ebeveynleri kenara çekip yardım etsinler diye yalvarıyorum. Lütfen yardım edin, lütfen... Şaşakalıyorlar. "Ama bu senin sorumluluğun," diyorlar bana. "Biz niye yardım edelim?"

Maxwell'leri aramaktan başka çarem kalmıyor, onlara olanları söylemek istemiyorum ama acil bir durum söz konusu. Cep telefonumu çıkarıp Caroline'ı ararken ansızın Teddy'yi görüyorum! Ta parkın öteki tarafında, Kırmızı Başlıklı Kız'ın kulübesinin merdivenlerinde oturuyor. İnsanları dirseğimle ittire ittire, elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum. Ama kulübeye vardığımda gördüğüm çocuk artık Teddy değil. Kardeşim Beth! Üstünde sarı tişört, soluk kot pantolon ve damalı siyah beyaz Vans ayakkabılar var.

Koşuyorum, onu kucaklayıp yerden kaldırıyorum. Burada olduğuna, yaşadığına inanamıyorum! Onu öyle çok sıkıyorum ki gülmeye başlıyor, güneş diş tellerinde parlayıp yansıyor. "Öldüğünü sanmıştım! Seni öldürdüğümü sanmıştım!"

“Şapşal olma,” diyor ve rüyam öyle gerçekçi ki kokusunu bile alabiliyorum. Kız arkadaşlarıyla King of Prussia alışveriş merkezindeki şu aşırı pahalı sabuncu Lush’tan aldıkları hindistancevizi ve ananastı banyo topları gibi kokuyor.

Kazanın büyük bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu, kendimi bunca zamandır boş yere suçladığımı söylüyor.

“Sen iyi misin?”

“Evet, Mallory, milyon defa dedim, gayet iyiyim. Artık sıçrayan balonlara binebilir miyiz?”

“Tabii, Beth, tabii! Ne dersen o! Ne istersen o!”

Ama sonra Teddy geri geliyor ve kolumu çekeliyor, beni nazikçe uyandırıyor. Gözlerimi açtığımda oturma odasındaki kanepede yatıyorum ve Teddy iPad’ini uzatıyor.

“Gene şarjı bitti.”

Yanıldığına eminim. iPad’i daha öğle yemeğinde yüzde yüz dolana dek şarj etmiştim. Ama doğrulunca oturma odasının karardığını fark ediyorum; kuzeye bakan pencereden içeri güneş girmiyor artık. Şöminenin üstündeki saat 17.17’yi gösteriyor ama doğru olamaz, mümkün değil.

Telefonuma bakıyorum ve saatin aslında 17.23 olduğunu görüyorum.

Dört saattir uyuyormuşum.

Ve Maxwell’ler her an eve gelebilirler.

“Teddy, ne oldu? Neden uyandırmadın beni?”

“Otuzuncu seviyeye geldim,” diyor gururlanarak. “Sekiz yeni tüy kartı açtım!”

Ellerim pislenmiş. Parmaklarım ve avuçlarımda kara kara kurum gibi lekeler var, bahçede toprak kazmışım gibi. Kucağımda aşınmış bir

kurşunkalem duruyor, yere başka kurşunkalemler, keçeli kalemler, pastel boyalar saçılmış; Caroline'ın mutfağa sakladığı resim malzemelerinin hepsi.

Teddy hayret içinde oturma odasında dolaştırıyor gözlerini.

"Annem çok kızacak."

Baktığı yere bakıyorum, bütün duvarlar resimlerle kaplı, bir sürü resim var, koyu renkli, ayrıntılı, yerden tavana kadar.

"Teddy, neden yaptın bunu?"

"Ben mi? Ben bir şey yapmadım!"

Tabii ki o yapmamıştı. Yapamazdı! Boyu o kadar uzun değil! Elleri kurşunkalem lekesi olan o değil. Yakından bakmak için odada dolanıyorum. Bunlar Anya'nın resimleri, ona hiç şüphem yok. Bütün duvarlar resim; camların, kaloriferlerin, ışık anahtarlarının arasındaki boşluklara bile çizilmiş.

“Mallorv? İyi misin?”

Tişörtümü çekiştiriyor. İyi değilim.

Kesinlikle iyi değilim.

“Teddy beni dinle. Annenler gelmeden bunu düzeltmemiz lazım. Odanda silgin var mı? Hani şu büyük pembe silgilerden?”

Yere saçılı kalemler ile pastel boyalara bakıyor. “Sırf bunlar var. Ama artık kullanmamam gerekiyor. İşin aslını anlayana dek kullanmayacakmışım.”

Zaten artık çok geç. Evin önüne bir aracın geldiğini duyuyorum. Dışarı bakınca sırf Ted ile Caroline’ı değil, Adrian’ı da görüyorum. Adrian peyzaj kamyonetini evin önüne park ediyor. Şu anda Caroline’ın yazlık elbiselerinden birini giyiyor ve Princeton’daki büyük yemek randevusuna hazırlanıyor olmam gerekirdi.

“Yukarı çık, Teddy.”

“Neden?”

“Çünkü burada olmanı istemiyorum.”

“Neden?”

“Lütfen gider misin? N’olur?” Sehpanın üstünde bir USB kablo var, alıp ona veriyorum. “Gidip iPad’ini odanda şarj et.”

“İyi, tamam.”

Teddy iPad ile kabloyu alıp sanki bir şeyden paçayı sıyırmış gibi koşarak çıkıyor oturma odasından. Üst kata çıkarken küçük ayaklarının çıkardığı sesi duyuyorum.

Sonra ön kapının açıldığını, parke zemini hafifçe sıyırdığını duyuyorum. Caroline’ın Adrian’la konuştuğunu, onu eve buyur ettiğini duyuyorum. “Yemeğe nereye gidiyorsunuz?”

“Çok güzel bir tapas restoranına,” diyor. “Patatas bravasları insana parmaklarını yedirir.”

“Hımm, o ne?” diye soruyor Ted.

“Bay Maxwell, yiyip yiyeceğiniz en güzel patates kızartmasıdır, sizi temin ederim.”

Araya girmem, onları yaptığım şeye hazırlamam gerektiği -ni biliyorum. Mutfağa giriyorum; Caroline, Adnan’a bir şey içmek ister mi diye soruyor. Buzdolabının üstündeki dolap kapağı hâlâ açık, içi boşaltılmış ama Caroline henüz fark etmedi.

Adrian ise öyle yakışıklı ki yüreğim burkuluyor. Duştan şimdi çıkmış gibi. Saçı hâlâ nemli, koyu renk kot pantolonu ve bembeyaz gömleğiyle çok şık. Geldiğimi ilan edene dek kimse mutfağa girdiğimi görmüyor.

“Bir şey oldu.”

Caroline bana dik dik bakıyor. “Mallory?”

“Ellerinin hâli ne öyle?” diye soruyor Ted.

Adrian yanıma koşuyor. “İyi misin?”

Tek umudumun o olduğunu anlıyorum.

Bana inanabilecek tek kişi o.

“Delirdim sanacaksınız ama size yemin ederim ki doğruyu söylüyorum. Teddy Sessiz Saat için yukarı çıktıktan sonra üstüme bir yorgunluk çöktü. Biraz dinlenmek için kanepeye uzandım. Sonra bir şekilde... nasıl bilmiyorum... Anya’nın ruhu vücudumu ele geçirmiş.”

Caroline gözünü benden ayırmıyor. “Ne?”

“Biliyorum. Biliyorum çok saçma. Ama ben uyurken bana bütün kalemlerle pastel boyaları aldırmış.” Buzdolabının üstündeki boş dolabı işaret ediyorum. “Bütün kâğıtları da aldığınızdan duvarlara çizdirmiş. Teddy’nin içine giremeyince benim içime girmiş.”

Adrian kolunu belime doluyor. “Hey, merak etme. Şimdi güvendesin. Bu sorunu çözeceğiz.”

Caroline yanımdan geçiyor, hışımla oturma odasına gidiyor, biz de onu takip ediyoruz. Caroline derin bir nefes alıp şaşkınlık içinde duvarlara bakıyor.

“Teddy nerede?”

“Odasında. İyi o.”

Caroline kocasına bakıyor. Ted üst kata koşuyor.

Caroline’a öğleden sonra olanları anlatmaya çalışıyorum. “Saat birde odasına gitti. Sessiz Saat için. Dediğin gibi iPad’i almasına izin verdim. On dakika öncesine kadar aşağı inmemişti. Siz geldiğinizde indi o da.”

“Dört saat mi kaldı yukarıda?” diye soruyor.

Adrian’a grafit ve kömürle kaplı, kızarıp kabarmış sağ elimi gösteriyorum. “Ben tıpkı Teddy gibi solağım. Kendi başıma yapmış olmam. Aynı kulübemde bulduğum resimler gibiler.”

“Evet, kesinlikle! Tarzı tıpatıp aynı!” Akıllı telefonunu çıkarıp odada dolanarak resimlerin fotoğraflarını çekiyor Adrian. “İlk iş bunları diğer resimlerle karşılaştırmalı ve hangi sıraya girdiklerine bakmalıyız.”

“Hayır,” diyor Caroline. “tik iş test yapacağız. Derhal. Yoksa polisi ararım.”

Adrian ona bakıyor. “Ne testi?”

“Seni oğlumla yalnız bıraktığıma inanamıyorum. Sana güvendiğime inanamıyorum! Aklımı peynir ekmekle mi yedim ben?”

“Kullanmıyorum,” diyorum ona. Bu konuşmayı ayrı yürütmem mümkünmüş gibi, sanki Andrian hemen yanı başımızda bizi dinlemiyormuş gibi sesimi alçaltıyorum. “Sana yemin ederim, Caroline, temizim.”

“O zaman testte sorun yaşamazsın. Burada çalışmaya başlarken her hafta test yapmayı kabul etmiştin. Kendin gönüllü olmuştun. Bizim seçtiğimiz günlerde.” Bileğimi tutup iz var mı diye kolumu kontrol ediyor. “Daha önceden başlamamız gerekirmiş.”

Ted üst kattan dönüyor, Caroline’a Teddy’nin iyi olduğunu ima eden bir bakış atıyor. Bu arada Adrian her şeyi yanlış anladığına dair Caroline’ı ikna etmeye çalışıyor.

“Bayan Maxwell, neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama Mallory uyuşturucu kullanmıyor. Eroin kullansa atletizm bursu alır mıydı sanıyorsunuz? Penn State gözünün yaşına bakmadan atardı onu.”

Odada rahatsız edici bir sessizlik yaşanıyor ve fark ediyorum ki Caroline bana kendimi açıklama fırsatı tanıyor. Gözlerim doluyor çünkü böyle olmaması gerekiyordu. “Tamam, dur,” diyorum Adrian’a. “Mesele şu ki sana karşı tamamen dürüst olmadım.”

Adnan'ın kolu hâlâ belimde ama elini gevşetiyor. "Nasıl yani?"

"Sana bu gece anlatacaktım gerçeği."

"Neden bahsediyorsun?"

Hâlâ dilim varmıyor söylemeye.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Penn State'te okumuyor Mallory," diye açıklıyor Ted. "Son on sekiz aydır rehabilitasyondaydı. Geçici bir evde. Önceden reçeteli ağrı kesici ve eroin kullanıyordu."

"Hatırlayamadığı başka uyuşturucularla beraber," diye ekliyor Caroline. "Beynin iyileşmek için zamana ihtiyacı olur, Mallory."

Artık Adrian bana sarılmıyor. Vücudum büyük zavallı bir canavar gibi, bir parazit gibi ona yaslanıyor şimdi. Yüzümü görebilmek için beni uzaklaştırıyor kendinden.

"Doğru mu bu?" diye soruyor.

"Kullanmıyorum," diyorum. "Yemin ederim, Adrian. Haftaya salı yirmi aydır temiz olacağım."

Ona vurmuşum gibi geri çekiliyor. Caroline nazikçe elini Adrian'ın omzuna koyuyor. "Bunu duymak senin için zor olmalı. Biz Mallory'nin geçmişi hakkında sana karşı dürüst olduğunu düşünmüştük. Sana gerçekleri anlattığını sandık."

"Hayır, anlatmadı."

"Adrian, ben VA hastanesinde bağımlılarla çalışıyorum. İyi insanlardır, temel amacımız onları tekrar topluma kazandırmak. Ama bazen zamanlama doğru olmuyor. Bazen onları hazır olmadan gönderiyoruz."

Öfkeden köpürerek Caroline'a bakıyorum. "Burada olan bu DEĞİL! Uyuşturucu kullanmıyorum. Sikik bir ressam da değilim! Sana yemin

ederim, Caroline. Bu evde bir terslik var. Annie Barrett oğluna musallat olmuştu, şimdi de bana musallat oldu ve bu da onun mesajı.” Odadaki duvarları gösteriyorum. “Bu onun hikâyesi!”

Deli gibi görünüyor, deli gibi konuşuyor olmalıyım çünkü Adrian dehşet içinde beni inceliyor. Beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor.

“Ama gerisi doğru mu?” diye soruyor. “Geçici evde mi yaşadın? Eroin mi kullandın?”

Cevap veremeyecek kadar utanç içindeyim ama gerçeği yüzümden okuyabiliyor. Adrian arkasını dönüp oturma odasından çıkıyor. Ben de peşinden gidecek oluyorum ama Caroline yolumu kapatıyor. “Bırak gitsin, Mallory. Onun için durumu daha da zorlaştırma.”

Pencereye koşuyorum ve Adnan’ın taş basamaklardan uzaklaşmasını izliyorum, asık yüzünden kırgınlığı okunuyor. Garaj yolunun yarısına geldiğinde adımları hızlanıyor, benden uzaklaşmak için bekleyemiyor sanki. Kamyonete biniyor ve kaldırımdan hızla uzaklaşıyor.

Caroline’a tekrar baktığımda elinde plastik bir bardak tutuyor. “Hadi, şu işi halledelim.”

Beni tuvalete götürüyor. İçeri girip kapıyı kapatıyorum ama başım iki yana sallayarak beni durduruyor. Sanki numuneyle oynayacakmışım gibi endişeleniyor, sanki her ihtimale karşı yanımda temiz idrar taşıyormuşum gibi. Teveccühte bulunup, ben şortumu indirip klozete otururken kafasını çeviriyor. Yüzlerce defa test edildiğimden düzgün numune almakta idmanlıyım. Yüz yirmi mililitrelik bardağı bir damla dışarı taşırmadan doldurabilirim. Bardağı lavabonun kenarına koyuyorum, sonra şortumu çekip ellerimi yıkıyorum. Su kapkara akıyor, lavabonun içi pislikle doluyor. Sabunla parmaklarımı, avuçlarımı ovalıyorum ama grafit mürekkep gibi tutunuyor tenime, hiç çıkmayacak gibi görünüyor lekeler.

“Seni oturma odasında bekliyorum,” diyor Caroline. “Sen gelene dek başlamayacağız.”

Ellerimi yıkadıktan sonra bembeyaz ayaklı lavaboda pis gri bir halka kalıyor. Bir de bunun için suçlu hissedeceğim kendimi şimdi. Tuvalet kâğıdıyla temizlemeye çalışıyorum, sonra ellerimi şortumda kuruluyorum.

Oturma odasına girdiğimde Caroline ile Ted kanepede oturuyorlar, numunemi kâğıt havlu üstünde sehpaya koymuşlar Caroline bana kurcalanmadığını kanıtlamak için selofanla kaplı kartı gösteriyor. Sonra selofanı çıkarıyor, beş test şeridi beliriyor ardından kartı bardağa daldırıyor.

“Bakın, bunu neden yaptığınızı anlıyorum ama pozitif çıkmayacak. Size yemin ederim. Yirmi aydır temizim.”

“Sana inanmak istiyoruz,” diyor Caroline, sonra duvardaki çizimlere bakıyor. “Ama bugün ne olduğunu anlamamız lazım.'

“Ne olduğunu aidattım zaten. Anya vücuduma girdi. Beni kukla gibi kullandı. Resimlerin hiçbirini ben yapmadım O yaptı!”

“Bunu konuşacaksak,” diyor Caroline, “sakin olmalıyız. Birbirimize bağıranlayız.”

Nefes alıyorum. “Tamam. Peki.”

“Sen buraya çalışmaya gelmeden önce geçmişin hakkında Russell'la uzun uzun konuştuk. Bize yaşadığın zorluklardan bahsetti; yanlış hatıralardan, hafızandaki boşluklardan...”

“Bu farklı. Artık o sorunları yaşamıyorum.”

“Biliyorsun, birkaç gün önce Teddy bir kalem kutusunu kaybetti. Ağlayarak yanıma geldi. Bulamadığı için üzülmüştü. Çok geçmeden bu resimler sihirli bir şekilde kulübende ortaya çıkamaya başladı. Sence de olağanüstü bir tesadüf değil mi?”

Bardağa bakıyorum. Daha bir dakika oldu. Sonuçların çıkması için çok erken.

“Caroline, ben düz çizgi bile çizemem. Lisede bir resim dersi aldım, ondan da C ile geçtim. Bu resimleri çizmiş olmamın imkânı yok. O kadar iyi

değilim.

“Hastalarım hep aynı şeyi der: ‘Hayatta resim çizemem!’ Ama sonra sanat terapisini denerler ve olağanüstü sonuçlar çıkar ortaya. Travmalarım atlatmak, yüzleşmeye hazır olmadıkları gerçekleri hazmetmek için şahane resimler çizerler."

“Bu öyle bir şey değil.”

“Resimlerindeki kadına bak. Genç, uzun boylu. Atletik yapılı. Hatta koşuyor, Mallory. Sana birini hatırlattı mı?"

Nereye varmak istediğini anladım ama yanılıyor. “Otoportre değil bu.”

“Sembolik bir tasvir. Görsel bir metafor. Kız kardeşini kaybettin. Üzgünsün, panik içindesin, onu geri getirmek istiyorsun ama çok geç. Ölüm vadisine düştü.” Oturma odasında dolanıp dikkatimi bir resimden diğerine çekiyor. “Sonra bir melek ona yardıma geliyor, bu metafor çok da üstü kapalı değil, ne dersin? Melek Beth’i ışığa götürüyor ve sen onlara engel olamıyorsun. Beth eşiği geçti, artık dönmeyecek. Biliyorsun, Mallory. Hepsi duvarda. Bu Anya’nın hikâyesi değil. Senin hikâyen. Beth’in hikâyesi.”

Başımı iki yana sallıyorum. Beth’i bu işe sokmak istemiyorum. Caroline’ın onun adını ağzına almasını dahi istemiyorum.

“Ne olduğunu biliyoruz,” diye devam ediyor. “Russell bize hikâyeni anlattı, korkunç gerçekten, Mallory. Olanlar için çok üzgünüm. Kendini suçlu hissediyorsun, çok pişmansın. Ama bu duyguların adlarını koymazsan, sürekli bastırırsan...” Odadaki resimlerimi gösteriyor. “Basınç altındaki buhar gibi aynı, Mallory. Buhar bir çatlak arayıp çıkmanın yolunu bulur.”

“Öbür resimler ne peki? Boğulan kadın?”

“Düz anlamıyla kullanılan soyut bir kavram,” diyor Caroline. “Belki yastan, belki bağımlılıktan. Uyuşturucunun vücudundaki boğucu etkisi.”

“Ormanda sürüklenen kadın?”

“Belki seni tehlikeden çekip kurtaran biridir? Sponsor ya da akıl hocası gibi biri? Russell gibi?”

“Beni niye gömüyor o hâlde?”

“Seni gömmüyor, Mallory. Seni serbest bırakıyor. Dağ gibi eroinin içinden seni çekip çıkarıyor ve topluma geri kazandırıyor. Şimdi kendine bir baksana!”

Caroline sonuçlan görmem için test kartını çeviriyor. Beş şerit de (THC, opioid, kokain, amfetamin, metamfetamin) negatif çıkmış.

"Yirmi aydır temiz,” diyor Ted. “Bravo!”

"Seninle gurur duyuyoruz,” diyor Caroline. “Ama daha çok işin var belli ki, ne dersin?”

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Anya’nın resimleri ile kendi geçmişim arasında kafa karıştırıcı paralellikler olduğuna katılıyorum.

Evet, hafızamda boşluk ve yanlış hatıralar gibi uyuşturucu bağımlığının fizyolojik etkilerini yaşadım.

Ama kulübemde ölüm kokan on iki resim daha var ve sorumlusu tek bir kişi olabilir.

“Anya çizdi bunları. Ben çizmedim.”

“Anya hayali bir arkadaş. Teddy onun uydurma olduğunu biliyor. Gerçekte var olmadığım anlıyor.”

“Teddy korkuyor ve kafası karışmış durumda, sizin ona öğrettiklerinizi tekrarlıyor. Sizin çok iyi okullara gittiğinizi, bütün her şeyi çözdüğünüzü düşündüğünüzü biliyorum ama bu resimler hakkında, bu ev hakkında ve Teddy hakkında yanılıyorsunuz. Burnunuzun dibinde çok acayip haltlar dönüyor ama siz inkâr içinde yaşıyorsunuz!”

Artık bağırıyorum, tutamıyorum kendimi ama Ted ile Caroline kıllarını kıpırdatmıyorlar. Beni dinlemeyi bıraktıklarını fark ediyorum, önlerine bakmaya hazırlar.

“Hemfikir olmadığımız konusunda anlaşmalıyız bence,” diyor Caroline bana. “Hayalet de olabilir, pişmanlık da. Fark etmez, Mallory. Buradaki kilit nokta, oğlumuzu dört saat gözetimsiz bırakmış olman; artık onu sana emanet edemem.”

Ted “bir değişiklik yapılması gerektiği”ne katılıyor ve Caroline bu ânı bir yol ayrımı, herkes için bir şeyleri iyileştirme fırsatı olarak düşünmenin iyi olacağını söylüyor.

İkisi de öyle olumlu, öyle destekleyici ve cesaretlendirici konuşuyorlar ki o sırada kovulduğumu anlamam biraz zaman alıyor.

20

Kulübeme döneli on dakika geçmiyor ki telefonum çalıyor.

Arayan Russell. Las Vegas ile Grand Canyon arasındaki çölde yer alan 66 numaralı otoyoldaki küçük bir motelden arıyor. Hat kötü, cızırdayıp duruyor.

“Quinn! Ne oldu?”

“işimi kaybettim galiba.”

“Galibası yok, kesin kaybettin! Caroline bana o manyak resim projenin fotoğraflarını gönderdi. Ne haltlar oluyor orada?”

“Bu evde bir şey var, Russell. Bir tür varlık. Önce Teddy’nin peşine takıldı, şimdi de benim peşimde.”

“Varlık mı?” Russell çoğunlukla sonsuz bir enerji ve coşku kaynağıdır ama ansızın sesi yorgun ve birazcık hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. “Hayalet gibi mi yani?”

“Uyuşturucu kullanmıyorum. Caroline test yaptı.”

“Biliyorum.”

“Bu başka bir şey. Bu...”

Bir cızırtı oluyor, hat düştü diye korkuyorum. Sonra sesi duyuluyor tekrar.

“Bir toplantıya katılmalısın. Saat kaç orada? Altı buçuk mu? Cuma akşamı değil mi? Holy Redeemer’ı dene. Yedide başlıyorlardı galiba.”

“Toplantıya gitmeme gerek yok.”

“Arayabileceğin arkadaşın var mı? Yanında kalabileceğin birisi falan? Bu gece yalnız kalmanı istemiyorum.” Sanırım sessiz kalışımdan burada bana yardım edecek kimsem olmadığını anlıyor. “Pekâlâ. Eve dönüyorum o hâlde.”

“Olmaz!”

“Dert değil. Buradan nefret ettim zaten. Hava berbat. Bütün koşu antrenmanımı kapalı mekânda, koşu bandında yapmak zorunda kalıyorum çünkü dışarı çıkarsam sıcaktan on dakika kalbim durur.”

Beni gelip almasının iki-üç gün süreceğini söylüyor. Şu anda Grand Canyon yolundaymış, önce Las Vegas’a geri gitmesi, sonra uçak ayarlaması gerekecekmiş. “Yani pazar ya da en geç pazartesi. Pazartesiye kadar idare etmen gerekecek, tamam mı? Doreen’le gelip seni alırız. Birkaç hafta bende kalırsın, bir doktora görünürsün. B planına karar verirsin.”

“Sağol, Russell.”

Telefonu bırakıyorum, yere düşüyor, gözlerimi kapatıyorum. Yataktan çıkmalıyım, bir toplantıya gitmeli veya en azından kendime yemek yapmalıyım. Ama dışarıda yağmur başladı; şu nereden çıktığı belli olmayan, aniden bastıran yaz fırtınalarından. Rüzgâr çatıyı sarsıyor, camlardan perde gibi su iniyor. Kulübeye hapsoldum, keşke arayabileceğim biri olsaydı. Önümdeki uzun hafta sonu, Russell’ın gelmesini yapayalnız beklemek ödümü koparıyor. Russell dışındaki yegâne arkadaşlarım Güvenli Liman’dalar ama onlara yaptığım şeyi anlatmaya çok utanıyorum.

Güvenli Liman öncesinden de arkadaşlarım var elbette. Hepsinin adını ve numarasını telefon rehberimden sildim fakat izlerini bulmak zor olmaz. Philadelphia, Spring Brook’tan otuz dakikalık tren mesafesinde. Kensington Meydanı’na varsam bir sürü tanıdık yüz göreceğime, beni gördüğüne sevinip evine alacak eski dostlarla karşılaşacağıma eminim. Hesabımda bin iki yüz dolar var. Paramı çekip gidebilirim, buradaki kimse de beni özlemez.

Teddy hariç.

Teddy beni özler, özleyeceğini biliyorum.

Ona veda etmeden gidemem.

Ona olanları açıklayıp bunun onun suçu olmadığını anlamasını sağlayacak kadar kalmam lazım.

Böylece küçük mükemmel kulübemde, yaşadığım en sevimli yerde kalıyorum, güzel mi güzel döşenmiş bu ev yitirdiğim her şeyi gözüme sokuyor. Dışarıda yağmur dur durak bilmiyor ve kafamda berbat bir uğultu var, sanki içi sivrisineklerle dolu. Yüzüme bir yastık bastırıp çığlık atıyorum ama o sesi hiçbir şey susturamaz.

O gece on, on iki, on dört saat uyuyorum. Her uyandığımda olanları hatırlıyorum, sonra tekrar uyuyakalana dek yorganın akma sığmıyorum.

Cumartesi sabahı saat onda kalkıp zorla duşa giriyorum. Azıcık daha iyi hissediyorum kendimi, galiba. Sonra dışarı çıkıyorum, sundurmada bir taşın altında bir kâğıt duruyor.

Yüce Tanrım, diyorum içimden, gerçekten deliriyorum.

Ama Caroline'dan bir notmuş:

Sevgili Mallory,

Ted ile ben Teddy'yi sahile götürüyoruz. Ona senin taşınacağını söyledik, çok üzüldü tabii ki. Umarım plajda bir gün geçirip kaydırağa binmek kafasını dağıtır. Eve geç geliriz; havuzu ve bahçeyi kullanabilirsin.

Ayrıca bu sabah Russell aradı. Yarın geceye uçak bileti bulmuş, pazartesi sabahı saat 10-11 gibi burada olacakmış.

Yarın öğleden sonra ailemizle geçirdiğin zamanı kutlamak istiyoruz; yüzer, yemek ve tatlı yeriz. Sana da uyarsa saat 3 gibi başlarız. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da konuşmak istersen ara lütfen. Bu geçiş aşamasında sana destek olmaya hazırım.

Sevgiler, Caroline

Portakal suyu almak için büyük eve gidiyorum ama kapıdaki dijital kilide şifremi girdiğimde açılmıyor. Açılmaz tabii.

Ted ile Caroline bana arka bahçelerini açabilirler ama beni evlerine tekrar almaları mümkün değil, hele de duvarlarına o resimleri çizdikten sonra.

Koşuya çıkmalıyım. Gidip birkaç kilometre koşarsam daha iyi hissederim kendimi, biliyorum. Ama bahçeden çıkmaya, yüzümü mahallede göstermeye utanıyorum. Yalancılığımın haberi hemen yayılmıştır herhalde, artık Spring Brook'ta herkes sırrımı biliyordur. Kulübeye geri gidip kendime bir kâse Cheerios koyuyorum, sonra aklıma süt kalmadığı geliyor. Kuru kuru parmaklarımla yiyorum. Tabletimle yatağa yatıp Hallmark kanalını açıyorum, hangi filmler var diye bakıyorum ama bir anda hepsi sahte, iğrenç, berbat görünüyor; sahte vaatler ve saçma mutlu sonlar var hepsinde.

A Shoe Addict's Christmas diye bir filmin onuncu dakikasına geldiğimde sundurmada ayak sesleri duyuyorum, sonra kapı tıklatılıyor. Herhalde Mitzi seanstaki davranışları için özür dilemeye gelmiştir diye düşünüyorum. "Meşgulüm," diye seslenip tabletin sesini açıyorum.

Pencerede Adrian'ın yüzü beliriyor.

"Konuşmamız lazım."

Yataktan sıçrayıp kapıyı açıyorum. "Evet, lazım gerçekten çünkü-"

"Burada olmaz," diyor. "Kamyonetim ön tarafta. Biraz turlayalım."

Nereye gittiğimizi söylemiyor fakat 295 giriş rampasına gelince anlıyorum. Hızla akan trafiğe karışıyoruz, 76 Batı yoluna giriyoruz ve Walt Whitman Köprüsü'nden geçiyoruz, Delawatre Nehri'ndeki tersanelerin ve limanların üstünden süzülüyoruz. Güney Philadelphia'ya gidiyoruz. Adrian beni eve götürüyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Kamyoneti döndür."

"Geldik sayılır," diyor. "Beş dakika kaldı."

Futbol için saat çok erken, Philadelphiahlar şehirdışında olmalılar çünkü trafik açık. Adrian Oregon Meydanı sapağından giriyor. GPS'e bakıp duruyor ama bundan sonrasını gözüm kapalı bulurum. Her sokak, her dur işareti, her trafik ışığı aklımda. Eski işletmeler hâlâ yerlerindeler: fast-food restoranları, et lokantaları, Asya marketleri, cep telefonu bayileri, liseden mezun oldukları gibi iki sınıf arkadaşımı işe alan spor barı/striptiz kulüpleri. Kimse eski mahallemi Spring Brook'la karıştırmaz. Yollar çukurlarla dolu, kaldırımlar kırık cam ve tavuk kemikleriyle kaplı. Ama sıraevlerin çoğuna alüminyum kaplama yapılmış, hatırladığımdan iyi görünüyorlar, insanlar etraflarını güzelleştirmek için çaba sarf ediyorlar sanki.

Adrian Sekizinci Cadde ile Shunk Caddesi'nin köşesinde duruyor. Adresimi internetten buldu herhalde, çünkü eskiden evim dediğim sıraevlerin önündeyiz. Tuğlalar onarılmış, panjurlar boyanmış, beyaz çakıllı "bahçe"mizin olduğu yerde yemyeşil otlar bitmiş. Ön kapının yanında bir adam merdivene çıkmış, iş eldivenleriyle oluklardan kuru yapraklar topluyor.

Adrian el frenini çekip dörtlüleri yakıyor. Komşularımı liseden beri görmedim, birisi beni fark edecek diye ödüm kopuyor. Evler dip dibe, herkes her an dışarı fırlayıp bön bön bana bakabilir.

"Lütfen devam edelim."

"Burada mı büyüdün?"

"Biliyorsun zaten."

"Merdivendeki adam kim?"

"Bilmiyorum. Gidelim, olur mu?"

Merdivendeki adam bize bakmak için dönüyor. Orta yaşlı, saçlan seyrelmiş, uzun denemeyecek bir adam, üstünde Eagles forması var. "Bir şey mi lazımdı?"

Onu daha önce hiç görmedim. Belki annem usta tutmuştur. Annemin evi satıp taşınmış, bu adamın da yeni evsahibi olması daha olası. Özür diler gibi

el sallayıp Adrian'a dönüyorum. "Hemen gitmezsek arabadan ineceğim ve Spring Brook'a yürüyerek döneceğim."

Arabayı ileri vitese alıyor, yeşil ışıktan geçiyoruz. Onu Philadelphia'nın piknik, doğum günü, düğün fotoğrafı için gidilen FDR Parkı'na yönlendiriyorum. Küçükken buraya "Göller" derdik çünkü içi göletler ve süs havuzlarıyla doluydu. Aralarındaki en büyüğü olan Çayır Gölü'nün kıyısında güzel manzaralı bir bank buluyoruz. Ufukta, gri gökyüzünde çevreyolunun yükseltilmiş yollarını görüyoruz, altı şerit dolusu araba havaalanına gidip geliyor. Uzun bir süre sessiz kalıyoruz çünkü ikimiz de nereden başlayacağımızı bilmiyoruz.

"Burs konusunda yalan söylemedim," diyorum. "Onuncu sınıfta, beş kilometreyi on beş dakika yirmi üç saniyede koştum. Pennsylvania eyaletindeki en hızlı altıncı kızdım. Google'dan bakabilirsin."

"Çoktan baktım, Mallory Tanıştığımız gün Philadelphia'daki bütün Mallory Quinn'lere baktım. Lise istatistiklerini buldum. Hikâyeni inanılır kılacak kadar var." Sonra gülüyor. "Ama ne Twitter ne de başka sosyal medyada vardın. Çok havalı bulmuştum bu gizemli hâlini. Rutgers'taki kızlar yedi gün yirmi dört saat Instagram'dalar, alımlı fotoğraflar paylaşıp iltifat peşinde koşarlar. Ama sen farklıydın. Kendinden çok emin olduğunu düşündüm. Bir şeyler sakladığın aklıma gelmedi hiç."

"Çoğunlukla dürüsttüm."

"Çoğunlukla mı? O ne demek?"

"Sadece geçmişim hakkımda yalan söyledim. Başka bir konuda yalan söylemedim. Anya'nın resimleri doğruydu. Senin hakkında hissettiklerim kesinlikle doğruydu. Sana dün gece yemekte anlatacaktım her şeyi, yemin ederim."

Bir şey demiyor. Göle dikiyor gözlerini. Yakınlarda drone'la oynayan çocuklar var; fini fini dönen sekiz pervanesiyle minyatür bir UFO'ya benziyor alet, yanımızdan her geçişişinde an sürüsü gibi ses çıkarıyor. Adrian'ın devam etmemi beklediğini, bana kendimi temize çıkarmak için bir şans tanıdığını fark ediyorum. Derin bir nefes alıyorum.

“Pekâlâ...”

21

Bütün problemlerim sakrum kemiğimdeki bir stres kırıklığıyla başladı; omurgamın alt kısmında yer alan üçgen şekilli kemikte ufak bir kırık. Lise sonun eylül ayında oldu bu ve tedavi olarak sekiz hafta dinlenmem tavsiye edildi, tam da kros sezonunun başında. Kötü bir haber olmakla beraber dünyanın sonu da değildi. Bu sakatlık genç kadın koşucular arasında yaygın görülür, kolay iyileşildi ve Penn State'ten gelen teklifi etkilemezdi. Doktorlar ağrı için oksikontin yazdılar: Günde iki adet kırk miligramlık tablet. Herkes kasımda başlayacak kış koşusuna iyileşeceğimi söylüyordu.

İdmanlara hâlâ katılıyordum, ekipmanları taşıyor, diğerlerinin skorlarını tutmalarına yardım ediyordum fakat takım arkadaşlarımı kenardan izlemek, onlarla beraber koşmam gerektiğini bilirken zor geliyordu. Ayrıca artık boş vaktim olduğundan annem evde daha çok iş yapmamı bekler olmuştu. Daha çok yemek, temizlik, alışveriş yapayım ve kardeşime bakayım istiyordu.

Annem bizi tek başına büyüttü. Kısa boyluydu, kiloluydu ve günde bir paket sigara içerdi, Mercy Hastanesi'nde muhasebeci olarak çalışmasına rağmen hem de; yani sağlık açısından risklerini biliyordu. Beth ile ben hep ona sigarayı bıraktırmanın peşindeydik, Newport marka sigaralarını kanepenin altına ya da asla bakmayacağı başka yerlere saklardık. Annem de dışarı çıkıp yenisini alırdı. Sigaranın onun başa çıkma mekanizması olduğunu, bu işin peşini bırakmamız gerektiğini söylerdi. Bize büyükanne ve büyükbabamız, teyzelerimiz veya dayılarımız olmadığını ve ufukta kesinlikle ikinci bir koca olmadığını hatırlatırdı, bu yüzden üçümüz birbirimize destek olmalıydık. Bu bizim büyürken büyük nakaratımızdı: Birbirimize destek olmalıyız.

Yılda üç-dört cumartesi, hastane kimsenin anlam veremediği bekleyen fatura anlaşmazlıklarını çözmek için annemi "Zorunlu Sürpriz Mesai"ye çağırırdı. Bir cuma akşamı annemi çağırdılar, ertesi gün işe gitmesi

gerektiğini ve kardeşimi Storybook Diyarı'na benim götürmem gerektiğini söyledi.

"Ben mi? Niye ben?"

"Çünkü onu götüreceğime söz verdim."

"Pazar günü götür. Pazar günü boşsun."

"Ama Beth, Chenguang da gelsin istiyor ve Chenguang sadece cumartesi günü gelebilirmiş."

Kardeşimin en yakın arkadaşı olan Chenguang pembe saçlı, yanaklarına kedi bıyığı çizen bir garabetti. Beth'le ikisi anime kulübü gibi bir şeydeydiler.

"Yarın idman var! Valley Forge'da. Üçe kadar dönmem."

"İdmana gitme," dedi annem. "Koşmuyorsun ki zaten. Takımın sana ihtiyacı yok."

Orada olarak takım arkadaşlarıma moral desteği verdiğimi açıklamaya çalıştım ama kanmadı. "Beth ile Chenguang'ı sen götüreceksin."

"Storybook Diyan'na gitmek için büyüdüler artık! Çocuk parkı orası!"

"Komiklik olsun diye gidiyorlar." Annem arka kapıyı açtı, bir sigara yaktı ve sinekliğin üstünden dumanım üfledi. "Büyüdüklerini biliyorlar, zaten o yüzden gitmek istiyorlar." Son derece mantıklı bir şeymiş gibi omuz silkti.

Ertesi sabah (7 Ekim Cumartesi), Chenguang simli beyaz tek boynuzlu at desenli san bir tişört ve rengi solmuş bir kot pantolonla bize geldi. Elindeki poşetten ekşi aromalı yumuşak şeker yiyordu, bana da ikram etti. Başımı iki yana sallayıp ölürüm daha iyi, dedim. Beth aşağıya geldiğinde, üstünde aynı tek boynuzlu at desenli tişört ile kot pantolon vardı. Anlaşılan aynı kıyafeti giymek için sözleşmişlerdi ve bu kıyafet ikisinin saçma sapan macerasının bir parçasıydı.

Evden dokuzda çıkalım diye ısrar ettim. Takım arkadaşlarım koşarken otoyola çıkmış olmayı, Storybook Diyarı'na vardığımız gibi de telefon edip sonuçları almayı planlıyordum. Fakat Chenguang'ı örümcek ısırmıştı ve kaşıntısı kesilmiyordu, o yüzden Walgreens'te durup Benadryl almamız gerekti. Bu da bize yarım saate mal oldu; Walt Whitman Köprüsü'nden geçmemiz dokuz buçuğu, Atlantic City Otoyolu'na sapmamız dokuz kırk beşi buldu. Saatte yüz otuz kilometre hızla Jersey sahiline giden üç şerit dolusu araba vardı. Camları indirmiş, Beth ile Chenguang'ın arka koltuktaki kıkırdamalarını duymayayım diye Q102 radyosunu son ses açmıştım. Susmak bilmiyorlardı, sürekli birbirlerinin sözünü kesiyor, aynı anda konuşuyorlardı. Telefonum ön koltukların arasındaki konsolda duruyordu. Çakmaklığa taktığım kabloyla telefonu bir yandan şarj ediyordum. Müzik sesinin arasından mesaj bildirimi duydum, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Muhtemelen arkadaşım Lacey'ydi; beş tane atabilecekken tek mesajla yetinmezdi o. Önümde yol açıktı. Başımı eğip ekranda kayan bildirimlere baktım:

OHAA

HA SİKTİR

!!!!!!!!

Kimin üçüncü olduğuna inanmayacaksın

Gösterge panelindeki saat 09.58'i gösteriyordu. Kızların yarışı bitti herhalde, diye düşündüm, Lacey de görev bilinciyle bana sonuçlan yolluyordu. Tekrar yola baktım, sonra tek elimle telefonumu alıp şifremi girdim ve cevap yazdım: Söylesene.

Ekranın kenarında üç nokta yanıp söndü; Lacey cevap yazıyordu. Radyoda Ed Sheeran'ın tepedeki şato hakkında bir şarkı söylediğini hatırlıyorum. Dikiz aynasına baktığımı hatırlıyorum. Dibimden giden bir SUV vardı arkamda, tamponuma değecekti adam neredeyse, hiç düşünmeden arayı açmak için hızlandım. Aynadan, Beth ile Chenguang'm şerit şeklindeki bir şekeri paylaştıklarını gördüm. İkisi Leydi ile Sokak Köpeğindeki köpekler gibi şeridin birer ucundan yiyordu. Çılgınlar gibi kıkırdıyorlardı; içimden, Manyak mı bunlar? diye geçirdiğimi hatırlıyorum. Ergenlik döneminde

normal mi bu davranışlar? Sonra elimdeki telefon titredi, Lacey'nin cevapladığını haber verdi.

Ve sonra, çarşamba günü, Vineland, Newjersey'de hastanede uyandım. Sol bacağım kırılmış, üç kaburgam çatlamıştı ve vücudum yarım düzine monitör ile makineye bağlıydı. Annem yatağımın yanında oturuyor, elinde sıkı sıkı bir spiralli defter tutuyordu. Doğrulmaya çalıştım ama hareket edemedim. Kafam karışmıştı. Annem anlamsız bir şeyler demeye başladı. Yolda bir bisiklet varmış. Bir aile SUV'lerinin arkasında plaj malzemelerini çekiyormuş, sonra bir dağ bisikleti aracın arkasından kaymış, bütün arabalar çarpmamak için yana çekilmiş. "Beth nerede?" diye sordum, yüzü darmadağın oldu. Öyle anladım işte.

Önümdeki şoför köprücükkemiğini kırmış. Arkamdaki SUV'dekilerde ufak tefek hasarlar varmış. Chenguang burnu bile kanamadan kurtulmuş kazadan. Tek ölen kardeşimmiş ama doktorların dediğine göre ben de ölümden dönmüşüm. Herkes hemen kendimi suçlamamamı, benim yanlış bir şey yapmadığımı söyledi. Dağ bisikletli aileyi suçladı hepsi. Benimle görüşmek için birkaç polis geldi hastaneye ama gerçek bir soruşturma olmadı. Takla atarken bir ara cep telefonum camdan uçmuş. Ya un ufak olmuştur ya da otoyolun kenarında büyüyen mor kır çiçeklerinin arasında kaybolmuştur. Kimin üçüncü olduğunu öğrenemedim hiç.

İki hafta sonra "ağrı için ihtiyaç duyulduğunda" alınmak üzere yeni bir oksikontin reçetesiyle hastaneden çıktım fakat ben sürekli ağrı içindeydim; uyandığım andan yatağa devrildiğim âna dek. İlaçlar biraz dindiriyordu ağrıyı, ben de doktorlara reçeteyi yenilesinler diye yalvarıyordum -şu Cadılar Bayramı'nı atlatmam için, Şükran Günü geçsin, Noel geçsin- fakat şubat ayında yürümem düzeldi ve ilacı kestiler.

Ömrümde çekmediğim bir acı çekmeye başladım. Oksikontin hakkında insanların anlamadığı şey bu - en azından o zamanlar anlamıyorduk. Aylar içinde ilaç resmen beynimi yeniden düzenledi, ağrı reseptörlerimi gaspetti ve artık sırf var olmak için oksikontine ihtiyaç duyuyordum. Ne uyku uyabiliyor, ne yemek yiyebiliyor ne de okulda derslere odaklanabiliyordum. Kimse beni bunlara karşı uyarmamıştı. Kimse beni bir mücadelenin beklediğini söylememişti.

İşte o zaman sınıf arkadaşlarımı sıkıştırmaya başladım; evde banyolara, ebeveynlerinin odalarına bakmalarını istedim. Ne kadar çok kişinin evinde oksikontin olduğunu bilsen şaşar kalırsın. O kaynaklar tükenince, bir arkadaşımın sevgilisinin tanıdığı bir adam buldum. Torbamdan oksikontin almak için kolaylıkla bahane bulunuyordu. Ne de olsa doktorun almamı söylediği ilaçlardı. İlaç alıyordum, uyuşturucu değil. Ama fiyatlar acayipti, bir aya kalmadan bütün birikmişimi bitirdim. Soğuk terler döktüm, midem bulandı, üç sefil gün geçirdim böyle, derken hapçı arkadaşlarımdan biri beni daha ucuz ve daha mantıklı bir alternatifle tanıştırdı.

Eroin çok korkutucu bir kelime ama çok daha düşük bir fiyata oksikontinle aynı etkiyi yaratıyor. Önce iğneye karşı rahatsızlığı atlatmak gerekiyor. Neyse ki YouTube'da yardımcı olacak bir sürü video vardı; (görünürde diyabet hastaları için) damar bulmayı, pistonu zamanında nazikçe çekmeyi, kan dolaşımına girdiğinden emin olmayı öğreten eğitim videoları. Onu da çözünce her şey boka sardı.

Liseyi zar zor, bana acıyan anlayışlı hocalarım sayesinde bitirdim. Ama koçların hepsi olan biteni anlıyordu ve her nasılsa Penn State teklifini geri çekti. Araba kazasını ve sakatlanmamı bahane gösterdiler, ne kadar fizik tedavi görsem de sonbahara iyileşmeyeceğimi söylediler - hatırladığım kadarıyla hayal kırıklığına uğramadım açıkçası. Haberi aldığımı bile hatırlamıyorum. Annemi aradıklarında ben geceleri Northern Liberties'te geçirmeye başlamıştım; yeni arkadaşım, otuz sekiz yaşındaki Isaac'in kanepesinde yatıyordum.

Liseden sonra, önceliğimin uyuşturucu kullanmak ve uyuşturucu (ne çeşit olursa) satın almak için para bulmak olduğu uzun bir dönem geçirdim. Oksikontin ve eroin bulamazsam menüden seçim yapıyordum. Annem bana yardım etmek için çok zaman ve para harcadı ama ben genç ve güzeldim, o ise yaşlı, fakir ve şişmandı; hiç şansı yoktu yani. Bir gün 17 numaralı otobüse bindi ve kalp krizi geçirdi; ambulans onu hastaneye yetiştiremeden ölüyordu az kalsın. Altı ay haberim bile olmadı, rehabilitasyona girip iyi haber vermek için onu arayana kadar. Para istemek için aradığımı sanıp kapadı telefonu.

Birkaç kez aradım tekrar ama açmadı, ben de ipe sapa gelmez sesli mesajlar bırakmaya başladım, kazanın benim suçum olduğunu itiraf ettim, her şey

için özür diledim. Artık Güvenli Liman'da yaşıyordum, tamamen temizdim ama bana inanmadı tabii. Ben de olsam inanmazdım. Sonunda bir gün bir adam açtı telefonunu. Adının Tony olduğunu, annemin arkadaşı olduğunu ve annemin artık benim sesimi duymak istemediğini söyledi. Bir daha aradığımda numara kullanım dışıydı.

İki senedir annemle konuşmadım. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Yine de şükretmek için bir sürü sebebim olduğunu biliyorum. HIV ya da hepatit kapmadığım için şükrediyorum. Tecavüze uğramadığım için şükrediyorum. Prius arabasının arkasında Narcan alıp bayıldığımda beni hayata döndüren Uber sürücüsüne şükrediyorum. Beni hapishane yerine rehabilitasyona gönderen hâkime şükrediyorum. Ve Russell'le tanıştığıma şükrediyorum; bana sponsor olmayı kabul ettiği için, beni tekrar koşmaya teşvik ettiği için. Onun yardımı olmadan bu aşamaya asla gelemezdim.

Adrian hikâyemi sorularla bölmüyor. Ben sadede gelene dek konuşmama müsaade ediyor: "Olanlar için hep pişmanlık duyacağım. Herkes dağ bisikletli sürücüyü suçluyor. Ama ben dikkat etmiş olsaydım..."

"Bilemezdin ki, Mallory. Belki yoldan kaçabilecektin, belki de kaçamayacaktın."

Ama haklı olduğumu biliyorum.

Haklı olduğumu hep bileceğim.

Zamanda geriye gidip her şeyi baştan yapabilseydim şerit değiştirir, direksiyonu kırar ya da frene abanırdım ve her şey yolunda olurdu.

"Aynı odada kalıyorduk, söylemiş miydim? Ranzamız vardı, nefret ederdik, anneme hep sızlanırdık bu yüzden. Bizim blokta aynı odada kalan tek çocukların biz olduğumuzu söylerdik, üstelik doğru değildi bu! Neyse, kazadan sonra, hastaneden çıktığım gün annem beni eve götürdü, yukarı çıkarım ve..." Gerisini dile dökemiyorum. Odanın Beth olmayınca nasıl sessiz olduğunu, onun nefes alma ve çarşaf hışırdatma sesleri olmadan uyuyamadığımı anlatamıyorum.

"Zor olmuştur," diyor Adrian.

“Onu çok özlüyorum. Her gün. Belki de bu yüzden yalan söyledim sana, Adrian, bilemiyorum. Ama başka bir konuda yalan söylemedim. Duygularım hakkında yalan söylemedim, resimler hakkında yalan söylemedim. Onları çizdiğimi hatırlamıyorum. Ama herhalde ben çizmiş olmalıyım. Tek mantıklı açıklamanın bu olduğunu biliyorum. Pazartesi günü Spring Brook’tan gidiyorum. Birkaç hafta sponsorumda kalacağım. Aklımı başıma toplamaya çalışacağım. Böyle bir psikopat olduğum için özür dilerim.”

Sohbetin, Adnan’ın bir şey diyeceğini umduğum noktasına geliyoruz; “Seni affettim” demesini değil belki, bunu istemek fazla olur, biliyorum ama en azından ona kalbimi açtığımı, Adsız Bağımlılar toplantıları dışında kimseye anlatmadığım hikâyemi onunla paylaştığımı görüp bilmesini istiyorum.

Onun yerine ayağa kalkıp, “Gitsek iyi olur,” diyor.

Çimlerin üzerinden otoparka yürüyoruz. Adrian’ın kamyonetinin yanında oyun oynayan üç küçük oğlan var, parmaklarını tabanca gibi doğrultup hayali mermilerle ateş ediyorlar. Biz yaklaşırken çılgınlar gibi bağrışıp kollarını sallıyorlar. Çocuk parkındaki oğlanları hatırlatıyorlar bana. Beş-altı yaşlarındalar ve sessiz, içedönük Teddy’yle alakaları yok, Teddy daima resimli kitaplarının ve defterlerinin başında olur.

Adrian kamyonete binene dek bir şey demiyor. Motoru çalıştırıyor, klimayı açıyor ama vitese dokunmuyor. “Bak, dün evinden çıkarken çok kızgındım. Bana yalan söylediğin için değil sırf, o yeterince kötüydü zaten ama aileme ve onların arkadaşlarına da yalan söyledin. Bu çok utanç verici, Mallory. Onlara nasıl anlatırım, bilmiyorum.”

“Biliyorum, Adrian. Özür dilerim.”

“Ama şöyle bir şey var: Dün sizden çıktıktan sonra eve gidemedim. Annemle babam yemeğe çıkacağımızı biliyorlardı, onları görmek, iptal olduğunu söylemek istemedim. O yüzden sinemaya gittim. Yeni Marvel filmi oynuyordu, zaman geçirmek için iyi bir fikir gibi geldi. Eve dönüşüm gece yansını geçsin diye iki kez izledim filmi. Eve gidip üst kata, yatak odama çıktığımda masamda bu vardı.”

Koltuğun üzerinden uzanıp torpido gözünü açıyor ve karakalemle çizilmiş bir kâğıt çıkarıyor.

“Kendini deli gibi hissetmek böyle bir şey miymiş? Herhalde gizlice evimize girmiş, odamı bulmuş ve masama bunu bırakmış olabilirsin, hem de bütün gece annemle babam evdeyken. Beş yaşındaki Teddy de evimize gizlice girmiş olabilir. Anne babası girmiştir belki de? Ama bana hiç öyle gelmiyor, Mallory.” Adrian başını iki yana sallıyor. “Bence en muhtemel açıklama senin başından beri haklı olduğun. Bu resimleri Anya çiziyor. Ve senin gerçeği söylediğini bilmemi istiyor.”

22

Spring Brook'a dönüp doğruca işe koyuluyoruz. Kulübemde bulduğum resimlerle Teddy'nin odasından aldığım üç resmi alıyorum. Adnan'da da masasına bırakılan resim ile Maxwell'lerin oturma odasının fotoğrafları var. Fotoğraftan yazdırmış bile, böylece onları da sıraya ekleyebiliyoruz. Russell'ın beni gelip almasına kırk sekiz saatten az bir süre var. O gelmeden Maxwell'leri doğru söylediğimize ikna etmeye kararlıyım.

Bütün resimleri havuz platformuna diziyoruz, irili ufaklı taşlarla yere sabitliyoruz. Sonra yarım saat etraflarında dolaşıp sıraya koymaya, makul bir anlatı bulmaya çalışıyoruz.

Epey deneyip yanıldıktan sonra şu sonuca varıyoruz:

“İlk resim bir sıcak hava balonu,” diyerek söze başlıyorum. “Parkta ya da bir arazideyiz. Epey açık alanlı bir yer. Gökyüzü bomboş.”

“Spring Brook olamaz o hâlde,” diyor Adrian. “Philadelphia’da yoğun hava trafiği var."

“Sıcak hava balonunun resmini yapan bir kadın görüyoruz. Şimdilik bu kadının Anya olduğunu varsayalım. Kolsuz elbisesine bakılırsa yaz mevsimindeyiz ya da sıcak bir iklimdeyiz.”

“Yakınlarda bir kız çocuğu var, oyuncaklarıyla oynuyor. Muhtemelen Anya’nın kızı. Teddy, Anya’nın bir kızı olduğunu söylemişti. Görünüşe göre Anya kıza pek dikkat etmiyor.”

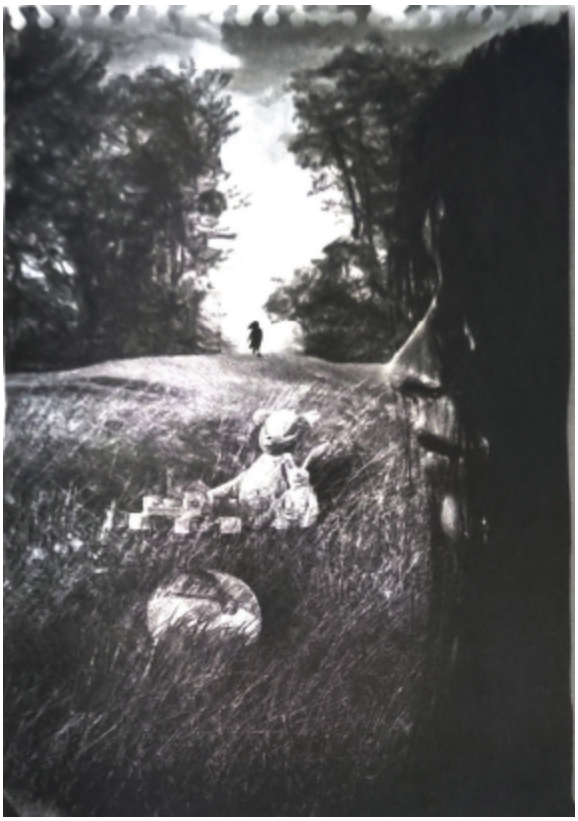
“Sonra beyaz tavşan geliyor.”

“Kızın merakını cezbediyor. Kendisi oyuncak tavşanla oynuyor ama bu sefer gelen sahici bir tavşan.”

“Kız vadiye doğru tavşanı takip ediyor...”

“...ama Anya kızın gittiğini fark etmiyor. İşine kaptırmış kendini. Kızı ufukta görebiliyorsun. Oyuncaklarını arkada bırakmış. Buraya kadar akla yatıyor mu?”

“Galiba,” diyor Adrian.

“Güzel, çünkü burada işler karışıyor. Bir terslik var. Tavşan gitmiş, kız da kaybolmuş. Yaralanmış olabilir. Ölmüş bile olabilir. Çünkü sonraki resimde...”

“Kızın yanına bir melek geliyor.”

“Ve melek kızı ışığa doğru götürüyor.”

“Ama onları durdurmaya çalışan biri var. Birisi peşlerinden koşuyor.”

“Anya bu,” diyor Adrian. “Aynı beyaz elbiseyi giymiş.”

“Kesinlikle o. Küçük kızını kurtarmak için koşuyor, götürülmesini engellemek için.”

“Ama Anya çok geç kalıyor. Melek kızını geri vermiyor.” “Ya da veremiyor,” diyor Adrian.

“Aynen öyle. İşte burada bir boşluk var.”

“Melekle çocuk gitmişler. Artık onları görmüyoruz. Şimdi birisi Anya’yı boğazlıyor. Yapbozun eksik parçası bu.”

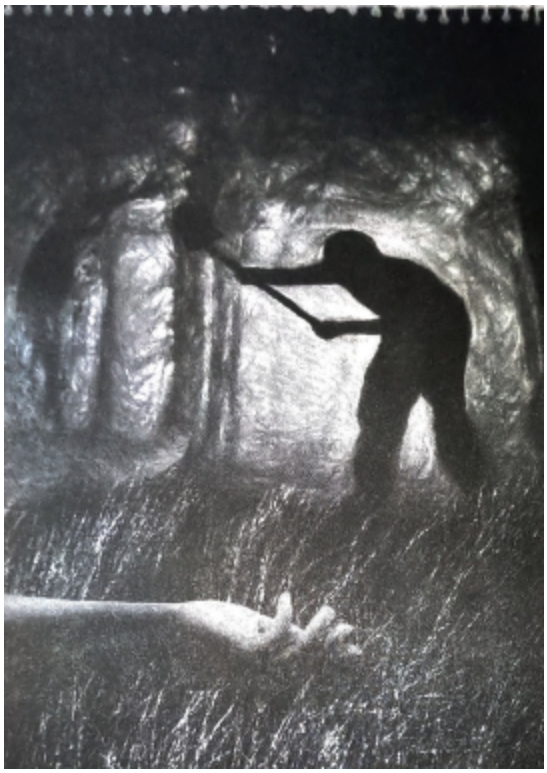
“Zaman geçiyor. Gece olmuş. Anya’nın şövalesi öylece bırakılıp gidilmiş.”

“Adamın biri elinde aletlerle ormana geliyor. Kazmayla küreğe benziyor aletler.”

“Adam Anya’nın cesedini ormanda sürüklüyor...”

“Küreğiyle çukur kazıyor...”

“Sonra cesedi gömüyor.”

“Demek adam Anya’yı boğdu,” diyor Adrian.

“Öyle olması şart değil.”

“Cesedini taşıyor. Onu gömüyor.”

“Ama hikâye gündüz başlıyor. Adam hava kararana kadar ortada yok.”

Adnan resimleri kaldırıp farklı bir sırayla diziyor ama ihtimal dahilindeki her sırayı denedim ben ve en akla yatkın olanı bu.

Ancak hâlâ eksik bir şey var. Yapboz yaparken olduğu gibi hani resmi bir araya getirirken bir bakarsın kutudan üç-dört parça eksik çıkmıştır ve hepsinin de yeri yapbozun tam ortasıdır.

Adrian ellerini havaya kaldırıyor. “Neden yazıp geçmiyor ki? Resimleri bırakıp direkt kelimeleri kullansa olmaz mı? ‘Benim adım Rumpelstiltskin. Beni arşidük öldürdü.’ Veya kim öldürdüyse artık. Niye böyle gizli kapaklı?”

Bıkkınlıktan konuşuyor aslında ama hiç durup da bu soruyu kendime sormadığımı fark ediyorum. Anya hikâyesini niye bu kadar üstü kapalı anlatıyor?

Teddy’yi resim çizmek için kullanmak yerine neden kelimeleri kullanmadı ki? Neden bir mektup yazmadı? Tabii...

Teddy’nin odasından duyduğum tek taraflı konuşmaları, Teddy’nin Sessiz Saat’te oynadığı tahmin oyunlarını düşünüyorum. “Teddy, Anya’nın tuhaf konuştuğunu söylemişti. Anlaşılması zormuş. Ya Anya İngilizce bilmiyorsa?”

Adrian bu fikri kulak arkası etmeye hazır ama sonra kütüphanede bulunan kitabı alıyor eline: Anne C. Barrett’ın Toplu Eserleri. “Pekâlâ, şimdi bir düşünelim. Annie’nin İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra Avrupa’da bir yerden geldiğini biliyoruz. Belki de İngilizce bilmiyordur. Belki Barrett asıl soyadı değildir. Belki de Barişnikof gibi telaffuzu güç Doğu Avrupa adlarından birinin Batıklaştırılmış hâlidir. Ailesi uyum sağlaması için değiştirmiştir.”

Bu teoriye iyice ısınıp, “Aynen öyle,” diyorum. “George uzun zamandır ABD’deymiş gibi yazmış. Kendisi zaten asimile olmuştur. Adam kilisede diyakoz, belediye meclisi üyesi. Ama ansızın bu bohem kuzen Spring Brook’a çıkageliyor. Kuzeni ona kendi geldiği yeri hatırlatıyor, ondan utanıyor. Kitaptaki mektubunda hor gören bir tavrı var zaten, küçük başarılarından ve aptallığından dem vurmuş.”

Adnan parmaklarını şaklatıyor. “Ruh çağırma tahtasını da açıklar bu! Anlamsız şeyler yazdırdığını söylemiştin! Alfabe çorbası demiştin. Ya başka bir dilde yazdırdıysa?”

Toplanmayı düşünüyorum, parmaklarımın altında nabız gibi atan o levhayla kulübenin içinde mezara kapatılmış gibi hissetmiştim kendimi.

Yalnız olmadığımızı biliyordum.

Birisinin elimi hareket ettirdiğini ve her harfi kasten seçtirdiğini biliyordum.

“Mitzi hepsini not aldı,” diyorum.

Arka bahçeden Mitzi’nin evine yürüyoruz. Parmak eklemlerimle kapıya vuruyorum ama açılmıyor. Sonra evin arka tarafına, müşterilerin kullandığı kapısına gidiyoruz. Arka kapı açık; sineklikten bakınca mutfağı, Mitzi’nin bana kahve ikram ettiği formika masayı görebiliyoruz. Sinekliğe vuruyorum, kedili saat kuyruğunu sallaya sallaya bana bakıyor. Evin içinden açık televizyonun sesi geliyor, altın hatıra parası reklamı oynuyor: “Koleksiyonerlerin çok rağbet gösterdiği bu madeni paraların değer kaybetmeyecekleri garanti edilmektedir...”

Mitzi’ye sesleniyorum ama bu satış konuşmasının arasından beni duyması mümkün değil.

Adrian kapı kolunu yokluyor; kilitli değil. “Ne dersin?”

“Bence bu kadın paranoyak ve silahı var. Gizlice yanında bitersek kafamızı uçurması çok mümkün.”

“Yaralanmış olması da mümkün. Belki duşta kayıp düştü? Yaşlı bir insan çalman kapıya bakmazsa içeri girip kontrol etmen gerekir.”

Tekrar vuruyorum kapıya ama yine cevap yok. “Sonra tekrar geliriz.”

Ama Adrian inatla kapıyı açıp ona sesleniyor: “Mitzi, iyi misin?”

İçeri giriyor, bu durumda ne yapabilirim ki? Saat üçü geçti bile, zaman su gibi akıyor. Mitzi bize yardımı dokunacak bir şey biliyorsa derhal öğrenmemiz lazım. Kapıyı açık tutup Adnan’ın peşinden içeri giriyorum.

Mutfak kötü kokuyor. Çöp çıkarılmamış ya da eviyede kirli tabaklar birikmiş gibi bir koku. Ocaktaki tavanın içi donmuş pastırma yağıyla kaplı. Üstünde küçük patı izleri var, duvarların arkasında yaşayan haşaratı aklıma getirmek istemiyorum.

Adrian'ın peşinden oturma odasına giriyorum. Televizyonda Fox News kanalı açık, sunucular konuklarıyla Amerikan güvenliğini tehdit eden güncel unsurları tartışıyorlar. Bağırarak konuşuyor, birbirlerinin sesini bastırmak için daha çok bağırıyorlar, o yüzden kumandayı alıp sesini kapatıyorum.

"Mitzi? Ben Mallory. Beni duyuyor musun?"

Hâlâ cevap yok.

"Belki dışarı çıkmıştır," diyor Adrian.

Arka kapıyı açık bırakıp mı? Hiç sanmam, Mitzi yapmaz bunu. Evin arka tarafına gidip banyoyu kontrol ediyorum: Kimse yok. Sonunda Mitzi'nin yatak odasına geliyorum. Kapısını birkaç kez çalıp ona sesleniyorum, nihayet kapıyı açıyorum.

Yatak odasında perdeler çekili, yatak dağınık ve yere giysiler saçılmış, içerisi ekşi ve bayat kokuyor, bir şeye dokunmaya korkuyorum. Kapı hasır bir çöp sepetine çarpınca sepet devriliyor, içindeki buruşuk kâğıt mendiller dökülüyor.

"Bir şey var mı?" diye soruyor Adrian.

Emin olmak için yere çömelip yatağın altına bakıyorum.

Başka kirli çamaşırlar var ama Mitzi yok.

"Burada değil."

Ayağa kalkarken Mitzi'nin komodininin üstü çekiyor dikkatimi. Bir lamba ile telefonun yanında bir avuç pamuk, bir şişe ispirto ve lateks turnike görüyorum.

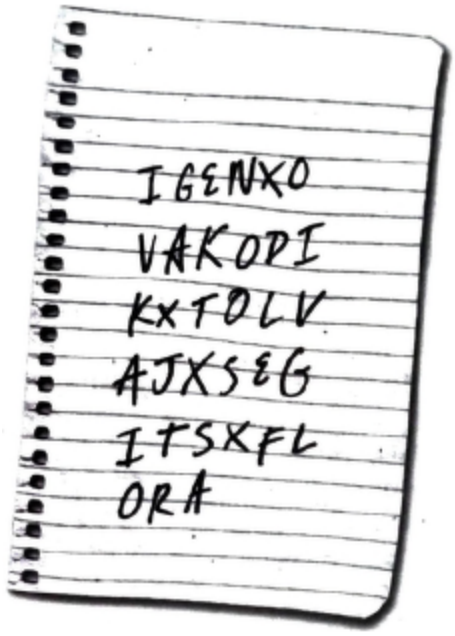
"Onlar ne?" diye soruyor Adrian.

"Bilmem. Bir şey değildir herhalde. Gidelim."

Oturma odasına dönüyoruz ve Adrian kanepede, ağır ruh çağırma tahtasının altına sıkıştırılmış not defterini buluyor.

“O defter işte,” diyorum.

Alışveriş ve yapılacaklar listelerini hızla geçip son sayfaya geliyorum, seansta kullandığı sayfaya. Defterden o sayfayı koparıp Adrian’a gösteriyorum.

Lisede İspanyolca dersi almıştım, arkadaşlarım da Fransızca ve Çince almışlardı ama bu kelimeler gördüğüm hiçbir dile benzemiyor. “Anya adı Rusça gibi,” diyor Adrian. “Ama bunun Rusça olmadığına eminim. ”

Telefonumu çıkarıp emin olmak için Google’a IGENXO yazıp aratıyorum ve sanırım ilk kez aradığım bir kelime için tek bir sonuç bile çıkmıyor.

“Google da bilmiyorsa böyle bir kelime yoktur.”

“Belki şifreli bir kelimedir,” diyor Adrian. “Her harfin yerine başka harfin kullanıldığı bilmecelerdeki gibi.”

“İngilizce bilmediğine karar vermiştik,” diyorum. “Sence bilmece mi soruyor?”

“Püf noktasını bilirsen zor olmaz. Bir dakika ver bana.” Bir kalem alıp şifreyi kırmaya azmetmiş bir şekilde Mitzi’nin kanepesine oturuyor.

Ben de oturma odasında dolanıp Mitzi’nin neden evden televizyonu ve arka kapıyı açık bırakarak çıktığını düşünürken ayakkabımın altında bir şey çıtırdıyor. Sert kabuklu bir böceğe basmışım gibi bir ses çıkıyor. Ayağımı kaldırınca ince plastik bir tüp olduğunu görüyorum; turuncu renkli, silindir şeklinde, uzunluğu sekiz santim kadar.

Bastığım şeyi yerden alıyorum, Adrian başını kaldırıp bakıyor.

“O ne?”

“Enjektör kapağı. Kendi kendine iğne yapıyordu herhalde. Umarım insülin iğnesidir ama tabii bahsettiğimiz kişi Mitzi, o yüzden kimbilir.” Odada gezinirken biri kitaplıkta, biri çöp kutusunda, biri de pencere pervazında olmak üzere üç başlık daha buluyorum. Lateks turnikeyi de düşününce diyabet olasılığını deyebileceğimize eminim.

“Bitirdin mi?”

Adrian’ın elindeki deftere bakıyorum, ilerleme kaydetmişe benzemiyor.

“Zormuş,” diye itiraf ediyor. “Normalde en sık kullanılan harfi bulup onu E ile değiştirirsin. Burada dört tane X var, E ile değiştirmek bir fayda etmedi.”

Vaktini boşa harcıyor bence. Anya’nın dil engeli konusunda haklıysam, ki haklı olduğuma epey eminim, İngilizce iletişim kurmak hâlihazırda fazlasıyla zordur onun için. Bir de şifre kullanmaz. İşimizi kolaylaştırmak ister, zorlaştırmak değil. Mesajını açıkça belli etmek ister.

“Bir dakika daha ver,” diyor.

Sonra kapı çalmıyor.

“Merhaba? Kimse var mı?”

Tanımadığım bir erkek sesi.

Milzi’nin müşterilerinden biridir belki, enerji okuması yaptırmaya gelmiştir diye düşünüyorum.

Adrian kâğıdı cebine sokuyor. Mutfağa girdiğimizde arka kapıdaki adamın üzerinde polis üniforması olduğunu görüyorum.

“Dışarı çıkmanızı istiyorum.”

23

Genç bir polis, yirmi beş yaşından büyük olamaz, saçları kısacık kesilmiş, koyu camlı güneş gözlüğü takmış, kaslı kollan dövmelerle kaplı. Bileklerinden gömlek koluna kadar boş alan kalmamış teninde; Amerikan bayrakları, kel kartallar, anayasadan maddelerle bezenmiş.

“Mitzi’ye bakıyorduk,” diye açıklıyor Adrian. “Kapısı açıktı ama kendisi burada değil.”

“Siz de ne yaptınız? İçeri mi girdiniz? Bir bakalım mı dediniz?” Çok abes bir şeymiş gibi söylüyor ama olanlar tam da bundan ibaret. “Kapıyı açıp yavaşça dışarı çıkmanızı istiyorum, anlaşıldı mı?”

Bahçenin ucunda iki polis daha olduğunu görüyorum, ağaçtan ağaca sarı bant çekiyorlar. İleride, ormanın içinde bir hareket, fosforlu ceketler seçiyorum. Adamlar buldukları şeyleri birbirlerine bağırıyorlar.

“Neler oluyor?” diye soruyor Adrian.

“Ellerinizi duvara koyun,” diyor polis.

“Ciddi misiniz?”

Adrian şoke oluyor, belli ki daha önce hiç üstü aranmamış.

“Yap gitsin,” diyorum ona.

“Saçmalık bu ama, Mallory. Üstünde spor şort var! Silah saklamadığın belli.”

Ama “silah” kelimesini ağzına alması bile durumu zora sokuyor. Şimdi san bantlı polisler endişeli yüzlerle bize doğru yürüyorlar. Ben talimatlara uyup

söylenileni yapıyorum. Ellerimi tuğla duvara yaslıyorum, polis elleriyle belimi yoklarken başımı eğip otlara bakıyorum.

Adrian kindar bir ifadeyle yanımda durup ellerini duvara dayıyor. “Böyle saçmalık olmaz.”

“Kapa çeneni,” diyor polis ona.

Konuşmaya korkmasaydım Adnan’a polisin aslında gayet kibar olduğunu, Philadelphia’da tanıdığım bazı polislerin insanı daha merhaba derken tuttuğu gibi kelepçelediğini ve asfalta yüzüstü yatırdığını söylerdim. Adrian onları dinlemesi gerekmiyormuş, niyeyse kendisi yasalardan üstünmüş gibi düşünüyor.

Sonra evin yan tarafından bir adamla kadın geliyor. Adam uzun boylu ve beyaz, kadın kısa boylu ve siyahi, ikisi de biraz tombul. Bana lisedeki rehberlik danışmanlarımı hatırlatıyorlar. Marshalls ya da TJMaxx’ten alınmış gibi duran resmi iş kıyafetleri var üstlerinde, boyunlarındaysa dedektif rozetleri takılı.

“Aman, Damowsky, sakin ol,” diye sesleniyor adam. “Ne yapıyorsun o kıza öyle?”

“Evin içindeydi! Kurbanın yalnız yaşadığını söylemiştin.”

“Kurban mı?” diye soruyor Adrian. “Mitzi iyi mi?”

Sorularımıza cevap vermek yerine bizi ayırıyorlar. Erkek dedektif Adrian’ı bahçeye götürürken kadın olan beni paslı ferforje bir bahçe masasına oturtuyor. Bel çantasını açıyor, içinden bir kutu naneli şeker çıkarıp ağzına bir tane atıyor. Açık kutudan bana da ikram ediyor ama istemiyorum.

“Ben Detektif Briggs, ortağım da Detektif Kohr. Dövmeli genç polis arkadaşımız ise Memur Damowsky. Abartılı davranışı için özür dilerim. Uzun süredir ilk kez ceset buluyoruz, o yüzden herkes tedirgin.”

“Mitzi öldü mü?”

“Maalesef. İki çocuk bir saat önce bulmuş. Ormanda yatıyormuş.” Ormanı işaret ediyor. “Arada ağaçlar olmasaydı buradan görülebilirdi.”

"Ne olmuş?”

“Önce adınla başlayalım. Kimsin, nerede oturuyorsun, Mitzi’yi nereden tanıyorsun?”

Adımı söylüyorum, ehliyetimi gösteriyorum ve bahçenin ötesindeki kulübemi işaret ediyorum. Yan evdeki aile için çalıştığımı söylüyorum. “Ted ve Caroline Maxwell. Çocuklarının bakıcısıyım, konuk evlerinde kalıyorum.”

“Dün gece o kulübede mi uyudun?”

“Her gece orada uyuyorum.”

“Sıradışı bir şey duydun mu? Gürültü falan oldu mu?”

“Hayır ama erken yattım. Şiddetli yağmur yağıyordu, tek hatırladığım o. Onca rüzgârla gök gürültüsü arasında bir şey duymadım. Sizce Mitzi ne zaman...” Bir türlü “öldü” demeye dilim varmıyor. Hâlâ inanamıyorum öldüğüne.

“Daha yeni başladık soruşturmaya,” diyor Briggs. “Onu en son ne zaman gördün?”

“Dün değil evvelsi gün. Perşembe sabahı. On bir buçuk gibi kulübeme geldi.”

“Neden geldi?”

Yüksek sesle söyleyince utanç verici olsa da gerçeği söylüyorum. “Mitzi medyumdu. Ona göre benim kulübeme hayalet musallat olmuştu. Ruh çağırma tahtasını getirdi, Ouija tahtası gibi hani? Temas kurmaya çalıştık.”

Briggs eğlenmişe benziyor. “İşe yaradı mı bari?”

“Emin değilim. Bazı harfler çıktı ama anlamsızdı.”

“Senden para aldı mı?”

“Hayır, karşılıksız yardım etmeyi teklif etti."

“Peki, işiniz kaçta bitti?”

“Saat birde. Eminim çünkü Adrian da buradaydı. Öğle arasındaydı ve işe dönmesi gerekiyordu. Onu en son o zaman gördüm.”

“Ne giydiğini hatırlıyor musun?”

“Gri pantolon, mor bluz. Uzun kollu. Kıyafeti çok bol ve uçuş uçuştu. Bir sürü de takı takmıştı; yüzükler, kolyeler, bilezikler. Mitzi hep çok takı takar.”

“İlginç.”

“Neden?”

Briggs omuz silkiyor. “Şimdi üstünde hiç takı yok. Ayakkabısı bile yok. Sadece gecelik var. Mitzi geceliğiyle dışarı çıkıp yürüyecek türden bir kadın mıydı?”

“Hayır, hatta tam tersi. Görünüşüne çok önem verirdi. Tuhaf bir görünümü vardı ama onun tarzı buydu, bilmem anlatabiliyor muyum?”

“Demansı olabilir mi?”

“Hayır. Mitzi çok endişeli bir kadındı ama aklı çok iyi çalışıyordu.”

“Peki demin niye evine girmiştiniz?”

“Yani, kulağa aptalca gelebilir ama, ona seans hakkında bir soru soracaktım. Acaba ruh farklı bir dilde mi konuşuyor da o yüzden mi o kelimeler mânâsız geldi diye merak etmiştik. Mitzi’ye bu mümkün mü diye soracaktık. Arka kapı açıktı, o yüzden evde olması gerekir diye düşündüm. Adrian yaralanmış olabileceğini düşündü, biz de iyi mi diye bakmak için eve girdik.”

“Bir şeye dokundun mu? Eşyalarını elledin mi?”

“Yatak odasının kapısını açtım. Uyuyor mu diye bakmak için. Televizyonunu sessize aldım. Sesi çok yüksekti, bir şey duyamıyorduk.”

Briggs belime doğru bakıyor, ceplerimi incelediğini fark ediyorum. “Evden bir şey aldın mı?”

“Hayır, almadım tabii ki.”

“O hâlde rica etsem ceplerini boşaltır mısın? Doğruyu söylediğine inanıyorum ama kontrol edersem herkes için en iyisi olur.”

Seans notları Adrian’da kaldığı için seviniyorum, böylece yalan söylemek zorunda kalmıyorum.

“Şimdilik başka sorum yok,” diyor. “Bana yardımı dokunabilecek bir şey biliyor musun?”

“Keşke olsaydı. Ne olduğunu biliyor musunuz?”

Omuz silkiyor. “Yaralanma izi yok. Birisinin ona zarar verdiğini düşünmüyoruz. Ayrıca dışarıda yaşlı birinin cesedini bulunca, hem de geceliğiyle, genelde yanlış ilaç kullanımı olur. İlaçlarını karıştırır ya da çift doz alırlar. Reçeteli ilaç aldığından bahsetmiş miydi?”

“Hayır,” diyorum, en dürüst cevap bu. Enjektör kapaklarını, turnikeyi ve Mitzi’nin üstüne sinmiş yanık keten kokusunu söylemek istiyorum. Ama Briggs bunları evde biraz dolaştıktan sonra kendi keşfedecektir mutlaka.

“Vakit ayırdığın için teşekkür ederim. Maxwell’leri buraya gönderebilir misin, rica etsem? Ted ve Caroline mıydı? Bütün komşularla konuşmak istiyorum.”

Günübirlik plaja gittiklerini söyleyip cep telefonlarını veriyorum. “Mitzi’yi iyi tanımazlardı ama ellerinden geldiğince yardım edeceklerine eminim.”

Gitmek için dönüyor, sonra aklına bir şey gelince duruyor. “Son sorum konumuzun dışında olacak ama öğrenmem şart: Kimin hayaletiyle temas

kurmaya çalışıyordunuz?”

“Annie Barrett. Benim kulübemde yaşamış. 1940’lı yıllarda. Dediklerine göre...”

Briggs başını sallamaya başlıyor. “Ah, Annie Barrett’ı bilirim. Buralıyım ben de, Corrigan’da büyüdüm, ormanın öbür tarafında. Ama babam o hikâyenin kuyruklu yalan olduğunu söylerdi. Düzmece, palavra hikâyelere böyle derdi.”

“Annie Barrett gerçekti. Resimlerinin olduğu bir kitap var. Spring Brook’ta herkes onu biliyor.”

Dedektif Briggs karşı çıkacak oluyor ama dilini tutuyor. “Güzel bir hikâyeyi bozmak istemem. Hele de şimdi ormanda daha büyük bir gizem varken.” Bana kartvizitini uzatıyor. “Aklına başka bir şey gelirse beni ara.”

Adnan’la bir saat kadar havuz kenarında oturup Mitzi’nin arka bahçesindeki sirki izleyerek yeni gelişmeleri bekliyoruz. Spring Brook için büyük bir hadise olduğu belli çünkü bahçeye polis, itfaiye, acil durum ekibi ve Adnan’ın belediye başkanı diye tanıttığı biri geldi. Kimse bir şey yapmıyor aslında, bir sürü insan konuşup öylece dikiliyor sadece. Ama sonunda ağırbaşlı bir ilkyardımcı sedye üstünde polivinil bir çantayla ormandan çıkıyor, ardından kalabalık azalmaya başlıyor.

Caroline nasıl olduğumu sormak için telefon ediyor. Detektif Briggs’le konuştuğunu, bu haberin onu “yıktığını” söylüyor. “Yani kadını pek sevmiyordum tabii ama kimsenin de böyle ölmesini istemem. Ne olduğunu çözebildiler mi bari?”

“Yanlış ilaç kullanımı olabilir diyorlar.”

“Sana garip bir şey diyeyim mi? Biz aslında Mitzi’nin perşembe günü bağırdığını duyduk. Ted’le beraber havuz kenarında oturuyorduk. Tartışıyorduk biraz, sen de biliyorsun zaten. Sonra birden Mitzi’nin evinde birine bağırdığını duyduk. Dışarı çıkmasını, orada istenmediğini söyledi. Kelime kelime duyduk hepsini.”

“Ne yaptınız peki?”

“Polisi arayacaktım. Hatta 911’i aradım ve telefon çalıyordu. Ama sonra Mitzi dışarı çıktı. Üstünde geceliği vardı ve sesi tamamen değişmişti. O kişinin arkasından sesleniyor, onu beklemesini söylüyordu. ‘Seninle gelmek istiyorum,’ dedi, işler yoluna girmiş gibiydi, o yüzden telefonu kapattım, sonra da unuttum gitti.”

“Öbür kişiyi gördünüz mü?”

“Yok, müşterisidir diye düşündüm.”

Bana bu pek olası gelmiyor. Mitzi’nin hava karardıktan sonra evine müşteri aldığını sanmam. Onu ilk görmeye gittiğimde saat daha yediydi ve bu geç saatte niye kapısına vurduğumu sormuştu.

“Dinle, Mallory, erken gelmemizi ister misin? Yalnız kal-dm. bunlarla tek başına uğraşıyorsun diye kendimi kötü hissediyorum.”

Adnan’ın havuz kenarında yanımda oturduğunu, Mitzi’nin evinden aldığımız notları incelediğini ve çözmeye kararlı olduğunu söylememeye karar veriyorum.

“İyiyim ben,” diyorum.

“Emin misin?”

“İstediğiniz kadar kalın. Teddy eğleniyor mu?”

“Gideceğin için üzgün ama okyanusu görünce kafası dağıldı.” Arkadan Teddy’yi duyabiliyorum; çok heyecanlı, kum kovasındaki bir şey yüzünden çığlık çığlığa bağırıyor. “Dur, tadım, Mallory’yle konuşuyorum...”

Ona eğlenmelerine bakmalarını, benim için endişelenmemelerini söyleyip telefonu kapatıyorum. Sonra konuşmanın tamamını Adrian’a anlatıyorum, bilhassa da Mitzi’nin gece gelen gizemli ziyaretçisiyle ilgili kısmı.

Tepkisinden ikimizin de aynı kanıya vardığımızı anlıyorum ama yüksek sesle söylemeyecek kadar gerginiz.

“Sence Anya mıydı?” diye soruyor.

“Mitzi geceliğiyle müşterisinin karşısına çıkmazdı asla. Takılan olmadan da. Görünüşüne çok önem verirdi.”

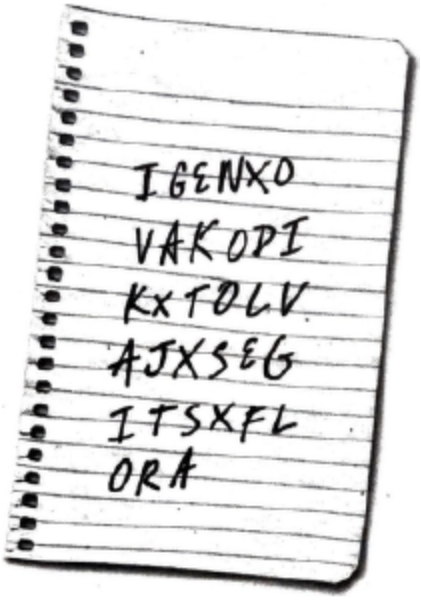
Adrian hâlâ ormanda tur atan polislerle ilkyardımcılara bakıyor. “Sence ne oldu peki?”

“Hiç bilmiyorum. Anya’nın şiddete başvurmadığını söylüyordum kendime, iyicil bir ruh olduğunu düşünüyordum ama bu bir tahmin sadece. Tek bildiğim kadının vahşice öldürüldüğü. Birisinin onun cesedini ormanda sürükleyip sonra bir çukura attığı. Belki de kızgındır ve Spring Brook’ta yaşayan herkesten intikam almak istiyordur. Mitzi de ilk peşine düştüğü kişi olmuştur.”

“iyi de neden şimdi? Mitzi yetmiş yıldır burada yaşıyor. Anya neden şimdi başladı intikam almaya?”

Mantıklı bir soru. Hiçbir fikrim yok. Adrian kalemin ucunu çiğneyerek sanki bütün sorularımızın cevabını verebilirmiş gibi dikkatini tekrar harf çorbasına veriyor. Yan evdeki sirk yavaş yavaş dağılıyor. İtfaiye gitti, komşular evlerine çekildiler. Birkaç polis kaldı sadece, onlar da en son arka kapıya GEÇİLMEZ yazan sarı banttan çekiyorlar iki tane. Bantlar ortada birleşip kocaman bir X oluşturuyor, ev ile dış dünya arasında bir bariyer oluşturuyor.

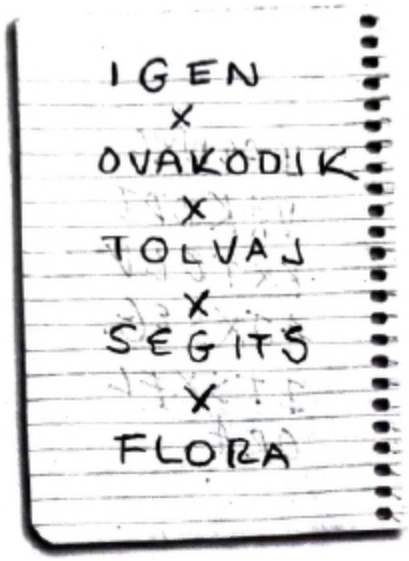
Sonra Mitzi’nin notlarına bakıyorum ve çözüm bir anda bariz görünüyor gözüme.

“X’ler,” diyorum Adrian’a. “Onlar X değil.”

“Ne diyorsun?”

“Anya onun dilini bilmediğimizi biliyordu. O yüzden kelimelerin arasına X koydu. Bariyer gibi. Onlar boşluk, harf de-

“Nerede?”

Kalemi ondan alıp harfleri kopyalıyorum, her kelimeyi ayrı satırda yazıyorum.

“Şimdi bir dile benzedi işte,” diyorum. “Slav dillerinden biri gibi. Rusça mı acaba? Lehçe mi yoksa?”

Adrian telefonunu açıp ilk kelimeyi Google Translate’e yazıyor. Ânında sonuç çıkıyor: Igen Macarca “evet” demekmiş. Bundan sonrasında tüm mesajı tercüme etmek kolay oluyor: EVET X DİKKAT X HIRSIZ X ÇİÇEK X YARDIM.

“Çiçek Yardım mı?” diye soruyor Adrian. “Ne anlama geliyor bu?”

“Bilmem.” Geri dönüşüm kutusundan çıkardığım resimleri düşünüyorum, orada açmış çiçeklerin olduğu bir resim yok muydu? “Ama bu neden resimlen kullandığını açıklıyor. Anadili Macarcaymış meğer.”

Adrian telefonuyla tercümenin fotoğrafını çekiyor. “Bunu Caroline’a göndermelisin. Senin uydurmadığının kanıtı.”

Keşke onun kadar güvenseydim kendime. “Bu bir şey kanıtlamaz. Bir kâğıda yazılmış birkaç kelime altı üstü, herkes yazabilir. Beni Macarca sözlük almakla itham eder bu sefer de.”

Ama Adnan’ın gözü yılmıyor. Kelimeleri tekrar tekrar okuyor, ikinci bir anlam bulmaya çalışıyor sanki. “Dikkatli olmalısın, hırsıza karşı dikkatli olmalısın? Ama hırsız kim? Ne çalmış?”

Yapbozun öyle çok parçası var ki beynim zonklamaya başlıyor. Yuvarlak bir deliğe kare bir parça sıkıştırmaya çalışıyor-muşuz ya da çok zor bir problemi ısrarla basit bir yolla çözmeye uğraşıyormuşuz gibi hissediyorum. Odaklanıp düşünmek için kendimi öyle zorluyorum ki telefonum çalıp da dikkatimi dağıtınca çok sinirleniyorum.

Ama sonra ekranda arayanın adı çıkıyor.

Akron, Ohio’daki Rest Haven Huzurevi.

24

“Mallory’yle mi görüşüyorum?”

“Evet!”

“Merhaba, ben Rest Haven Akron’dan Jalissa Bell. Dün Bayan Campbell’ı sormak için aramıştınız?”

“Evet, onunla konuşabilir miyim?”

“Şöyle bir durum var. Bayan Campbell’a telefonu verebilirim ama pek konuşamazsınız. İleri seviye demans hastası. Beş yıldır onun bakımını üstleniyorum ve çoğu sabah beni bile tanımıyor. Sorularınıza cevap verebileceğini pek sanmam.”

“Çok temel bilgilere ihtiyacım var aslında. Annesinin adını biliyor musun?”

“Üzgünüm, tatlım, bilmiyorum. Ama bilseydim bile söyleyemezdim.”

“Bir mirastan bahsettiği oldu mu hiç? Jean teyzesinden yüklü miktarda para kaldığını söyledi mi?”

Gülüyor. “İşte bu kesinlikle söyleyemeyeceğim bir şey. Gizlilik yasası diye bir şey var! İşimi kaybederim.”

“Elbette. Kusura bakma.”

Herhalde sesimden çaresizliğimi anlıyor çünkü farklı bir şey teklif ediyor: “Yarın ziyaret saatlerimiz öğlen on ikide başlayıp dörtte bitiyor. Bayan Campbell’la sahiden konuşmak istiyorsan uğra, seni tanıştırayım. Ziyaretçiler çok iyi geliyor hastalara. Ziyaretçileri olunca beyinleri çalışıyor, nöronları harekete geçiyor. Ama çok beklentiye girme, olur mu?”

Vakit ayırdığı için teşekkür edip telefonu kapatıyorum.

Akron altı saatlik mesafede, Maxwell'leri doğru söylediğime ikna etmek içinse sadece bu gecemle yarınım kaldı. Adnan'a olanları anlatıyorum, o da ufak bir ihtimal için vaktimi harcamamam gerektiği konusunda bana katılıyor.

Sorunumun bir çözümü varsa onu burada, Spring Brook'ta bulmam gerek.

Günün sonunda kasabadaki Bistro'ya yürüyoruz, burası güzel bir Jersey lokantasında yiyebileceğin yemeklerin olduğu küçük bir restoran, sadece iç ışıklandırması daha yumuşak, dolu bir ban ve caz müzik grubu var, o yüzden her şey beklenilenin iki katı pahalı. Yemekten sonra boş boş mahallede dolanıyoruz çünkü ikimizin de geceyi sonlandırası yok. Adrian gelip beni Norristown'da ziyaret etmek istiyor, tabii Spring Brook'ta da istediğin kadar kalabilirsin diyor. Ama işim olmadan tuhaf geleceğini biliyorum, kendimi yabancı gibi hissederim, buraya ait olmadığımı hissederim. Keşke Maxwell'leri doğru söylediğime ikna etmenin bir yolu olsaydı.

Adrian elimi tutup sıkıyor.

"Belki kulübeye gittiğimizde yeni resimler buluruz," diyor.

"Anlam vermemiz için yeni ipuçları olur."

Ama Teddy bütün gün plajdayken pek mümkün bulmuyorum bunu. "Anya kendi başına çizemez," diye hatırlatıyorum ona. "Birinin eline ihtiyacı var. Aracıyla çalışması lazım."

"O zaman belki sen gönüllü olmalısın. Seriyi tamamlaması için ona bir şans ver."

"Nasıl olacak o?"

"Kulübene gideceğiz ve kontrolü ele geçirmesi için onu davet edeceğiz. Dün yaptı bunu sonuçta, değil mi?"

Oturma odasındaki olayı düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. “Tekrar tecrübe etmek istediğim bir şey değil o.”

“Ben yanında oturup güvende olmanı sağlarım.”

“Beni uyurken izlemek mi istiyorsun?”

Gülüyor. "Böyle deyince sapık gibi oldu. Sadece kalıp iyi olduğunu görmeyi teklif ediyorum.”

Fikir hoşuma gitmiyor ama zaman geçiyor ve fazla seçeneğim kalmadı. Adrian serinin içinde eksik bir-iki resim olduğuna inanıyor, Teddy de olmadığına göre birisinin zamanını ve ellerini gönüllü olarak teslim etmesi gerek ki Anya hikâyesini bitirebilsin.

“Ya uyursam ve hiçbir şey olmazsa?”

“Bir saat bekler, sonra kapıyı çekip giderim. Ya da sen öyle tercih edersen...” Omuz silkiyor. “Sabaha kadar kalabilirim.”

“Bu gece seninle uyumak istemiyorum. Daha çok erken.”

“Biliyorum, Mallory. Yardım etmek istiyorum yalnızca. Yerde yatarım.”

“Hem yatılı misafir ağırlamaya iznim yok. Ev Kuralları’ndan biri buydu.”

“Ama zaten kovuldun,” diye hatırlatıyor Adrian. “Artık kurallarına uymamız gerektiğini sanmıyorum.”

Adrian diş fırçası alsın diye Walgreens’e uğruyoruz. Dükkânda ufak bir kırtasiye reyonu var; oradan da defter, bir kutu kurşunkalem ve bir tane kalın uçlu keçeli kalem alıyoruz. Belki Anya’nın tercih edeceği şeyler değildir ama idare edecek artık.

Kulübeye geliyoruz, Adrian’a içeriyi gezdirmem lazımmış gibi hissediyorum, üç saniye sürüyor zaten.

“Çok güzelmiş,” diyor.

“Biliyorum. Burayı özleyeceğim.”

“Umudunu yitirme daha. Bence bu planın işe yarama ihtimali var.”

Müzik açıyorum, bir saat kadar yapacağımız şeyin acayipliğinden konuşuyoruz. Adrian’ı buraya onunla yatmak için getirmiş olsaydım ne yapacağımı gayet iyi bilirdim. Ama şimdi çok daha şahsi ve mahrem bir şey yapmaya hazırlanıyoruz.

Saat gece yansını vurunca nihayet yatağa girecek cesareti topluyorum. Banyoya gidip spor şortumla eski Central Lisesi tişörtümü giyiyorum. Dişlerimi diş ipiyle temizleyip fırçalıyorum. yüzümü yıkayıp nemlendirici sürüyorum. Kapıyı açmadan önce ikilemde kalıyorum çünkü biraz şapşal hissediyorum kendimi, iç çamaşırımla birisinin karsısına çıkıyormuşum gibi. Keşke daha güzel bir pijamam olsaydı; eski püskü, yakası delikli lise tişörtünden daha güzel bir şey.

Banyodan çıkınca Adrian’ın benim için yatağın örtüsünü kaldırdığını görüyorum. Yatağın yanındaki küçük lamba hariç bütün ışıklar kapatılmış. Resim defteri ile kalemler komodinde duruyor, ilham veya başka bir şey beni ele geçirirse diye hemen elimin altındalar.

Adrian mutfakta, sırtı bana dönük durmuş, buzdolabından madensuyu alıyor. Arkasına gelene dek beni fark etmiyor. “Hazırım galiba.”

Dönüp gülümsüyor. “Hazır görünüyorsun.”

“Senin için çok sıkıcı olmaz umarım.”

Telefonunu gösteriyor. “Cali of Duty Mobile var telefonumda. Özbekistan’daki rehineleri kurtaracağım.”

Parmaklarımın ucunda yükselip onu öpüyorum. “İyi geceler.”

“İyi şanslar,” diyor.

Yatağa yatıp yorganın altına giriyorum, Adrian da kulübenin öbür köşesinde bir sandalyeye oturuyor. Dönen tavan pervanesi ve penceremin dibinde öten cırcırböcekleriyle Adrian’ın varlığını fark etmiyorum bile. Yan yatıp

yüzümü duvara dönüyorum. İki uzun ve yorucu saatten sonra uykuya dalmakta zorlanmayacağımı fark ediyorum.

Yüzümü yastığa dayadığım anda stresimin dağıldığını hissediyorum; kaslarım gevşiyor, vücudum kendini bırakıyor. Adrian birkaç metre ötemde olmasına rağmen uzun zamandır izlendiğimi hissetmediğim ilk gece bu.

Rüyalarımdan sadece birini hatırlıyorum. Büyülü Orman'dayım, kuru toprağa yatmış simsiyah gece göğüne bakıyorum. Bacaklarım havada. Bir gölge beni bileklerimden tutmuş, kuru yaprakların üstünden çekiyor. Kollarım başımın gerisinde duruyor. Parmaklarımın taşlara, köklere sürtündü-günü hissediyorum ama tutamıyorum; felç olmuş gibiyim, olanları engelleyemiyorum.

Sonra bir çukurun dibinden yukarı bakıyorum; sanki bir kuyuya düşmüşüm. Vücudum iki büklüm olmuş. Sol kolum arkamda kalmış, bacaklarım yana açılmış. Biliyorum, daha çok acımalı canım ama her nasılsa hem bedenimdeyim hem de değilim. Yukarıda bir adam çukurun içine bakıyor. Yumuşak, küçük bir şey göğsüme çarpıyor. Yere düşüyor sonra; bir oyuncak bu, bir çocuğun pelüş tavşan oyuncağı. Onun peşinden pelüş bir ayı ile küçük plastik bir top geliyor. "Üzgünüm," diyor adam, sesi suyun altında konuşurmuş gibi boğuk çıkıyor. "Çok ama çok üzgünüm."

Sonra suratıma toprak çarpıyor. Küreğin toprak yığınına vurduğunu işitiyorum, sonra üstüme daha çok toprakla taş yağıyor. Adam homurdanıyor; göğsümdeki ağırlığı hissediyorum, vücudumun üstündeki basınç artıyor, sonra göremez oluyorum. Sadece karanlık kalıyor.

Gözümü açmaya çalıştığımda tekrar kulübemdeyim. Işıklar kapalı, komodindeki saat 03.03'ü gösteriyor. Yatakta uzanıyorum, elimde ucu kırık bir kurşunkalem var. Karanlıkta bile mutfak sandalyelerinin boş olduğunu görebiliyorum. Adrian bir şey olmasını beklemekten sıkılıp evine gitti herhalde.

Kapının kilitli olup olmadığına bakmak için ayağa kalkıyorum. Yorganı kaldırıp bacaklarımı aşağı sarkıtıyorum, işte o zaman üstü çıplak Adrian'ın yatağımın yanında, yerde uzandığını görüyorum; kolunu kıvırıp tortop ettiği tişörtünü yastık yapmış kendisine.

Eğilip nazikçe omzuna dokunuyorum. “Hey.”

Derhal doğruluyor. “Ne oldu?”

“İşe yaradı mı? Bir şey çizdim mi?”

“Yani hem evet hem hayır.” Küçük lambayı açıyor, sonra resim defterini açıp ilk sayfasını gösteriyor. Karalamayla dolu, grafitten görünmeyecek neredeyse. Sadece iki beyaz yer kalmış, bu iki yerde de kalem ucu kâğıdı delmiş ve alttaki boş kâğıdı ortaya çıkarmış.

“Saat biri yeni geçmişti,” diyor Adrian. “Yaklaşık bir saattir uyuyordun. Ben de pes etmiş, uyumaya hazırlanıyordum. O yüzden ışığı kapatıp yere kıvrıldım. Derken senin dönüp defteri aldığını işittim. Doğrulmadın bile. Karanlıkta yatarken yaptın bunu.”

“Buna resim denmez pek.”

“Belki Anya bize bitirdiğini anlatmaya çalışıyordun Başka resim yok. İhtiyacımız olan her şey elimizde zaten.”

Ama bu doğru olamaz. Hâlâ eksik bir şey var, eminim. “Rüyamda çukurun dibinde olduğumu gördüm. Bir adam üstüme toprak atıyordu. Belki bu resim topraktır.”

“Belki ama bunu bize nasıl bir faydası olacak? Toprak resminden ne öğrenebiliriz ki?”

Diğer resimleri almak için ayağa kalkıyorum. Hepsini yere serip karalamanın bu seride nereye oturacağına bakmak istiyorum. Adrian uyumamı rica ediyor. “Dinlenmen lazım, Mallory. Yarın bu olanları çözmek için son günümüz. Hadi yat yatağına.”

Tişörtünü tekrar dünyanın en zavallı yastığına çeviriyor ve sert döşemeye uzanıyor. Gözlerini kapatıyor, ben de Adnan’ın gövdesini süzecek kadar bir süre Anya’yı aklımdan çıkarıyorum. Bronz ve kaslı; bütün yaz dışarıda çalışmanın doğal getirisi bu. Karın kasları öyle sıkı ki üstünde bozuk para sektirilir. Çok nazik ve destekleyici oldu başından beri, üstelik bir erkekte gördüğüm en iyi fiziğe sahip olabilir, ben de gittim salak gibi onu yerde yatırdım.

Adrian gözlerini açıyor ve onu süzdüğümü fark ediyor. “Işığı kapatabilir misin?”

Eğiliyorum, parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum, sonra elini tutuyorum. “Tamam,” diyorum. “Ama önce buraya gelmeni istiyorum.”

25

Tereyağı ve tarçın kokusuna uyanıyorum. Adrian çoktan giyinmiş, mutfakta dolanıyor. Kilerimdeki elmaları bulmuş, elinde ıspatulayla ocağın üstüne eğilmiş, pankek gibi bir şey çeviriyor. Saate bakıyorum, sabah yedi buçuğu biraz geçmiş.

"Neden uyanıksın?"

"Akron'a gideceğim. Dolores Campbell'la görüşmek için. Google'a göre şimdi çıkarsam ikide orada olurmuşum."

"Zaman kaybı bence. Daha kendi hemşiresini tanımayan bir kadınla konuşmak için boşuna altı yüz kilometre yol tepeceksin."

"Son ipucumuz o. Resimler ile kütüphanedeki kitabı da götüreyim. Ona gösteririm, bakalım bir tepki verecek mi?"

"Vermez."

"Haklı olabilirsin. Yine de şansımı deneyeceğim."

Öyle kararlı ki onunla gitmek zorunda hissediyorum kendimi ama bugün öğleden sonramı Teddy'yle geçirmeye sözüm var. "Benim burada kalmam lazım. Benim için bir parti vereceklerdi."

"Ben idare ederim. Yeni bir sesli kitap indirdim, Heir to the Jedi. Akron'a gidip gelene kadar oyalar beni." Bana bir fincan çayla bir tabak dolusu elmalı tarçınlı pankek getiriyor ve doğrulayım diye işaret ediyor. "Bakalım beğenecek misin. Babamın tarifi bu." Doğrulup oturuyorum, bir lokma alıyorum ve gerçekten şahane olmuş; tatlı, mayhoş, yağlı ve leziz, dıurros'tan bile güzel.

“Muhteşem.”

Eğilip beni öpüyor. "Ocakta daha var. Seni yoldan arayıp öğrendiklerimi söylerim.”

Gittiği için biraz üzülüyorum. Üçte başlayacak havuz partisinden önce önümde koca bir gün var. Ama Adrian’ı bu geziden vazgeçirmenin yolu olmadığını seziyorum, Spring Brook’tan ayrılmamı engellemek için her ipucunun peşinden koşmaya hazır.

Sabahımı eşyalarımı toplayarak geçiriyorum. Uzun sürmüyor. Akı hafta önce ikinci el bir valiz ve üç-beş parça kıyafetle gelmiştim Spring Brook’a. Şimdi cömert Caroline sağolsun, çok daha büyük bir dolabım var fakat yeni giysilerimi taşıyacak bir şeyim yok. Bu yüzden beş yüz dolarlık elbiselerimi dikkatlice katlıyorum ve battal boy çöp poşetinin içine koyuyorum -Güvenli Liman’daki arkadaşlarım bunlara temizlerin valizleri derlerdi.

Sonra spor ayakkabılarımı giyip son bir kez mahallede koşuya çıkıyorum. Spring Brook’u, bütün güzel dükkânları ile restoranlarını, süslü evlerini, güzel bahçelerini ne kadar özleyeceğimi düşünmemeye çalışıyorum. Russell’m Norristown’daki dairesine gitmiştim önceden - onun mahallesi buranın yanından bile geçemez. Russell bir apartmanın onuncu katında oturuyor, binanın yanında bir ofis otoparkı ve Amazon tedarik merkezi var. Yakından otoyollar geçiyor, dumanı tüten asfalt ve beton kilometrelerce gidiyor. Kesinlikle güzel bir yer değil ama anlaşılan olmam gereken yer orası.

Havuz partisi hoş bir jest, sanırım. Caroline arka sundurmaya flamalar asıyor, Teddy’yle ikisi üstünde Teşekkürler Mallory yazan bir pankart hazırlamışlar. Ted ile Caroline kovulmamışım gibi yapmakta başarılılar. Hepimiz sanki kendi tercihimle gidiyormuşum gibi davranıyoruz, böylece günümüz daha az tuhaf oluyor. Caroline mutfakta yemek hazırlıyor, ben de havuzda Ted ve Teddy’yle yüzüyorum. Üçümüz bir şekilde Teddy’nin kazanmayı başardığı şapşal yarışlar yapıyoruz. Acaba Caroline’ın yardıma ihtiyacı var mıdır diye soruyorum -belki yüzmek isterdi-, derken onu hiç havuzda görmediğimi fark ediyorum.

“Su annemi kaşındırıyor,” diye açıklıyor Teddy.

“Klor yüzünden,” diyor Ted. “pH dengesini ayarlamayı denedim ama işe yaramadı. Teni aşırı hassas.”

Saat dört oluyor ve Adnan’dan henüz haber almadım. Ona mesaj atmayı düşünüyorum ama Caroline sundurmadan seslenip yemeğin hazır olduğunu haber veriyor. Masanın üstünü buzlu su, taze sıkılmış limonata dolu sürahiler ve bol bol sağlıklı yiyecekle doldurmuş; karides şiş, turunçlu deniz ürünlü salata, buharda pişmiş kabak, ıspanak ve koçanda mısır. Çok özen gösterip emek verdiği belli; beni yolladığı için kendini suçlu hissettiğini seziyorum. Acaba geleceğimi tekrar mı düşünüyor, kalmama izin verme şansı var mıdır, diye merak etmeye başlıyorum. Teddy canlı bir sesle plajda geçirdikleri günden ve kaydıraktan bahsediyor. Lunaparkı, çarpışan arabaları ve okyanusta küçük ayak parmaklarını ısıran yengeci anlatıyor. Anne babası da kendi hikâyeleriyle ona katılıyorlar, böyle olunca ailecek şahane bir sohbet ediyormuşuz, sanki her şey normale dönmüş gibi oluyor.

Caroline tatlı olarak lava kek getiriyor; içleri sıcak ganaj dolu minyatür kek üzerinde bir top vanilyalı dondurma. Kek öyle mükemmel pişmiş ki daha ilk ısırıkta resmen inler gibi oluyorum.

Hepsi tepkime gülüyor.

“Pardon,” diyorum. “Ama ömrümde yediğim en güzel şey bu.”

“Ah, harika,” diyor Caroline. “Yazımızı böyle güzel bitirebildiğimiz için memnun oldum.”

İşte o zaman hiçbir şeyin değişmediğini anlıyorum.

Bulaşıklara yardım etmeyi teklif ediyorum ama Ted ile Caroline kendilerinin halledeceklerini söylüyorlar. Benim onur konuğu olduğumu hatırlatıyorlar. Gidip Teddy’yle oynamamı söylüyorlar. Böylece onunla havuza dönüyoruz ve en sevdiğimiz oyunları -Yeni Hayat, Titanik ve Oz Büyücüsü- son bir kez oynuyoruz. Sonra uzunca bir süre şişme botta yan yana yatıp suyun üstünde süzülüyoruz.

“Norristown ne kadar uzakta?” diye soruyor Teddy.

“Çok uzakta değil. Bir saatten az sürer.”

“O zaman havuz partisine gelebilir misin yine?”

“Umarım,” diyorum. “Emin değilim.”

İşin aslı, onu bir daha göreceğimi sanmıyorum. Ted ve Caroline yeni bir bakıcı bulmakta hiç zorlanmaz; tabii ki güzel, zeki ve alımlı biri olur, Teddy de onunla çok eğlenir. Ben de aile geçmişlerinde tuhaf bir dipnot gibi hatırlanırım: Sadece yedi hafta kalabilen bakıcı.

Canımı acıtan kısmı şu: Biliyorum ki gelecekte, seneler sonra Teddy üniversitedeki kız arkadaşını Şükran Günü yemeği için eve getirdiğinde, sofrada espri konusu olacağım. Duvarları baştan aşağı boyayan, Teddy’nin hayali arkadaşının gerçek olduğuna inanan deli bakıcı olarak anılacağım.

İkimiz şişme botta yatıp güzelim günbatımını izliyoruz. Bulutlar pembe-mor renklere bürünmüş, gökyüzü müzelerde göreceğiniz resimlerdeki gibi aynı. “Mektup arkadaşı olabiliriz,” diyorum. “Sen bana resim yollarsın, ben de sana mektup yazarım.”

“Çok isterim.”

Ufukta süzülen ve arkasında dumandan, uzun izler bırakan bir uçağı gösteriyor bana. “Norristown’a uçakla gidiliyor mu?” “Hayır, canım, havaalanı yok.”

Hayal kırıklığına uğruyor.

“Bir gün ben de uçağa bineceğim,” diyor. “Babam diyor ki büyük uçaklar saatte sekiz yüz kilometre hızla gidiyormuş.”

Gülüyorum ve Teddy’ye zaten uçağa bindiğini hatırlatıyorum.
“Barselona’dan buraya gelirken bindiniz ya.”

Başını iki yana sallıyor. “Barselona’dan arabayla geldik.”

“Hayır, havaalanına arabayla gitmişsinizdir Sonra uçağa binmişsinizdir. Kimse Barselona’dan New Jersey’ye arabayla gelemez.”

"Biz geldik. Bütün gece sürdü."

“Orası farklı bir kıta. Arada koca okyanus var.”

“Suyun akından giden bir tünel yapmışlar,” diyor. “İnsanları deniz canavarlarından korumak için kapkalın duvarları var.”

“Saçmaladın ama şimdi.”

“Babama sor, Mallory! Doğru söylüyorum!”

O sırada havuz platformundan telefonumun çaldığını duyuyorum. Adnan’ın aramasını kaçırmamak için sesini sonuna kadar açmıştım. “Hemen dönerim,” diyorum Teddy’ye. Bottan atlayıp havuz kenarına yüzüyorum ama yetişemiyorum. Ben telefonu elime alana kadar sesli mesaja düşüyor.

Adrian’ın bana bir fotoğraf yolladığını görüyorum. İnce kırmızı bir hırka giymiş, tekerlekli sandalyede oturan yaşlıca, siyahi bir kadın. Gözleri boş boş bakıyor ama saçları temiz ve taralı. Belli ki ilgi görüyor ve iyi bakılıyor.

Sonra ikinci bir fotoğraf geliyor: Aynı kadın ellili yaşlarındaki siyahi bir adamla yan yana poz vermiş. Adam kolunu kadına dolamış ve onu kameraya baktırıyor.

Adrian tekrar arıyor.

“Fotoğrafları aldın mı?”

“Kim bunlar?”

“Dolores Jean Campbell ve oğlu Curtis. Annie Barrett’ın kızı ve torunu. İki saat geçirdim onlarla. Curtis her pazar annesini ziyarete geliyormuş. Her şeyi yanlış anlamışız.”

Bu imkânsız görünüyor.

“Annie Barrett siyahi miymiş?”

“Hayır ama Macar olmadığı kesin. İngiltere’de doğmuş.”

“İngiliz miymiş?”

“Torunu hemen yanımda duruyor. Curtis’i vereceğim tele-ona, o sana ilk ağızdan anlatsın, olur mu?”

Teddy havuzdan bana bakıyor; sıkılmış, döneyim de oynayalım diye bekliyor. Ses çıkarmadan “beş dakika” diye ağzımı oynatıyorum, o da bota çıkıp küçük ayaklarıyla tekmeler atarak suda geziniyor.

“Merhaba Mallory, ben Curtis. Annie Nine’nin kulübesinde mi yaşıyorsun sahiden?”

“Ee, galiba?”

“Spring Brook, New Jersey. Hayden’s Glen’in arkasında, doğru mu? Arkadaşın Adrian bana bazı resimler gösterdi. Ama merak etme, ninem sana musallat olmadı.”

Kafam karışıyor. “Nereden biliyorsunuz?”

“Olanlar şundan ibaret: Büyükannem İkinci Dünya Savaşı’nın ardından İngiltere’den Spring Brook’a taşınmış. Kuzeni George’un yanında yaşamaya. Onlar Hayden’s Glen’in doğusundalarmış, o zamanlar orası beyazların ve zenginlerin yaşadığı bir yermiş. Dedem Willie ise Hayden’s Glen’in batısında yaşıyormuş. Corrigan diye bir mahallede. Siyahiler bölgesinde. Texaco’da arabalara benzin doldururmuş, işten sonra da yemeklik balık tutmak için dereye gidermiş. Dedem balığa bayılırdı. Tutabilirse her gün alabalık ve levrek yerdi. Neyse, bir gün yalınayak yürüyen güzel, beyaz bir kız görmüş. Kızın elinde bir resim defteri varmış. Dedeme merhaba demiş ama dedem ona bakmaya bile korkmuş. Ne de olsa 1948 senesin-deler. Siyahi bir erkeksen ve beyaz bir kız sana gülümserse ne yaparsın? Öteki tarafa bakarsın. Ama Annie Nine İngiltere, Cresscombe’dan gelmiş. Orası Karayipli göçmenlerin yaşadığı bir sahil kasabasıymış, dolayısıyla siyahilerden korkmazmış ninem. Her öğleden sonra dedeme merhaba demiş. Sonraki sene yakınlaşmışlar, derken daha da yakınlaşmışlar. Böyle böyle dedem gecenin bir yarısı ormandan gizli gizli senin kulübende ninemi ziyaret etmeye başlamış. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Galiba.” Teddy’yi kontrol etmek için havuza bakıyorum. Hâlâ botun içinde suda daireler çiziyor, onu son günümde ihmal ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum ama hikayenin gerisini de duymam şart. “Sonra ne olmuş?”

“İste bir gün Annie kuzeni George’a gidip hamile olduğunu söylemiş. Gerçi o zamanlar o kelime kullanılmazmış. Muhtemelen ‘yüklüyüm’ demiştir. George’a çocuğun babasının Willie olduğunu, onunla kaçıp evleneceğini söylemiş. Batı’ya, Ohio’ya gidip Willie’nin ailesinin çiftliğinde yaşayacaklarmış, orada kimse onları rahatsız etmezmiş. Annie öyle inatçıymış ki George ona engel olamayacağını biliyormuş.”

“Ne olmuş peki?”

“Yani tabii ki George küplere binmiş. Çocuğunu Tanrı’nın lanetleyeceğini, evliliklerinin Tanrı katında sayılmayacağını söylemiş. Annie’nin onun gözünde öldüğünü, ailesinin onu reddedeceğini bildirmiş. Annie de tamam demiş, zaten onları sevmiyormuş. Sonra eşyalarını toplamış ve ortadan kaybolmuş. Bu da George’u yerin dibine sokmuş. Cemiyetin sayılı insanlarından biri adam, kilisede diyakoz. Gidip de kuzeninin siyahi bir adamla kaçtığını söyleyemez ya. Gerçeklerin duyulmasındansa ölmeyi tercih eder. O yüzden bir masal uydurmuş. Bir kasaba gitmiş ve iki kova domuz kanı almış. O zaman adli tıp yok tabii, kan kandır o yüzden. Kulübenin her yerine boca etmiş kanı, eşyaları devirmiş, birisi oranın altını üstüne getirmiş gibi bir hava yaratmış. Sonra polisi aramış. Bütün kasaba arama çalışmalarına katılmış, dereye ağ bile atmışlar ama ceset bulunamamış çünkü ceset falan yokmuş. Büyükannem buna Büyük Kaçış diyordu. Altmış yılını Akron yakınlarında bir çiftlikte geçirdi. 1949’da annem Dolores’i ve 1950’de dayım Tyler’ı doğurdu. Öldüğünde dört torununu ve torunlarının üç çocuğunu görmüştü. Seksen bir yaşına kadar yaşadı.”

Curtis büyük bir özgüven ve inançla anlatıyor hikâyeyi ama yine de kulaklarıma inanamıyorum. “Kimse gerçeği öğrenmemiş mi? Spring Brook’taki insanlar hâlâ onun öldürüldüğünü sanıyor. Buranın öcüsü olmuş resmen. Küçük çocuklar hayaletinin ormanda gezdiğini söylüyorlar.”

“Bana kalırsa Spring Brook 1940’lardan beri pek değişmemiş. O zamanlar zenginlerin yeriydi, şimdi ’varlıklı’ların yeri. Farklı kelimeler ama aynı

kapıya çıkıyor. Oysa Corrigan'a gitsen çoğu insan gerçeği bilir."

Dedektif Briggs'le konuşmamız geliyor aklıma. "Oralı biriyle tanıştım bile sanırım. Ona inanmamıştım ama."

"Eh, umarım bu içini rahatlatmıştır," diyor Curtis. "Karım arabada beni bekliyor, o yüzden arkadaşına geri veriyorum telefonu."

Curtis'e zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum, o da telefonu Adrian'a geri veriyor. "İnanılır gibi değil, ne dersin?"

"Baştan sona yanılmış mıyız yani?"

"Annie Barrett öldürülmemiş. Hayaletimiz o değilmiş, Mallory. O resimler bir başkasından geliyor olmalı."

"Teddy?" Başımı kaldırınca Caroline Maxwell'in havuz kenarında dikilip oğluna seslendiğini görüyorum. "Geç oldu canım. Hadi git duşunu al."

"Beş dakika daha?" diye rica ediyor Teddy.

Caroline'a elimi sallayıp benim bakacağımı işaret ediyorum. "Kapatmam lazım," diyorum Adrian'a. "Eve döndüğünde bana gelmek ister misin? Ne de olsa son gecem bu gece."

"Geç saatlere kadar beklemeyi dert etmezsen gelirim. GPS'e göre gece yarısına anca dönerim."

"Beklerim ben. Dikkatli kullan."

Beynim tıkır tıkır işliyor. Tuğladan bir duvara çarptım âdeta. Son birkaç haftamı olmadık bir şeyin peşinde harcadığımı fark ediyorum, şimdi Anya hakkında bildiğim her şeyi tekrar gözden geçirmem gerekecek.

Ama önce Teddy'yi havuzdan çıkarmalıyım.

"Hadi bakalım, Teddy'cik. Seni duşa sokalım."

Havlularımızı alıp bahçeden dışarıdaki duşa yürüyoruz. Duşun dışında küçük bir tabure var. Caroline Teddy'nin itfaiye araçlı pijaması ile temiz çamaşırını tabureye bırakmış. Elimi duşa uzatıp suyu açıyorum ve sıcak akana kadar muslukları ayarlıyorum. Sonra Teddy içeri giriyor, kapıyı kapatıp sürgüsünü çekiyor, ben de havlusuyla dışarıda bekliyorum. Mayosu suları sıçratarak yere düşüyor, sonra ayağıyla mayoyu bana ittiriyor. Polyester kumaşı sıkıp suyunu süzüyorum. Bahçenin ötesinden Mitzi'nin evine bakıyorum. Mutfak ışıklan açık, Dedektif Briggs suç mahalline geri gelmiş. Madeni bir sopayla bahçede dolanıyor, sopayı toprağa batırıyor, ölçüm alıyor. Merhaba dercesine el sallamam üzerine yanıma geliyor.

"Mallory Quinn," diyor. "Yarın Spring Brook'tan gideceğini duydum."

"İş yürümedi."

"Caroline da öyle dedi. Gerçi hiç bahsetmemiş olmana şaşırdım biraz."

"Konusu açılmadı."

Detay vermemi bekliyor ama ne diyeceğim ki? Kovulduğum için gurur duymuyorum sonuçta. Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Demin Annie Barrett'ın torunuyla konuştum. Curtis Campbell diye biri. Akron, Ohio'da yaşıyormuş. Anneannesi Annie'nin seksen bir yaşına kadar yaşadığım iddia ediyor."

Briggs sırıtıyor. "Sana o hikâyenin düzmece olduğunu söylemiştim. Dedem Willie'yi çocukluğundan tanırmış. Beraber balığa çıkarlarmış."

Teddy duşun içinden seslenip konuşmamızı bölüyor. "Hey, Mallory?"

"Buradayım, canım."

Sesine bakılırsa paniğe kapılmış. "Sabunun üstünde böcek var."

"Ne tür bir böcek?"

"Büyük bir böcek. Bin bacaklı."

“Üstüne su at.”

“Atamam, sen at.”

Kapının sürgüsünü çekiyor ve bana yol açmak için köşeye çekiliyor. Girip Dove sabunu elime alıyorum, üstünde pis bir gümüşçün bulmayı bekliyorum ama hiçbir şey yok.

“Nerede böcek?”

Teddy başını iki yana sallayınca numara yaptığını, bunun kapıyı açmak için bir bahane olduğunu anlıyorum. “Tutuklanıyor muyuz?” diye fısıldıyor.

“Kim?”

“Polis kadın. Bize kızmış mı?”

Şaşkın şaşkın Teddy’ye bakıyorum. Söyledikleri hiç anlamlı değil. “Hayır, ufaklık, her şey yolunda. Kimse tutuklanmıyor. Sen bitir işini hadi, oldu mu?”

Kapıyı kapıyorum, o da arkamdan sürgüyü çekiyor.

Dedektif Briggs hâlâ bekliyor. “Her şey yolunda mı?”

“Bir şey yok.”

“Seni diyorum, Mallory. Hayalet görmüş gibisin.”

Kafamı toplamak için bir sandalyeye oturuyorum, telefondan sonra kendime gelemediğimi söylüyorum. “Annie Barrett’ın öldürüldüğüne ikna etmiştim kendimi. İnsanların yetmiş senedir bu hikâyeyi yaydığına inanamıyorum.”

“Gerçekler Spring Brook’ta pek hoş karşılanmıyor. İlçede insanlar biraz daha hoşgörülü olsalardı belki Willie ile Annie burada kalabilirlerdi. Belki George kulübede cinayet işlenmiş süsü vermek zorunda kalmazdı.” Briggs gülüyor. “Biliyor musun, bizim büroda hâlâ öldürüldüğünü sananlar var. Onlara işin aslını söylediğimde ortalık karıştırmaya çalışıyor oluyorum,

ırkçılık kozunu kullanan siyahi kadın polis oluyorum.” Omuz silkiyor. “Neyse, seni çok tutmak istemem. Kısa bir sorum olacaktı. Mitzi’nin cep telefonunu bulduk mutfakta. Şarjı bitmişti ama şarj aletini bulup çalıştırdık. Anlaşılan tam sana mesaj atmak üzereymiş. Ben bir anlam veremedim, belki sen anlarsın.” Not defterine bakıyor, yakın gözlüğünün üstünden gözlerini kısıyor. “Şöyle yazmış: ‘Konuşmamız lazım. Önceden yanılmışım. Anya isim değil, bir...’” Briggs durup bana bakıyor. “Bu kadar yazabilmiş. Senin için bir anlam ifade ediyor mu?”

"Hayır.”

“Peki ya Anya? Yanlış yazım mı?”

Duşa doğru başımı sallıyorum. “Anya, Teddy’nin görünmez arkadaşının adı.”

“Görünmez arkadaşı mı?”

“Beş yaşında daha. Hayal gücü çok kuvvetli.”

“Gerçek olmadığını biliyorum,” diye sesleniyor Teddy. “Uydurma olduğunu biliyorum.”

Şifreli mesaj karşısında kafası karışan Briggs kaşlarını çatıyor. Sonra defterinde birkaç sayfa çeviriyor.

“Dün Caroline Maxwell’le konuştum, Mitzi’nin perşembe gecesi birisiyle tartıştığını duymuş. Saat on buçuk gibi geceliğiyle evden çıktığını görmüş. Sen bir şey duydun mu?”

“Hayır ama ben burada değildim. Adrian’ın evindeydim. Üç blok ötede. Ailesi parti vermişti.” Perşembe gecesi on buçukta Çiçek Şatosu’nun bahçesinde oturmuş, vaktimi Anne C. Barrett’ın Toplu Eserleriyle harcıyordum. “Adli tabip Mitzi’nin nasıl öldüğünü belirledi mi?”

Briggs, Teddy duymasın diye sesini alçaltıyor. “Maalesef uyuşturucu yüzünden gibi görünüyor. Aşırı doz kaynaklı akut akciğer hasarı. Perşembe

gecesi veya cuma sabahı erken saatlerde. Sakın bunu Facebook'a yazayım deme. Birkaç gün kedine sakla."

"Eroin miymiş?"

Şaşırıyor. "Nereden bildin?"

"Tahmin ettim. Evinde bazı şeyler görmüştüm. Oturma odasında yere düşmüş enjektör kapaklan vardı."

"Doğru tahmin," diyor Briggs. "Yaşlı insanların ağır uyuşturucu kullandığı sanılmaz pek ama Philadelphia hastanelerinde her hafta görürsün. Sandığından daha yaygındır. Belki ziyaretçisi torbacıydı. Belki kavga ettiler. Hâlâ anlamaya çalışıyoruz." Bana yine kartvizitini uzatıyor, ilkinin durduğunu söylüyorum. "Aklına bir şey gelirse beni ara, tamam mı?"

Briggs gittikten sonra Teddy duş kabininin kapısını açıyor, güzelce temizlenip pijamasını giymiş. Ona sarılıp veda etmek için sabah görmeye geleceğimi söylüyorum. Sonra onu sundurmaya götürüp eve yolluyorum.

Kulübeme dönene ve kapımı kilitleyene kadar metanetimi koruyorum. Sonra yüzüstü yatağıma atıyorum kendimi ve kafamı yastığa gömüyorum. Son otuz dakikada bomba gibi bir sürü şey ortaya çıktı, hangisini sindirsem bilemiyorum. Çok fazla geliyor hepsi. Yapbozun parçaları hiç olmadığı kadar dağıldı.

Ama kesin bildiğim bir şey var: Maxwell'ler bana yalan söylemişler.

26

Eve gidip Ted ve Caroline'la konuşmak için havanın kararıp Teddy'nin uyuduğundan emin olmayı bekliyorum. Oturma odasında, kanepenin iki ucunda, benim karanlık ormanlar, kayıp çocuklar ve kanatlı meleklerle ilgili çılgın çizimlerimin arasında oturuyorlar. Odanın bir köşesinde bir mobilya örtüsü, rulo fırça, alçıpan, iki kova Benjamin Moore Atrium Beyaz gibi boya malzemeleri var. Sabah, Russell beni götürdükten sonra odayı boyamayı planlıyor gibiler.

Caroline şarap içiyor, yakınında bir şişe Kendall-Jackson merlot duruyor. Ted ise elinde bir fincan sıcak çay tutmuş, dikkatlice üstüne üflüyor, ikisi bir yandan Alexa hoparlörlerinde rock müzik çalan bir radyo kanalı dinliyorlar. Beni görünce mutlu oluyorlar.

"Uğrayacağını umuyorduk," diyor Caroline. "Toplanman bitti mi bari?"

"Bitti sayılır."

Ted koklayayım diye fincanım uzatıyor. "Su kaynattım, hazır. Ginkgo biloba çayı bu. Sana da koyayım mı?"

"Hayır, gerek yok."

"Bence seversin, Mallory. Enflamasyona iyi gelir. Uzun sporlardan sonra. Dur, getireyim." Böylece çay içip içmemek benim tercihim olmaktan çıkıyor.

Ted mutfağa fırlıyor, Caroline'ın gözlerinde sinir olduğunu gösteren bir kırpışma gördüğüme yemin ederim.

Ama, "Yemek hoşuna gitmiştir umarım?" demekle yetiniyor.

"Evet. Çok güzeldi. Teşekkür ederim.”

“Seni doğru düzgün uğurlayabildiğimize memnunum. Teddy için de iyi oldu bence. Vedalaşabilmiş oldu. Çocuklar için önemlidir bu.” Rahatsız edici bir sessizlik oluyor. Sormam gereken sorulan biliyorum ama Ted dönene kadar beklemek istiyorum ki ikisinin de tepkilerini görebileyim. Gözlerimi odada gezdiriyorum, her nasılsa atladığım iki resme takılıyorum: Bu resimler küçük ve yere epey yakınlar. Adnan’ın da benim de gözden kaçırmamız şaşırtıcı değil. Resimler prizin yanında, hatta birisi prizin etrafında kurgulanmış, sanki prizden elektrik çıkıp resme dağılıyormuş gibi. Melek sihirli bir değnek tutmuş ve Anya’nın göğsüne bastırmış, onu bir enerji alanıyla çevreleyip felç etmiş.

"Vipertek şok tabancası mı bu?"

Caroline şarap kadehinin üstünden gülümsüyor. "Pardon?"

"Şu resimlerdekini diyorum. Cuma günü fark etmemiştim. Değneği senin şok tabancana benzemiyor mu?"

Caroline şarap şişesine uzanıp kadehini dolduruyor. "Bu resimlerdeki bütün sembolleri yorumlamaya kalkarsak bütün gece sürer."

Ama resimlerin sembol olmadığını biliyorum. Dizinin bir parçası onlar, kayıp parçalar. Adrian o şifreli karalama konusunda haklıydı. Anya bize bitirdiğini anlatmaya çalışıyordur, demişti. Başka resim yok. ihtiyacımız olan her şey elimizde zaten.

Ted bir dakika bile geçmeden buharı tüten bir fincan gri sıvıyla dönüyor. Kirli paspas suyuna benziyor, kokusu da evcil hayvan dükkânı gibi. Bardak

altlığı alıp fincanı sehpaya koyuyorum. “Demlenmesi gerekmiyor,” diyor Ted. “Ilıdığında içebilirsin.”

Sonra eşinin yanına oturuyor ve dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyor; çalan müzik Marvin Gaye’den Joni Mitchell’a, şu melek saçlarını ve havadaki dondurma şatolarını anlatan şarkıya geçiyor.

“Mitzi hakkında enteresan bir şey öğrendim,” diyorum onlara. “Ölmeden önce bana mesaj yolluyormuş tam. Anya’nın bir isim olmadığını söylemek istemiş bana. Başka bir şeymiş. Dedektif Briggs bir anlam çıkaramamış mesajdan.”

“İsim olduğu kesin,” diyor Ted. “Anna isminin Rusça küçültme eki almış hâli. Doğru Avrupa’da çok yaygındır.”

“Doğrudur, şey, ben Google Translate’te baktım. Anlaşılan Macarca bir kelimeymiş. ‘Anneciğim’ demekmiş. Anne değil, anneciğim. Bir çocuğun diyeceği gibi. Tuhaf değil mi?”

“Bilmem,” diyor Caroline. “Öyle mi?”

“Çay sıcakken daha güzel olur,” diyor Ted. “Sinüslerindeki mukusu azaltır.”

“Başka neyi tuhaf buldum, biliyor musunuz? Teddy hiç uçağa binmediğini söyledi. Halbuki üç ay önce siz Barselona’dan buraya uçmuştunuz. Amerikan Havayolları’na göre sekiz saatlik bir uçuş bu. Kontrol ettim. Küçük bir oğlan çocuğu nasıl olur da ömrünün en uzun uçak yolculuğunu unutur?”

Caroline cevap verecek oluyor ama Ted ondan önce davranıyor. “Orası komik oldu aslında. Teddy yolculuktan korkuyordu, o yüzden ona Benadryl verdim. Çocukların rahat uykuya dalması için kullanılır. Caroline’ın da verdiğini bilmiyordum. O yüzden iki doz almış oldu. Bütün gün uyukladı. Kiralık arabaya binene kadar da uyanmadı.”

“Cidden mi, Ted? Açıklaman bu mu?”

“Gerçek bu.”

“İki doz Benadryl mi?”

“Ne ima ediyorsun, Mallory?”

Zoraki gülümserken gözleriyle artık soru sormayı bırakmamı istiyor.

Ama artık duramam.

Asıl en büyük soruyu sormam lazım.

Her şeyi açıklayacak soruyu.

“Neden bana Teddy’nin kız olduğunu söylemediniz?”

Caroline’ın tepkisini çok dikkatlice izliyorum, belli ettiği tek bir şey varsa o da kendini beğenmişlikle bezeli öfkesi. “Öncelikle sorunu ifade edişin çok kırıcı. Sebebini anlıyor musun?”

“Onu duşta gördüm. Yüzdükten sonra. Hiç öğrenmeyeceğimi mi sandınız?”

“Az daha öğrenmiyordun,” diyor Ted üzgün üzgün.

“Sır değil ki,” diyor Caroline. “Onun kimliğinden utanıyor değiliz. Senin bu durumun altından kalkabileceğinden emin olamadık sadece. Teddy görüldüğü gibi kız olarak doğdu. Ama biz onu üç sene kız gibi yetiştirdikten sonra kendisini erkek olarak tanımladığını söyledi. Yani evet, Mallory, giysileri ve saçıyla cinsiyetini ifade etmesine izin veriyoruz. Tabii ki daha maskülen bir isim seçmesine de izin verdik. Babasının ismini istedi.”

“Trans çocuklar hakkında çok ilginç araştırmalar var,” diyor Ted, gözlerinde “artık sikik çeneni lütfen lütfen lütfen kapat" diye yalvaran bir bakışla. “Ofisimde kitaplar duruyor, ilgini çekerse.”

İşin çılgın tarafı şu: Gerçekten bunlar normalmiş gibi davranmamı bekliyorlar. “Beş yaşında oğlunuzun trans olduğunu ve bunun her nasılsa konusunun hiç açılmadığını mı söylüyorsunuz?”

“Böyle tepki vereceğini biliyorduk,” diyor Caroline. “Çok dindar olduğunu biliyorduk-”

“Benim trans insanlarla bir derdim yok-”

“O zaman ne demeye büyütüyorsun?”

Onu dinlemeyi bırakıyorum. Zihnim hani harıl çalışıyor.

Çünkü şimdi fark ediyorum ki Teddy’nin bütün tuhaflıkları, acayip davranışları aslında gayet anlamlı. Çocuk parkındaki küçük oğlanlardan kaçınması. Ted onu berbere sürüklediğinde kıyameti koparması. Aynı çizgili mor tişörtü giyme takıntısı. Öyle açık bir mor ki lavanta rengi neredeyse; dolabındaki en feminen giysi...

Okuldan anaokulu kaydı için gelen o sinir bozucu sorular...

“Aşı karneniz yok,” diyorum, son anda fark ederek. “Belki doğum sertifikanız var. Gerçi yeterli paranız varsa onun da sahtesinin yapılabildiğine eminim. Ama okullar aşı konusunu çok ciddiye alırlar. Formları bizzat doktor göndersin isterler. Siz de alamıyorsunuz. O yüzden okul arayıp duruyor.”

Ted başını iki yana sallıyor. “Bu doğru değil. Barselona’da harika bir çocuk doktorumuz vardı...”

“Barselona deyip durma, Ted. Barselona’ya hiç gitmemişsiniz. İspanyolcan berbat. Daha patates demeyi bile bilmiyorsun! Son üç senedir nerede gizleniyordunuz bilmiyorum ama Barselona olmadığı kesin.”

Çileden çıkmasaydım Caroline’ın ansızın sessizliğe gömüldüğünü fark edebilirdim. Konuşmayı kesti, şimdi sadece izliyor ve dinliyor.

“Birisinin küçük kızını çaldınız. Onu erkek gibi giydirdiniz. Erkek olduğuna inandırarak büyüttünüz. Bu da yanınıza kar kaldı çünkü kız daha beş yaşında. Dünyası küçücük. Ama okula gittiğinde ne olacak? Arkadaş edindiğinde? Büyüdüğünde ve hormonları çalıştığında? Üniversite diplomalı iki kişi nasıl bunun işe yarayacağını düşünebilir? Cidden şey olmalısınız...”

Cümlenin sonunu getirmiyorum çünkü kullanmak istediğim kelime “deli”.

Konuşmamam gerektiğini fark ediyorum, vardığım sonuçlan yanlış kişilerle paylaşıyorum çünkü. Maxwell'lerin dediklerimi kabul edeceklerini mi sandım sahiden? Suçlarını itiraf edip yaptıklarının yanlış olduğunu söyleyeceklerini mi sandım? Derhal gitmem lazım buradan, gidip Dedektif Briggs'i bulmalı ve ona her şeyi anlatmalıyım.

"Eşyalarımı toplamam lazım," diyorum aptal aptal.

Sonra sanki oradan öylece çekip gitmeme izin vereceklermiş gibi ayağa kalkıyorum. "Ted," diyor Caroline sakin bir sesle.

Kapıya kadar yolu yarılamışken başımın yanında cam parçalanıyor. Telefonumu düşürüp öne kapaklanıyorum. Yüzümden ve boynumdan aşağıya bir ıslaklık yayılıyor. Kanamayı durdurmak için uzattığım elim kıpkırmızı oluyor. Kendall-Jackson merlot akıyor üstümden.

Arkamdan Maxwell'lerin didiştiklerini duyuyorum.

"Mutfakta."

"Mutfağa baktım."

"Büyük çekmecede. Pulları koyduğum yerde!"

Ted oturma odasından çıkarken sanki kafatasımda daha demin bir şişe kırmamış gibi üstümden dikkatlice adım atıp vücuduma basmamaya çalışıyor. Yüzüstü yerde duran cep telefonumun yanından geçiyor. Ana ekranımda acil durum butonu var; Maxwell'lerin adresini acil durum merkezine iletecek dokunma tik bir uygulama. Ama telefon erişebileceğim bir yerde değil, ayağa kalkamayacak kadar da acı içindeyim. En fazla ayakkabılarımın burunlarını yere bastırıp yerde karnımın üstünde ilerlemek geliyor elimden.

"Hareket ediyor," diyor Caroline. "Deniyor yani."

"Bir saniye," diye sesleniyor Ted.

Telefonuma uzanınca derinlik algımı yitirdiğimi fark ediyorum.

Artık aramızda santimler yok, telefonum bir anda koridorun öbür ucuna gitti, bir futbol sahası kadar mesafe var aramızda. Caroline'ın arkamdan geldiğini duyabiliyorum, ayakkabılarıyla cam kırıklarını eziyor. Onu tanıyamıyorum şimdi. Beni evine kabul eden, kendime inanmama teşvik eden o nazik, ilgili anne değil artık. Başka birine dönüştü. Bakışları soğuk ve kurnaz. Yerdeki bir lekeymişim, silinmesi gereken bir kusurmuşum gibi bakıyor bana.

"Caroline, lütfen," diyorum ama kelimeler düzgün çıkmıyor ağzımdan, konuşmam peltekleşmiş. Sesimi yükseltip tekrar deniyorum ama dudaklarım şekil almıyor. Pili bitmek üzere bir oyuncak gibi çıkıyor sesim.

Parmağını dudaklarına götürüp, "Şışşt," diyor. "Teddy'yi uyandırmayalım. "

Yan dönüyorum, cam kırıkları kalçama batıyor. Caroline bana çok yaklaşmadan etrafımda adımlar atıyor ama ben yere yayılmış hâldeyim, yolunu kapatıyorum. Sağ dizimi büküyorum ve çok şükür olması gerektiği gibi bükülüyor. Sağ uyluğumu yukarı kaldırıyorum. Caroline nihayet üstümden adım atma cesaretini topladığında tekmeyi savuruyorum ve ayağımın tabanı Caroline'ın kavalkemiğine çarpıyor. Gürültülü bir çatırtı duyuluyor ve Caroline düşüp üstüme devriliyor.

Onu alt edebileceğimi biliyorum. Ted'le ikisi bir arada gelseler de onlardan daha güçlüyüm. Son yirmi ayımı bu âna hazırlanarak geçirdim. Koştum, yüzdüm, düzgün beslendim. Ted ile Caroline boş boş oturup şarap içerlerken ben günaşırı elli şınav çektim. Yani öylece arkama yaslanıp pes etmeyeceğim. Caroline'ın önkolu yüzümün yakınına geliyor; dişlerimi geçirip ısırıyorum. Şaşkınlık içinde bağırıp kolunu geri çekiyor ve telefonuma ulaşmaya çalışıyor. Elbisesinin arkasından tutup çekiyorum, yumuşak pamuk kumaş kâğıt gibi yırtılıyor, boynu ve omuzlan ortaya çıkıyor. O zaman nihayet üniversitedeki John Milton ve yitirilen Cennet'e kafayı taktığı o sanatsal döneminden kalma dövmesini görüyorum.

Tam kürekkemiklerinin ortasında büyük, tüylü bir çift kanat. Melek kanatları.

Ted mutfaktan aceleyle geri geliyor. Elinde Viper var, çekilsin diye Caroline'a bağırıyor. Tekrar bacağımı savuruyorum, sadece umut ettiğimin farkındayım ama onu devirirsem belki şok tabancasını düşürür, belki ben de...

27

Gözlerimi birkaç defa kırpıştırıyorum ve karanlığın içinde uyanıyorum.

Gölgelerin arasından tanıdık şekiller seçiyorum: yatağım, komodinim, dönmeyen tavan pervanesi, tepemdeki kalın çatı kirişleri.

Kulübemdeyim.

Sert sırtlı bir sandalyede dimdik oturuyorum, sinüslerim yanıyor. Klorla yıkanmışlar gibi hissediyorum.

Ayağa kalkmaya çalışınca kollarımı kullanamadığımı fark ediyorum; bileklerim arkamda çapraz tutulup acı verici bir şekilde bükülerek sandalyeye bağlanmış.

İmdat demek için dudaklarımı oynatıyorum ama başımın çevresi bant gibi bir şeyle sıkıca bağlanmış. Ağzıma kumaş tıkanmış; elma büyüklüğünde ıslak bir top. Çenemdeki baskı dayanılacak gibi değil.

Yapamadığım her şeyi fark ettiğimde kaslarım geriliyor, kalbim güm güm atıyor. Ne kıpırdayabiliyorum, ne konuşabiliyorum ne de bağırabiliyorum; yüzüme düşen saçı bile çekemiyorum. Savaşmak da kaçmak da elimden alınınca geriye bir tek paniğe kapılmak kalıyor. Öyle korkuyorum ki kusacağım neredeyse. Kusmadığım iyi oluyor çünkü öyle bir şey yaparsam muhtemelen boğulup ölürüm.

Gözlerimi kapayıp dua ediyorum. Tanrım, lütfen bana yardım et. Ne yapacağımı bulmama yardım et. Sonra burnumdan uzun uzun nefes alıyorum, ciğerlerimi maksimum kapasitede dolduruyorum, ardından nefesimi bırakıyorum. Rehabilitasyonda öğrendiğim bir gevşeme egzersizi bu, kaygıyı dizginlemekte işe yarıyor. Nabzımı düşürüp sinirlerimi yatıştırıyor.

Egzersizi üç defa tekrarlıyorum.

Sonra kendimi düşünmeye zorluyorum.

Hâlâ seçeneklerim var. Bacaklarım bağlı değil. Ayağa kalkabilirim belki ama kalkarsam sandalye sırtıma bağlı olduğundan kaplumbağa kabuğu gibi olur. Yavaş ve zor olur belki ama yine de yürüyebilme ihtimalim var.

Başımı sağa sola döndürebiliyorum. Mutfakta mikrodalga fırının üstündeki ışıklı LED saatin 23.07'yi gösterdiğini görebiliyorum. Adrian gece yarısı gibi dönecekti. Beni görmeye geleceğine söz vermişti. Ama ya kapıyı çalar da cevap alamazsa? İçeri girmeye çalışır mı?

Hayır, hiç sanmam.

Ona bir işaret vermezsem girmez.

Ceplerime erişemiyorum ama boş olduklarına eminim. Cep telefonu yok. Anahtar yok. Şok tabancası yok. Ama mutfakta bıçak dolu bir çekmece var. Bir bıçak alıp ipleri kesebilirsem bu sandalyeden kurtulurum ve silahım olur.

Ayaklarımı yere sağlamca basıyorum ve kalkmaya çalışarak öne eğiliyorum ama denge merkezim beni geri çekiyor. Tek umudumun doğrulmama yetecek bir momentumla kendimi öne atmak olduğunu fark ediyorum. Fakat devrilip yere düşmekten korkuyorum.

Denemek için cesaretimi toplamaya çalışırken dışarıdan ahşap basamakları çıkan ayak sesleri duyuyorum. Sonra kapı içeri doğru açılıyor ve Caroline ışığı yakıyor.

Üstünde aynı geniş yakalı elbise var ama ellerine mavi lateks eldiven takmış. Güzel market çantalarından biri var elinde, hani şu plastik atıklar denizde birikmesin diye markete götürülenlerden. Beni uyanık görünce şaşırıyor. Çantayı mutfak tezgâhına koyup içindekileri boşaltmaya başlıyor: bir mangal çakmağı, metal bir çay kaşığı, küçük bir şırınga ve plastik turuncu kapaklı bir iğne.

Bütün bu süre zarfında ona yalvarıyorum ama kelimeleri söyleyemiyorum, sadece ses çıkarıyorum. Beni duymazdan gelip dikkatini yaptığı şeye vermeye çalışıyor ama onu rahatsız ettiğim belli. Sonunda arkama geçiyor ve başımdaki bant gevşiyor; ıslak kumaş topu öksürüp atıyorum, kucağımdan yuvarlanıp şap diye yere düşüyor.

“Bağırmak yok,” diyor. “Kısık sesle konuş.”

“Bunu bana neden yapıyorsun?”

“Seni güzelce uğurlamaya çalıştım, Mallory. Deniz mahsullü salata yaptım. Flamalar astım. Ted’le beraber tazminatını bile hazırladık. Bir aylık maaş. Yarın sabah sana çeki verip sürpriz yapacaktık.” Başını hüzünlü bir ifadeyle iki yana sallıyor, sonra çantadan içi beyaz tozla dolu küçük bir poşet çıkarıyor.

“O ne?”

“Mitzi’nin evinden çaldığın eroin. Dün öğleden sonra kadının yatak odasını karıştırırken aldın.”

“Doğru değil bu...”

“Tabii ki doğru, Mallory. Başa çıkamadığın bir yas içindesin. Üniversite öğrencisiymişsin, yıldız sporcuymuşsun gibi rol yaptın, bütün bunlar kaygını artırdı. Bir de işini kaybetme stresi, maaşını ve evini kaybetme derdi eklenince çöküş yaşadın.”

Buna aslında inanmadığını, sadece bir hikâyeyi prova ettiğini fark ediyorum. Devam ediyor: “Bir doz almak için ölüp bitiyordun. Mitzi’nin de kullandığını öğrenince gizlice evine girip zulasını buldun. Ama onun eroininde fentanil olduğunu bilmiyordun. İki bin mikrogram, bir atı devirmeye yeter. Opiod reseptörlerin dolup taşacak ve nefes alışın duracak.”

“Polise bunu mu anlatacaksın?”

“Polis bu sonuca varacak. Geçmişine bakınca. Otopsi sonuçlarına bakınca. Yarın sabah yardıma ihtiyacın var mı diye bakmak için kapını çalacağım.

Sen cevap vermeyince kendi anahtarımla içeri gireceğim. Seni yatakta, kolundan sarkan bir iğneyle bulacağım. Bağırıp Ted'i yardıma çağıracağım. Kalp masajı ve suni teneffüs yapmaya çalışacak. 911'i arayacağız ama sağlık görevlileri saatlerdir ölü olduğunu söyleyecekler. Yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını söyleyecekler. Çok iyi insanlar olduğumuz için güzel bir cenaze düzenleyip düzgün bir mezarın olmasını sağlayacağız. Kardeşinin yanında. Aksi takdirde fatura Russell'a kalır, bu da pek adil olmaz."

Caroline poşetin ağzını açıp kaşığın üstüne getiriyor ve kaşığa dikkatlice tozdan dolduruyor. İşine odaklandığı için tezgâha eğilince ensesinin hemen altındaki dövmeyi tekrar görüyorum.

"Resimlerdeki melek sensin. Anya'ya şok tabancasıyla vurup onu boğdun."

"Meşru müdafaaydı."

"Meşru müdafaa sırasında insan boğulmaz. Sen onu öldürdün. Küçük kızını kaçırdın. Kaç yaşındaydı? İki mi? İki buçuk mu?"

Kaşık Caroline'ın elinden kayıp tezgâha düşüyor. Toz her yere dağılıyor. Caroline sinirlenip başını iki yana sallıyor.

"Her şeyi anlamışsın gibi numara yapma. Neler çektiğimi bilmiyorsun."

Plastik bir ıspatula alıp tezgâhtaki tozu küçük bir tepecik hâline getiriyor.

"Ted'den yardım aldığını biliyorum," diyorum. "Resimlerdeki adamın o olduğunu biliyorum. Anya'yı öldürüp kızını kaçırdın. Sonra kadını gömsün diye Ted'i yolladın. Ne zaman oldu bu, Caroline? Nerede yaşıyordunuz?"

Başını sallayıp gülüyor. "Oynadığın oyunun farkındayım.

Terapide hep kullanırız. Konuşarak kurtulamazsın."

"Ted'le sorunlarınız vardı. Ted kendisi söyledi senelerce hamile kalmaya çalıştığını. Son çareniz bu mu oldu? Çocuk kaçırmak mı?"

"Ben o çocuğu kurtardım."

“Ne demek bu?”

“Önemli değil. Olan oldu artık, önümüze bakmamız gerekiyor. Artık ailemizin bir parçası olamayacağın için üzgünüm.”

Caroline tozu dikkatlice kaşığın içine geri itiyor ve mangal çakmağını alıyor. Küçük, mavi bir alev çıkana dek birkaç kez çakmağı çakıyor, ellerinin titrediğini görüyorum.

“Teddy bir şey hatırlıyor mu?”

“Sence hatırlıyor mu, Mallory? Travmatize olmuş gibi bir hâli mi var? Sence üzgün mü görünüyor, mutlu mu? Hayır, hatırlamıyor. Hiçbir şey hatırlamıyor. Gayet mutlu, etrafına uyum sağlamış bir çocuk ve ben onu bu duruma getirmek için çok uğraştım. Onun için neler feda ettiğimi asla bilmeyecek. Bu da benim için sorun değil.”

Caroline konuşurken kaşık içindeki toz duman salıyor, kararıyor ve sonunda sıvılaşıyor. Doğu Yakası eroininde bu kadar koku olmaz ama bundaki kimyasal benzeri koku suratıma çarpıyor; belki fentanildir, belki başka ölümcül bir şey. Camden’de bir torbacının güya bu ürünle Ajax yer temizleyiciyi karıştırdığını duymuştum. Caroline çakmağı bırakıp şırıngayı alıyor. İğneyi kaşığın içine batırıyor ve ağır ağır pistonu çekiyor, şırınganın içine iğrenç görünen kahverengi sıvı doluyor.

“Tavşanı hatırlıyor,” diyorum.

“Efendim?”

“Anya’nın resimlerinde tavşan kovalayan küçük bir kız var. Kız beyaz tavşanı bir vadiye kadar takip ediyor. İş mülakatımı hatırlasana, Caroline. Buraya geldiğim ilk gün buzdolabında Teddy’nin resimlerinden biri asılıydı. Beyaz bir tavşan resmi. Belki de sandığından fazlasını hatırlıyordur.”

“O resimler yalan. Onlara güvenemezsin.”

“Anlam vermekte çok zorlandım. Ama sanırım doğru sırayı buldum artık. Komodinimin üstündeki dosyadalar. Neler olduğunu tam olarak gösteriyor resimler.”

Caroline çantasında lastik turnike arıyor. Koluma bağlamaya hazırmış gibi turnikeyi elleriyle geriyor. Ama merakına yenik düşüyor. Komodinin yanına gidiyor, dosyayı acıyor ve kâğıtları incelemeye başlıyor. “Hayır, hayır, bak, bu resimler öyle yanlış ki! Ona göre olanlar böyle ama bir de benim açımdan baksaydın, büyük resme baksaydın, daha iyi anlardın.”

“Büyük resim neymiş?”

“Kendimi suçlu hissetmediğimi söylemiyorum. Suçlu hissediyorum. Pişmanlık duyuyorum. Olanlardan gurur duymuyorum. Ama bana başka şans bırakmadı.”

“Ne demek istediğini göster bana.”

“Efendim?”

“Komodinin çekmecesinde defterle kalem var. Olanları çiz. Bana hikâyeyi senin açından göster.”

Çünkü zamana ihtiyacım var, ne kadar olursa.

Adrian’ın eve, sonra buraya varması, kapıyı çalması ve bir terslik, büyük bir terslik olduğunu anlaması için zamana ihtiyacım var.

Caroline da bunu yapmak istiyormuş gibi görünüyor! Bana hikâyeyi kendi açısından anlatmaya hevesli. Ama manipüle edildiğini anlayacak kadar da akıllı. “Kendimi suçlu göstermemi istiyorsun. Bir itiraf resmi çizmemi istiyorsun ki polis bulup beni tutuklasın. Bunu mu düşündün?”

“Hayır, Caroline, olanları anlamaya çalışıyorum sadece. Teddy’nin neden kurtarılması gerekiyordu?”

Turnikeyi alıp sandalyemin arkasına geçiyor ama koluma turnikeyi dolamayı beceremiyor. Elleri tir tir titriyor. “Bazen aklıma giriyor, panik atak geçiriyormuş gibi oluyorum. Bir-iki dakikaya geçer.” Yatağımın ucuna

oturup elleriyle yüzünü örtüyor. Derin nefesler alıyor, ciğerlerini havayla dolduruyor. “Anlamanı beklemiyorum ama benim için çok zordu. Bitmeyen bir kâbus gibi.”

Kesik kesik soluyor. Dizlerini tutup kendini sakinleştirmeye çalışırcasına sıkıyor. “Ted’le birlikte Manhattan’da yaşıyorduk Riverside Heights, Yukarı Batı Yakası. Mount Sinai’de çalışıyordum, otuz beş yaşındaydım ama çoktan tükenmiştim. Hastalarımın bir sürü derdi vardı. Dünyada öyle çok acı, öyle çok sefalet var ki. Ted’in de bilgi teknolojileri alanında bir işi vardı ve işinden nefret ediyordu.

“Çocuk sahibi olmaya çalışan iki mutsuz insandık ve başarısız oluyorduk, başarısızlıksa bizi daha da mutsuz ediyordu. Mevcut her yolu denedik: IVI, IVF, Clomid döngüsü. Bunlar nedir biliyor musun?” Caroline başını iki yana sallıyor. “Fark etmez zaten. Hiçbiri işe yaramadı. Deliler gibi çalışıyorduk, oysa paraya ihtiyacımız yoktu çünkü babam bana bir servet bırakmıştı. Böylece sonunda sallayalım gitsin dedik: İşi bırakıp bir yıl izne çıkalım. New York’ta Seneca Gölü’nde bir yer aldık. Teoride, kafamız rahatlayınca hamile kalabilecektim.

“Sorun şu ki oraya gittik ve hiç arkadaşımız yoktu. Bir tek kişiyi bile tanımıyorduk. Bütün yaz bir kulübede Ted’le yalnız kaldık. Ted şarap yapımına merak saldı. Oradaki bir şarap üreticisinde kurslara katıldı. Ama ben çok sıkıldım, Mallory. Ne yapayım, ne edeyim, bilemedim. Yazmayı denedim, fotoğraf çekmeyi, bahçeciliği, ekmek yapmayı; hiçbirine kanım ısınmadı. Korkunç bir farkındalık yaşadım: Ben yaratıcı biri değildim. İnsanın kendisi hakkında böyle bir şey keşfetmesi berbat değil mi?”

Anlıyormuş gibi yapıp devam etmesi için teşvik ediyorum. Nasıl konuştuğuna baksan, Panera Bread’de çörek ve kahve eşliğinde anne-kız sohbet ediyoruz sanırsın. Beni bir sandalyede, kollarım arkada bağlı, Caroline’ı dolu bir şırıngayla oynarken, gergin gergin ucunu tutarken hayal edemezsin.

“Bana keyif veren tek şey yürümekti. Seneca Gölü’nde çok güzel gölgeli patikaları olan bir park var. Margit’le orada tanıştım. Anya’nın gerçek ismi bu: Margit Baroth. Onu bir ağacın gölgesinde oturmuş manzara resmi çizerken görürdüm. Çok yetenekliydi, sanırım ona gıpta etmiştim. Kızım da

getirirdi hep. İki yaşında, Flora adında küçük bir kızı vardı. Margit onu bir battaniyenin üstüne oturtur, sonra onunla ilgilenmezdi. Bazen iki-üç saat boyunca. Çocuğun eline akıllı telefon tutuşturur ve onu görmezden gelirdi. Bir-iki kere olmadı bu, Mallory. Onları her hafta sonu görüyordum! Rutinleriydi bu! Yanlarından her geçişimde öfkeden köpürürdüm. Böyle mükemmel bir çocuğu var, güzeller güzeli bir kızı var, kız ilgiye aç ama annesi ona YouTube videoları izletiyor! Sırtında bir yükmüş gibi! Elektronik aletlerin başında geçirilen zaman hakkında çok araştırma okudum, Mallory. Çocukların hayal gücü için zehirli bir şey.

“Birkaç kez böyle gördükten sonra müdahale etmeye karar verdim. Battaniyenin yanma gidip kıza kendimi tanıttım ama Margit ne dediğimi hiç anlamadı. İngilizce bilmediğini fark ettim. Bunun üzerine demek istediklerimi işaret ederek gösterdim; ona korkunç bir anne olduğunu göstermeye çalıştım. Sanırım yanlış anladı. Öfkelendi, ben de öfkelendim, derken bağrışmaya başladık -ben İngilizce, o Macarca-, derken insanlar geldiler. Resmen aramıza girip durmak zorunda kaldılar.

“O olaydan sonra başka parklara ve patikalara gitmeyi denedim. Ama o küçük kızı düşünmeden edemiyordum. Sanki onu yüzüstü bırakmışım gibi hissettim, sanki müdahale etmek için tek bir şansım vardı ve onu harcamıştım. Böylece bir gün, tartışmadan belki iki ay sonra, göle geri gittim. Cumartesi günüydü ve müthiş bir sıcak hava balonu festivali vardı. Her eylül ayında yapılır, binlerce insan gelir, gökyüzü o kocaman renkli şekillerle dolar. Bir çocuğun hayal gücü için mükemmel bir şey. Margit de balonlardan birini çiziyordu ama küçük Flora telefona bakıyordu sadece. Yerde, battaniyenin üstünde oturmuştu, kolları ve omuzları hep güneşten yanmıştı.

“Orada durmuş küplere binerken bir şey fark ettim. Yerden kıvnla kıvrıla çıkan bir tavşan gördüm. Yakınlarda yuvası olmalıydı. Otların arasından fırladı, silkindi, Flora da onu gördü. 'Anya, anya!’ diye seslenip gülerek tavşanı gösterdi ama Margit dönüp bakmadı bile. Kendini yaptığı resme kaptırmıştı. Küçük kızının ayağa kalkıp gittiğini, Flora’nın araziden ilerideki vadiye doğru yürüdüğünü fark etmedi. Dereye doğru gidiyordu, Mallory. Bir şey yapmalıydım, değil mi? Olanları görmezden gelemezdim. Flora’yı vadiye kadar takip ettim, ona yetiştiğimde kaybolmuştu. Avaz avaz

bağırıp histerik bir şekilde ağlıyordu. Yanında diz çöküp ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Annesini nerede bulacağımızı bildiğimi söyleyip onu geri götürmeyi teklif ettim. Bunda ciddiydim, Mallory. Flora'yı gerçekten geri götürmekti niyetim."

Hikâyenin ucunu kaçıracağım neredeyse çünkü ruh çağırma tahtasındaki şifreli mesaj geliyor aklıma ve Google Translate'e fazla bel bağladığımı fark ediyorum. Mesajda ÇİÇEK YARDIM demiyordu, FLORA YARDIM diyordu; kızına yardım edilmesini istiyordu.

"Onunla biraz zaman geçirmek istedim sadece," diye devam ediyor Caroline. "Biraz yürüyelim, ona ilgi göstereyim dedim. Annesinin umursamayacağını düşündüm. Kızın kaybolduğunu fark etmemiştir bile dedim. Yakında kısa bir patika vardı, ormana açılıyordu, oraya gittik. Gelgeldim Margit, Flora'nın kaybolduğunu fark etmişti. Her yerde onu arıyordu. Bir şekilde bizi buldu. Peşimizden ormana geldi. Beni tanıyınca da çileden çıktı. Bağırmaya, bana vuracakmış gibi elini kolunu sallamaya başladı. Yanımda güvenlik için hep şok tabancamı taşırım, ben de kendimi savunmak için tabancayı kullandım. Bir kez vurdum sadece, geri çekilsin diye. Ama sanının nörolojik bir bozukluğu vardı çünkü yere düştü ve kalkamadı. Nöbet geçirmeye başladı. Altını ıslattı, kasları tir tir titriyordu. Zavallı Flora dehşete düşmüştü. 911'i aramam gerektiğini biliyordum ama durumun benim için ne kadar kötü görüneceğini de biliyordum. Margit olayları kendi açısından anlatsa insanlar yanlış anlardı.

"Ben de Flora'yı alıp bir ağacın arkasına götürdüm. Ona oturmasını ve gözlerini kapatmasını söyledim. Böylece olacakları görmeyecekti. Doğrusunu istersen gerisini hatırlamıyorum. İnsan zihninin güzelliği de burada ama. Kötü şeyleri bloke ediyor. Neden bahsettiğimi anlıyorsun, değil mi?"

Cevap vermemi bekliyor, cevap alamayınca da devam ediyor: ' Neyse. Cesedinin üstünü yapraklarla örttüm. Flora'yı arabamla eve götürdüm. Ted'e olanları anlattım, polisi aramak istedi ama onu her şeyi yoluna sokabileceğimize ikna ettim. Şehrin yukarısında, kimsenin olmadığı bir yerdeydik. Kadın göçmendi, İngilizce bilmiyordu, muhtemelen birisinin temizlikçisiydi. Cesedini saklayıp çocuğu yanımızda tutarsak kimsenin kadının kaybolduğunu fark etmeyeceğini düşündüm. Fark etseler de

çocuğuyla beraber kaçtığını sanırlardı. Kadınlar hep yapar böyle. Böylece Ted'i parka yolladım. Şövaleyi, battaniyeyi, Flora'nın oyuncaklarını alıp her şeyi ormana gömdü. Cesetle beraber yani. Bütün gece dönmedi. Çok uzun sürdü. Güneş doğana kadar gelmedi eve.

"Konu burada kapanmalıydı, gelgeldim Margit'in abisi Seneca Gölü'nde önemli biriymiş meğer. Yazlıkçıların bayıldığı aptal bir keçi çiftliği var; Margit'le kocası József'e, Macaristan'dan ABD'ye taşınıp yanında çalışmaları için o sponsor olmuş. Daha da beteri, Margit'in göle bir arabayla gidiyor olması gerektiği hiç aklıma gelmemişti; içinde çocuk koltuğu da olan bir Chevy Tahoe'yle gittiği çıktı ortaya. Polis otoparkta arabayı bulup K9 birimini getirdi. İki saat içinde cesedi buldular.

"Bir anda herkes iki yaşındaki kayıp kızı aramaya başladı, kulübemde bağırıp ağlayan kızı yani. O yüzden Target'a gidip ona yeni giysiler aldım. Formalar. Futbolcuların resimlerinin olduğu tişörtler. Sonra makas alıp Flora'nın saçını kısacık kestim. Ve resmen ışığı açıp kapamış gibi oldu tek yaptığım saçını değiştirmekti ama onun bir oğlan çocuğu olduğuna yemin edebilirdin."

Caroline artık düzgün nefes alıyor, ellerinin titremesi de kesildi. Konuştukça daha iyi görünüyor, sanki korkunç bir yükü üstünden atıp vicdanını temizliyor.

"Sonra arabamıza binip gittik. Planımız yoktu. Sadece oradan gitmemiz gerekiyordu, ne kadar uzağa o kadar iyi. Batı Virginia'daki Gilbert diye bir kasabaya varana dek durmadık. Nüfusu dört yüz, herkes tekerlekli sandalyede. Arkadaşlarımıza e-posta yollayıp Barselona'ya taşındığımızı, Ted'in kaçırılmayacak bir fırsat yakaladığını bildirdik. Sonra on dönümlük bir arazide ev kiraladık. Ne komşu ne bir şey, bebeğimize ilgimizi verebileceğimiz sessiz sakin bir yer.

"Mallory, sana yemin ederim, hayatımın en zor yılıydı. Teddy altı ay boyunca konuşmadı. Çok korkuyordu! Ama sabrettim. Onunla her gün çalıştım. Ona sevgi, ilgi, şefkat gösterdim. Evimizi kitaplarla, oyuncaklarla, sağlıklı yiyeceklerle doldurdum ve ilerleme kaydettik. Kabuğundan çıkmaya başladı. Bizi kabullenmeye, bize güvenmeye başladı ve bizi seviyor, Mallory. Bana ilk kez anne dediğinde hüngür hüngür ağladım.

“İlk senemizin sonundan müthiş ilerleme kaydetmiştik. Teddy’yi dışarı, insan içine çıkarmaya başladık. Yürüyüşler, markete gitmeler falan. Normal aile gezintileri. Mükemmeldi her şey. Bizi tanımıyorsan neler çektiğimizi asla bilemezdin.” Sonra sesi kısılıyor. Umudunu hâlâ yitirmediği günlere nostaljik bir özlem duyuyor sanki.

“Ne oldu?”

“Margit’in bizi bulacağını hiç düşünmemiştim. Ben hep ateist olmuşumdur. Ruhlar âlemi gibi şeylere hiç inanmadım. Ancak Batı Virginia’daki ilk yılımızdan sonra Teddy’nin bir ziyaretçisi olmaya başladı. Beyaz elbiseli bir kadın. Uyku saatinde odasında bekliyordu.”

“Onu gördün mü?”

“Hayır, hiç görmedim. Kendini sadece Teddy’ye gösteriyordu. Ama onu hissedebiliyordum, varlığını sezebiliyordum, o iğrenç çürüme kokusunu alabiliyordum. Teddy’ye hayali arkadaşı olduğunu söyledik. Onun gerçek olmadığını ama gerçekmiş gibi yapmanın da sorun olmadığını söyledik. Çok küçüktü, aklı başka türlüsüne ermiyordu zaten.”

“İntikam almak için peşine düşmedi mi?”

“Ah, çok isterdi. Elinde olsa beni öldürürdü ama güçleri sınırlı. Sanırım Ouija tahtasını ve kalemleri oynatabiliyor ama o kadar.”

Batı Virgina'nın kırsal kesiminde on dönümlük arazide tek başına bir evde mahsur kalmanın insanı nasıl canından bezdirebileceğini hayal etmeye çalışıyorum; kocam, kaçırılmış bir çocuk ve kindar bir ruh dışında kimsem olmadan hem de. Aklımı kaçırmadan ne kadar dayanabilirdim, bilmiyorum.

“Barcelona’da sonsuza dek kalamayacağımızı biliyordum. Hayatlarımıza devam etmemiz gerekiyordu. Teddy normal bir çocukluk geçirebilsin diye iyi okulları olan güzel bir kasabada yaşayalım istiyordum. Böylece nisan ayında buraya taşındık ve anneler gününde Anya yine Teddy’nin odasına gelip Macarca ninniler söylemeye başladı.”

“Peşinizden mi geldi?”

“Evet. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim ondan kaçmak gibi bir şansımızın olmadığı. Biz nereye gidersek Anya da peşimizden gelecek. İşte o zaman aklıma parlak bir fikir geldi: Üçüncü bir kişiyi dahil edecektim. Teddy için Anya’yla rekabet edecek yeni bir oyun arkadaşı. Sen mükemmel adaydın, Mallory. Genç, atletik, enerjik. Zeki ama çok da zeki değil. Uyuşturucu geçmişin de büyük avantajdı. Özgüvensiz olduğunu biliyordum. Acayip şeyler görsen kendi muhakeme yeteneğinden şüphe edeceğine emindim. En azından bir süre. O aptal resimleri hesaba katamadım. İletişime geçmenin bir yolunu bulabileceği aklımın ucundan geçmedi.”

Caroline son üç senesini baştan yaşamış gibi yorgun görünüyor. Saate kaçamak bir bakış atıyorum, daha 23.37. Onu konuşturmaya devam etmem lazım. “Peki ya Mitzi? Ona ne oldu?”

“Sana olacakların aynısı. Geçen perşembe, seansınızdan iki saat sonra Mitzi panik hâlinde kapımızı çaldı. Ruh çağırma tahtasının durmadığını söyledi. Levha fır fır dönüyormuş, aynı kelimeyi tekrar tekrar yazdınyormuş: ovakodik, ovakodik, ovakodik. Mitzi bizi evine götürüp gösterdi. ‘Dikkat’ anlamına geldiğini çözmüş. Senin başından beri haklı olduğunu söyledi Mallory. Evimize bir ruh musallat olmuş ve yardıma ihtiyacımız varmış. Ted’le eve döndük ve en iyisinin ne olacağını konuştuk ama sonunda o Mitzi’yi tutarken benim de ona aşın doz vermem için ikna ettim onu. Sonra cesedini ormana sürükledi, ben de Mitzi’nin oturma odasına iğne kapaklarını atam. Odasına turnikeyi bıraktım. Polisin noktalan birleştirmesine yetecek kadar. Sonra Mitzi’nin gece bir misafiri geldiğini uydurduk ki hikâye fazla düzgün görünmesin.”

Tekrar saate bakıyorum, bir dakika geçmiş sadece, bu sefer Caroline beni yakalıyor.

“Ne yapıyorsun? Neden saate bakıyorsun?”

“Bir sebebi yok.”

“Yalan söylüyorsun. Fark etmez gerçi.” Ayağa kalkıp turnikeyi alıyor. Elleri titremiyor. Özgüvenini ve kontrolünü tekrar kazanmış, turnikeyi koluma

dolayıp sıkıca düğümlüyor. Saniyeler içinde kaslarım karıncalanmaya başlıyor.

“Lütfen yapma bunu.”

“Üzgünüm, Mallory. Keşke her şey başka türlü gelişseydi.” Yumuşak eldivenli parmaklarının, damarlarımın şişip işini kolaylaştırması için kolumun iç kısmına vurduğunu hissediyorum. Ciddi olduğunu fark ediyorum; bu işin sonunu getirmeye kararlı. “Ömrün boyunca kendini suçlu hissedeceksin,” diyorum, öyle korkuyorum ki kekeleyerek konuşuyorum. “Kendinden nefret edeceksin. Kendine katlanamayacaksın.”

Neden onu korkutup fikrini değiştirebileceğimi sandım, bilmiyorum. Uyanlarım onu daha da sinirlendiriyor gibi. İğne tenimi yarıp damarıma girerken canım yanıyor. “İyi yanından bak,” diyor bana. “Belki kardeşini tekrar görürsün.”

Sonra şırınganın pistonunu bastırıyor, damarıma iki bin mikrogram eroin ve fentanil basıyor; bir an devirmeye yetecek kadar. O tanıdık ürpertiyi hissettiğimde bütün vücudum kasılıyor, birisi enjeksiyon bölgesine buz küpü koydu sanki. Son gördüğüm şey Caroline’ın koşar adım kapıdan çıkarken ışıkları kapatması oluyor. Öldüğümü görmek için bile kalmıyor. Gözlerimi kapatıp Tanrı’ya yakarıyorum beni affetsin diye - lütfen, lütfen beni affet. Sandalyemde düşüyormuşum gibi hissediyorum, sandalye ve vücudum yere devrilmiş gibi. Şimdi ağırlıksızım, boşlukta asılı hâldeyim. Damar içi eroin yıldırım hızıyla çalışıyor, bilincimin hâlâ nasıl açık olduğunu bilmiyorum. Nasıl hâlâ nefes alıyorum? Ama gözlerimi açıp da Margit’i gölgelerin içinde beklerken gördüğümde çoktan aşırı dozdan öldüğümü anlıyorum.

28

Sis benzeri bir şeyin içinde havada süzülen, ortasından ayrılmış uzun siyah saçlı, beyazlar içinde bir kadın. Elbisesi küçük yapraklar ve toprak parçalarıyla kaplanmış. Karanlıktan yüzü seçilmiyor, başıysa dik tutamıyormuş gibi hafif bir açıyla eğik duruyor. Ama artık korkmuyorum. Hatta rahatladım bile.

Ayağa kalkıp yanına gitmeye çalışıyorum ama hâlâ sandalyede oturuyorum. Bileklerim hâlâ arkamdan bağlı.

Sonra aklıma korkunç bir şey geliyor:

Benim ahiretim bu mu?

Dünyada geçirdiğim zamanın cezası bu mu? Boş bir kulübede, sert sırtlı bir sandalyeye bağlı geçecek bir ebediyet mi?

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” diye fısıldıyorum. “Bana yardım edebilir misin?”

Margit bana yaklaşıyor ama yürümüyor aslında. O zehirli sülfür ve amonyak kokusunu alsam da beni rahatsız etmiyor artık. Varlığı için öyle minnettarım ki kokusu beni rahatlatıyor bile. Margit pencerenin önünden geçerken ay ışığı yüzüyle vücudunu aydınlatıyor. Çiziklerin, morlukların, kırık boynunun, yırtık pırtık elbisesinin ötesinde, insanın aklını alacak güzellikte bir kadın olduğunu görüyorum.

“Bana yardım etmelisin, Margit. Bir tek sen yardım edebilirsin bana. Lütfen.”

Başını kaldırmaya çalışıyor, daha dikkatli dinlemek istiyor sanki ama dalından kırılmış bir çiçek gibi düşüp duruyor başı. Elini omzuma koyuyor

ama ne onun temasını hissediyorum ne de başka bir basınç. Onun yerine ezici bir hüzün ve pişmanlık duygusu kaplıyor içimi. Zihnimde hiç gitmediğim bir yer görüyorum: göl kenarında bir arazi, şövalede bir tuval, battaniye üstünde bir çocuk. Burayı resimlerden tanıdığımı fark ediyorum; Margit'in sundurmama bıraktığı bir resimden, Caroline'm oturma odasında sakladığı Teddy'nin resminden, ikisini de hafızamda çağırabiliyorum: İki farklı ressamdan aynı manzara.

Kadınla çocuğa bakarken Margit'in kederini kendi kederimmiş gibi hissedebiliyorum: Daha dikkatli olmalıydım. Kafam dağılmamalıydı. Biraz daha dikkatli olsaydım her şey hâlâ yolunda olacaktı. Belki de hissettiğim kendi kederimdir çünkü aynı zamanda Margit'in, senin bir suçun yok, geçmişle barış, kendini affet, dediğini duyuyorum. Ben mi onu teselli ediyorum yoksa o mu beni teselli ediyor, bilmiyorum; benim pişmanlığım nerede bitip onunki başlıyor, ayırt edemiyorum. Belki de içimizden asla atamayacağımız bir kederdir bu, öldükten sonra bile.

Sonra kapı açılıyor ve Ted ışıkları yakıyor.

Gözlerimden akan yaşları görünce yüzü asılıyor. "Ah, Tanrım," diyor. "Çok üzgünüm, Mallory. Dik otur biraz."

Etrafa bakmıyorum ama Margit ortadan kaybolmuş.

Hâlâ kulübemdeyim.

Puslu bir ahirette değil, hâlâ Spring Brook, New Jersey'deyim. Bir sandalyeye bağlıyım, ayaklarım yere basıyor ve mikrodalga fırındaki saat 23.52'yi gösteriyor.

Kolumun iç kısmında, Caroline'ın iğneyi batırdığı yerde hâlâ buz gibi bir ürperti hissedebiliyorum ama fazlasıyla hayattayım ve kesinlikle kafam iyi değil.

"Bana uyuşturucu verdi. Karın bana."

"Bebek pudrası," diyor Ted. "Eroini bebek pudrasıyla değiştirdim. Sana bir şey olmayacak." Arkama geçiyor, bileklerimin sandalyeye bağlandığı kumaşı çekeliyor. "Off, düğümleri atarken abartmış. Bıçak lazım." Mutfağa gidip çekmeceleri karıştırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni koruyorum, Mallory. Seni hep korudum. İş mülakatını hatırlamıyor musun? Sana bir sürü kaba, çirkin soru sordum. Seni korkutup kaçırmaya çalıştım. Ama inatçı çıktın. Gerçekten burada çalışmak istiyordun. Caroline da senin tüm sorunlarımıza çare olacağını düşündü."

Tırtıklı bir bıçak getirip bağları kesiyor. Kollarım yana düşüyor, onları tekrar kıpırdatabiliyorum. Yavaş yavaş, dikkatlice parmaklarımı başımdaki zonklayan yumruya götürüyorum, başıma saplı küçük cam parçalan geliyor elime.

"Sana vurduğum için özür dilerim. Benzincide durup sana buz alırız." Ted dolabımın kapısını açıyor ve askılıkların boş olduğunu görünce seviniyor. "Çoktan toplanmışsın! Harika. Çantam arabada, gitmeye hazırız yani. Bütün gece yolda oluruz muhtemelen. Sonra bir otel bulup azıcık dinleniriz. Batıya devam ederiz. Airbnb'de müthiş bir ev buldum. Yerleşene kadar idare eder bizi. Bayılacaksın, Mallory, bir Puget Boğazı manzarası var ki şahane."

"Ted, yavaşla biraz. Ne diyorsun sen?"

Gülüyor. “Doğru tabii, o kadar uzun zamandır plan yapıyordum ki seninle konuşmadığımı unuttum. Ama bana karşı hislerini biliyorum, Mallory. Ben de aynı şekilde hissediyorum ve bu doğrultuda hareket etmeye hazırım.”

“Öyle mi?”

“Emeklilik hesabımı bozdum; Caroline’ın dokunamadığı bir hesabımda seksen bin dolarım var. Yeni bir başlangıç yapmamız için yeter de artar bile. Washington’da yeni bir hayat kurarız. Whidbey Adası’nda. Ama şimdi hemen gitmemiz lazım. Caroline ortalığı temizlemek için gelmeden önce.”

“Neden ondan bu kadar korkuyorsun?”

“Aklını kaçırdı da ondan! Hâlâ fark etmedin mi? Seni öldürmeye çalıştı. Beni de kılı kıpırdamadan öldürür. Polise anlatırsam hapse girerim. O yüzden kaçmamız lazım. Hemen. Çocuğu bırakırsak bizi takip etmez.”

“Teddy’yi bırakmak mı istiyorsun?”

“Üzgünüm, Mallory. Onu sevdiğini biliyorum. Ben de seviyorum. Çok tatlı ama bizimle gelemez. Ülkenin öbür ucuna kadar Caroline ve Margit peşimizden gelsin istemiyorum. Çocuk iki annesiyle beraber kalsın. Birbirleriyle kavga edebilir, ölümüne savaşabilirler, umurumda değil. Bu saçmalığı daha fazla kaldıramam. Bir dakika daha kalamam burada. Bu kâbus bu gece bitecek, anlıyor musun?”

Kulübenin dışında hafif bir dal çıtırtısı duyuyoruz, Ted pencereye gidip dışarı göz atıyor. Sonra başını iki yana sallıyor ve yanlış alarm olduğuna dair bana güvence veriyor. “Şimdi, ayağa kalkmaya çalışmanı rica ediyorum senden. Yardım ister misin?” Elini uzatıyor ama kabul etmeyip kendi kendime ayakta durmayı beceriyorum. “İşte oldu, Mallory. Harika. Tuvalete gitmen gerekiyor mu? Gece yarısından sonra çoğu yer kapalı olur çünkü.”

Tuvalete gitmem gerekiyor gerçekten ama düşüncelerime çekidüzen vermek için sakin bir yere ihtiyacım olduğundan sadece. “Bir dakikaya çıkarım.”

“Çabuk ol, tamam mı?”

Banyonun kapısını kapatıyorum, musluğu açıp yüzümü soğuk suyla yıkıyorum. Ne bok yiyeceğim ben şimdi? Ceplerimi yokluyorum, tabii ki boşlar. Ecza dolabını, duşu arıyorum ama kendimi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey yok. Silaha en yakın şey bir cımbız.

Banyonun küçük, telli bir penceresi var, havalandırma için tavana yakın konumlandırılmış. Klozetin kapağını kapatıp üstüne çıkıyorum. Pencere güneye, Hayden's Glen'e bakıyor, teli çıkarıp itmeyi başarıyorum ve dışarı, yere düşüyor. Ama kendimi pencereye çekmeye gücüm yetse bile oradan sığıp geçemem.

Ted kapıyı tıklatıyor. "Mallory? Hazır mısın?"

"Az kaldı!"

Onunla gitmek zorundayım. Başka şansım yok. Prius arabasına biner, o bana Washington'ı ve Whidbey Adası'nı anlatırken gülümserim, birlikte kuracağımız yeni hayat için heyecanlanıyormuş gibi yaparım.

Ama benzin, yemek ya da su için ilk durduğumuz yerde bir polis bulur avazım çıktığı kadar bağrırım.

Suyu kapatıyorum. Ellerimi havluyla kuruluyorum. Sonra kapıyı açıyorum.

Ted orada durmuş, bekliyor. "Hazır mısın?"

"Galiba."

"Galiba mı?"

Gözleri arkama kayıyor. Banyoya bakıyor ve ne gördüğünü merak ediyorum. Klozet kapağında ayak izim mi kaldı? Pencere telinin yerinde olmadığını mı fark etti?

Kollarımı boynuna dolayıp başımı göğsüne yaslıyorum ve ona sıkı sıkı sarılıyorum. "Teşekkür ederim, Ted. Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

Bu duygu patlaması karşısında irkiliyor. Beni kendine daha çok çekiyor, eğilip alnımı öpüyor. “Sana söz veriyorum, Mallory, seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Seni mutlu etmek için her gün uğraşacağım.”

“O zaman hadi gidelim buradan.”

Valizimi ve giysilerimin olduğu çöp poşetini almaya gidiyorum ama Ted ısrarla ikisini birer eline alıp taşıyor. “Bütün ihtiyacın bu kadar mı, emin misin?”

“Ted, sahip olduğum her şey bunlar zaten.”

Yine gülümsüyor, samimi bir sevgi ve şefkatle, güzel bir şey söyleyecekmiş gibi duruyor, derken bir gümbürtü kopuyor ve bir kurşun omzunu delip geçiyor, Ted duvarımı kana boyayarak yere devriliyor. Çığlık atıyorum, üç kez daha bam sesi duyuluyor, Ted eli göğsüne kapanmış hâlde valizimin üstünde yatarken daha çok bağırıyorum, Ted’in parmaklarının arasından kan sızıyor.

Caroline kulübenin açık penceresinin orada durmuş, Mitzi’nin tabancasını bana doğrultuyor. Susmamı söylüyor ama dördüncü yahut beşinci sefere kadar ne dediğini anlayamıyorum. Tabancanın kabzasını vurarak kapıyı açıyor, sandalyeye geri oturmam için işaret ediyor.

“Ciddi miydin?” diye soruyor. “Onunla gidecek miydin gerçekten?”

Sorulan duymuyorum bile. Gözlerimi Ted’den ayıramıyorum, yattığı yerde sanki birden kekeme olmuşçasına konuşmak için çabalıyor. Dudakları zor bir kelimeyi telaffuz etmeye çalışırmış gibi titriyor, aralarından kan sızıyor, çenesine ve gömleğine kırmızı kırmızı akıyor.

“Bence yalan söylüyordun,” diye devam ediyor Caroline. “Buradan çıkmak için her şeyi söylerdin bence. Ama seni temin ederim ki Ted son derece ciddiydi. Daha buraya ilk geldiğin gün göz koymuştu sana.” Mutfak duvarına takılı beyaz duman dedektörünü işaret ediyor. “Yangın alarmının neden hiç çalmadığını merak ettin mi? Yemeği yaktığında bile?”

Ben cevap vermeyince tabancanın kabzasını mutfak tezgâhına vuruyor, üç kez gümlüyor. “Mallory, sana bir soru sordum. Yangın alarmının çalışmadığını fark ettin mi?”

Ne dememi istiyor ki? Yüzüme silah doğrultmuş, cevap vermeye ödüm kopuyor; ağzımdan çıkan ilk yanlış kelimeyle tetiği çekeceğinden korkuyorum. Konuşacak cesareti toplamak için yere bakmam gerekiyor. “Ted kulübenin tesisatının eski tip olduğunu söylemişti.”

“Kamera o, salak. Mülakatından hemen sonra kurdu Ted. Sinyal artırıcısı da var, böylece Wi-Fi ağımıza bağlanabiliyor. Seni kontrol etmek, uyuşturucu kullanmadığından emin olmak istediğini söylemişti. ‘İhtiyati tedbir’, anlarsın ya? Hadi be oradan. O kadar aptal değilim ben. Bazı geceler uyumaz, saatlerce ofisinde kalırdı, duş alman için dua ederdi tabii. Haberin var mıydı, izlendiğini hissettiğin oldu mu, hep merak ettim.”

“Anya sanmıştım ben.”

“Hayır, annesi geceleri bebeğiyle kalır. Bay Aile Adamı’ydı seni izleyen. Yılın babası.”

Ted karşı çıkmak istermiş gibi başım iki yana sallıyor, işin aslını bilmemi istiyor sanki. Ama ağzım açtığında sadece kan çıkıyor; çenesinden, göğsünden aşağı dökülüyor.

Caroline’a dönüyorum, tabancayı hâlâ bana doğru tutuyor.

Yere çökmek, olduğum yerde büzülmek ve merhamet etsin diye yalvarmak istiyorum.

“Lütfen,” diyorum, ellerimi kaldırıp. “Kimseye söylemem.”

“Söylemeyeceğini biliyorum. Mitzi’nin evinden çaldığın tabancayla Ted’i öldürdün. Sonra boğuştuk ve tabancayı ele geçirmeyi başardım. Çekmeceden bıçak aldığın için de seni vurmak zorunda kaldım. Meşru müdafaaydı.” Kesin koreografiyi belirlemek istercesine kulübede göz gezdiriyor. “Buzdolabına yakın durman gerekecek. Çekmecenin yanında.” Tabancayı doğrultuyor. “Hadi, tekrar söyletme.”

Yaklaşıyor -tabanca yaklaşıyor- ve ondan uzaklaşıp mutfağa doğru ilerliyorum.

“Pekâlâ, böylesi daha iyi. Şimdi çekmeceye uzan. Çekip aç. İşte böyle." Tezgâhın öbür tarafına geçiyor, sonra bıçakları görmek için eğiliyor. “Şef bıçağını kullanmalısın bence. Büyük olan, en sondaki. Sapından tutup al. Sıkıca kavra."

Öyle korkuyorum ki kıpırdayacak hâlde değilim.

“Caroline, lütfen...”

Başını hayır dercesine sallıyor. “Hadi, Mallory. Az kaldı. Şu bıçağı al.”

Gözümün ucuyla Caroline’ın omzunun hemen üstünde duvardan damlayan kanı görebiliyorum. Ama Ted artık orada oturmuyor. Ortadan kaybolmuş.

Kolumu uzatıyorum. Elimi bıçağın üstüne koyuyorum. Parmaklarımla sapından tutuyorum. Ömründe son yapacağın şeyin bu olduğu söylendiğinde o şeyi yapmak öyle zor oluyor ki.

“Tamam,” diyor. “Kaldır şimdi.”

Sonra çığlık atıp düşüyor; Ted bacaklarına saldırmış. Ben de zamanımın geldiğini anlıyorum. Aptal gibi bıçağı bırakıyorum çünkü çekmeceden çıkarmakla vakit harcamak istemiyorum.

Sadece koşuyorum.

Kapıyı açıyorum, arkamda bir patlama oluyor, silah sesi, kulübenin duvarlarında çınlıyor. Sundurmadan atlıyorum ve çimenlerin üstünde koşuyorum. Üç korkunç saniye boyunca tamamen savunmasızım, apaçık bahçede koşan bir figürüm, sonraki patlama için hazırlıyorum kendimi.

Ama bir şey olmuyor. Gölgelerin arasından büyük evin yan tarafına koşuyorum, çöp tenekelerini ve geri dönüşüm kutusunu geçiyorum. Ön bahçeden koşuyorum, garaj yolunun sonunda duruyorum. Komşu evlerin hiçbirinde ışık yanmıyor. Blokta kim varsa uyumuş. Kimse gece yansından sonra Edgewood Caddesi’nde yürümez. Gidip birinin kapısını çalmaya da

cesaret edemem, alt kata inmeleri kimbilir ne kadar sürer. Şimdi en büyük avantajım hızım; Caroline'la aramdaki mesafeyi artırmak. Depar atarsam üç dakikaya Çiçek Şatosu'nda olurum, kapılarına vurup Adnan'ın ailesinden yardım isterim.

Ama sonra Maxwell'lerin evine dönüp bakıyorum ve Teddy'nin ikinci katta uyuduğu geliyor aklıma. Arka bahçede kopan kıyametten habersiz.

Caroline kaçtığımı fark ettiğinde ne yapar?

Teddy'yi alıp arabaya attığı gibi Batı Virgina'ya mı, Kaliforniya'mı, yoksa Meksika'ya mı kaçar?

Sırrını korumak için ne kadar uzağa gidebilir?

Kulübeden bir silah sesi daha geliyor. En iyisini ummak istiyorum. Ted'in bir şekilde eşinin elinden tabancayı aldığına inanmak istiyorum. Belki ölmek üzereyken Teddy'yle bana kaçmamız için bir fırsat sağlamıştır.

Ama tabancayı alamadıysa... Eh, o zaman yine de durumu düzeltmek için zamanım var. Hızlı bir koşucuyum ben. Pennsylvania'nın en hızlı altıncı kızıydım bir zamanlar. Evin yanından arka bahçeye fırlıyorum ve Tanrı'ya şükürler olsun ki mutfağın sürgülü kapılarını açık buluyorum.

Eve girip kapıyı arkamdan kilitliyorum. İlk oda karanlık. Yemek odasında koşup ön merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Teddy'nin odasına dalıyorum ama ışığı yakmıyorum. Battaniyesini çekip onu uyandırıyorum. "Uyan, Teddy, gitmemiz lazım." Yüzünü yastığa gömüp beni itiyor ama onu şımartacak vaktim yok. Yataktan çekip çıkarıyorum Teddy'yi, yan uyur vaziyette homurdanıyor.

"Mallory!"

Caroline eve girmiş bile, antreden sesleniyor. Ahşap merdivenleri çıktığını işitiyorum. Öbür tarafa koşup arka merdivenlerden bahçeye iniyorum. Teddy yirmi kilodan ağır olamaz ama yine de onu az daha düşürüyorum. Onu omzuma doğru kaldırıyorum, sıkıca tutuyorum ve arka sundurmaya koşuyorum.

Dışarıda, bahçede kıpırtı yok. Tek duyduğum havuzdan gelen hafif su sesi, arada bir öten cırcırböceği ve kendi nefes sesim. Ama Caroline'ın geldiğini biliyorum. Ya evin içinden geliyor ya da yan taraftan. Önümdeki en güvenli yol ilerisi, Büyülü Ormana doğru. Bahçede uzun bir süre koşmam gerekecek ama Teddy kucağımda olduğu müddetçe Caroline'ın ateş edeceğini sanmıyorum. Ağaçların arasına vardık mı kaçabiliriz.

Teddy yle bütün yazımızı bu ormanı keşfederek geçirdik. Tüm patikaları, kestirmeleri, çıkmaz yollan biliyoruz ve yolumuzu görebileceğimiz kadar ay ışığı var. Onu daha sıkı tutup sonra kendimi böğürtlenlerin, sarmaşıkların ve dikenli çalıların arasına atıyorum, sonunda gayet iyi bildiğimiz San tuğlalı Yol'a varıyoruz. Patika doğuyla batı arasında, Edgewood evlerinin arka bahçelerine paralel ilerliyor. Büyük gri Ejderha Yumurtası'na gelince Ejderha Yolu'na sapıyorum. Arkamda ayak sesleri duyuyorum ama karanlıkta perspektifimi yitirmiş hâldeyim. Caroline hemen ensemde mi yoksa yüz metre gerimde mi, ayırt edemiyorum. Uzaktan belli belirsiz polis sirenleri de duyuyorum ama çok geç. Çiçek Şatosu'na gitmiş olsaydım şimdi güvende olurdum.

Gelgelelim Teddy kucağımda ve asıl mühim olan da bu. Onun başına bir şey gelmesine asla izin vermem.

Kraliyet Nehri'nin sesi karanlıkta daha yüksek çıkıyor, kendi ayak seslerimi bastırdığı için bu gürültüye minnettarım. Fakat Yosunlu Köprü'ye gelince oradan geçebileceğimi sanmıyorum. Kütük çok dar ve yosunla kaplı, üstünden geçerken Teddy'yi taşıyamam.

"Teddycik, beni dinle. Yürümen gerekiyor."

Başını iki yana sallayıp bana daha sıkı sarılıyor. Ne olup bittiğini bilmese de çok korkuyor. Onu indirmeye çalışıyorum ama kollarını boynuma kilitliyor. Uzaktan daha çok siren sesi geliyor; Maxwell'lerin evine varmış olmalılar. Büyük ihtimalle komşulardan biri silah seslerini duyup polisi aramıştır. Ama bana yardım edemeyecek kadar uzaktalar.

Beyaz, dar bir ışık huzmesi ormanı yarıp geçiyor. Caroline'ın şok tabancasının feneri bu. Beni gördü mü bilmiyorum ama ilerlemeye devam etmeliyim. Teddy'yi daha sıkı tutuyorum ve köprünün üstünde bir adım

atıyorum, sonra bir adım daha. Kütüğün şeklini seçmeme yetecek kadar görebiliyorum ama yüzeyini tam seçemiyorum. Neresi çürük, neresi kaygan yosunlu kestiremiyorum. Aşağımızda yetmiş-seksen santim derinliğindeki su hızla akıyor. Her attığım adımda şimdi kayıp düşeceğim diyorum fakat bir şekilde ayağımı sağlam basıyorum. Dev Fasulye Sırığı'na giden patikaya çıktığımızda artık kollarımda derman kalmıyor. Teddy'yi bir adım daha taşıyamayacağım. "Tatlım, bundan sonrasını senin gitmen gerekiyor." Ağacın gövdesindeki saklanma yerimizi işaret ediyorum. "Hadi, tırmanman lazım."

Öyle korkmuş ki kıpırdayamıyor. Son gücümle onu ağaca itiyorum, neyse ki bir dala tutunuyor. Sonra onu poposundan itip yavaşça yükseltiyorum ve kendisi de hareket etmeye başlıyor.

Fener ışığı ağacın altında geziniyor. Caroline nehirde, yaklaşıyor. En alçaktaki dala tutunup kendimi yukarı çekiyorum, Teddy'nin peşinden daldan dala geçip Bulut Güvertesi dediğimiz dala kadar çıkıyorum. Keşke daha yükseğe tırmanabilseydik ama ne vakit var ne de ses çıkarmaya cesaretim. "Böyle iyi," diye fısıldıyorum. Kollarımı Teddy'nin beline doluyorum, onu kendime yaklaştırıyorum ve ağzımı kulağına götürüyorum. "Şimdi çok sessiz olmamız lazım, tamam mı? Sen iyi misin?"

Bir şey demiyor. Yaprak gibi titriyor vücudu, yay gibi gerilmiş. İyi olmadığımızı, büyük bir sorun olduğunu anlıyor gibi. Aşağı, yere bakıyorum ve keşke daha yukarı tırmansaydık diyorum içimden. Patikadan iki buçuk, üç metre yüksekteyiz sadece ve Caroline bu yoldan devam ederse tam altımızdan geçecek. Teddy bir inilti bile çıkarsa...

Oyuğun içine elimi uzatıp taşlar ve tenis toplarından ibaret cephanemizi karıştırıyorum, derken piramit şekilli ucu duran kırık oku buluyorum. Faydasız bir silah olduğunu bilsem de elimde bir şey, herhangi bir şey tutmak iyi geliyor.

Ve onun geldiğini görüyorum. Caroline yosunlu köprünün üzerinde ve bize doğru ilerliyor, fenerini patikada gezdiriyor. Teddy'ye çok sessiz olmamamız gerektiğini söylüyorum. Annesini göreceğini ama sesini çıkarmayacağına dair bana söz vermesi gerektiğini söylüyorum. Neyse ki soru sormuyor çünkü Caroline patikadan çıkıp tam ağacımızın altında

duruyor. Uzaktan sesler geliyor; erkek sesleri, bağrışmalar. Bir de köpek havlaması. Caroline onların olduğu tarafa bakıyor. Zamanı kalmadığını anlıyor sanki. Öyle korkuyorum ki nefesimi tutuyorum. Teddy'yi de çok sıkıyorum, ister istemez bağırıyor.

Caroline başını kaldırıp bakıyor. Feneri ağaca tutuyor, parlak ışık gözümü alıyor. "Ah, Teddy, çok şükür! Buradasın! Annen her yerde seni aradı! Ne yapıyorsun orada öyle?"

Öbür elinde hâlâ tabancayı tuttuğunu görüyorum; öyle sıradan bir şeymiş gibi, iPhone ya da su şişesiymiş gibi taşıyor yanında.

"Burada dur," diyorum Teddy'ye.

"Hayır, Teddy, lütfen, orası güvenli değil," diyor Caroline. "Mallory yanılıyor. Aşağı inmen lazım, seni eve geri götüreyim. Yatakta olman lazımdı şimdi!"

"Kıpırdama," diyorum. "Burada iyisin."

Ama Teddy'nin ona doğru çekildiğini, içgüdüsel olarak sesine kapıldığım hissedebiliyorum. Belinden daha sıkı tutuyorum ve vücudundan yayılan sıcaklık karşısında şaşkınlığa kapılıyorum. Ateşi varmış gibi yanıyor.

"Teddy, beni dinle," diyor Caroline. "Mallory'den uzaklaşmaksın. O çok hasta. Psikotik kriz denen bir şey geçiriyor. O yüzden bütün duvarlarımızı boyadı. Mitzi'den bu tabancayı çalıp babanı yaraladı. Polisler şimdi evimizde, bizi arıyorlar. O yüzden aşağı in, gidip onlara olanları anlatalım. Mallory'yi ağaçta bırakalım da şu işi çözelim."

Fakat Caroline beni hayatta bu ağaçta bırakmaz. Bana çok şey anlattı. Teddy'nin asıl annesinin adını söyledi. Teddy'nin annesi Margit Baroth'tu ve Seneca Gölü yakınlarında öldürüldü. Polisler çok kısa bir soruşturma yapsalar bile doğru söylediğimi anlarlar. Caroline'ın beni öldürmekten başka seçeneği yok. Teddy'yi ağaçtan indirdiği gibi bitirir isimi. Sonra da her şeyi değiştirip nefsi müdafaaya döndürür. Ben de bütün bunların yanına kâr kalıp kalmadığını asla öğrenemem çünkü ölmüş olurum.

“Hadi, tatlım. Gitmemiz lazım. Hoşçakal deyip aşağı in.” Teddy elimden kurtulup daim üstünde yalpalıyor.

“Teddy, hayır!”

Arkasına dönüp baktığında gözlerinin bembeyaz olduğunu görüyorum. Gözbebekleri başının arkasına gitmiş. Sağ elini uzatıp elimden ok başını kaptığı gibi ağaçtan atlıyor. Caroline onu yakalayacakmış gibi kollarını açıyor. Ama Teddy’nin ağırlığı altında yere yıkılıyor ve geri devriliyor. Tabancayla fener elinden uçup çalıların arasında kayboluyor. Caroline düşüp sırtını vurduğunda ürkünç bir ses çıkıyor, Teddy’yi korumak için göğsüne bastırıyor.

“İyi misin? Teddy, tatlım, iyi misin?”

Teddy, Caroline’ın belinde at binermiş gibi doğruluyor. Caroline hâlâ ona iyi olup olmadığını sorarken Teddy kadının boynunun yan tarafına oku saplıyor. Caroline’ın kendisine bir ok sapladığını anladığını sanmıyorum. Derken Teddy oku çıkarıp tekrar saplıyor, sonra üçüncü kez. Çat, çat, çat. Caroline bağırmaya başladığında sesini yitirmiş oluyor çoktan, boğuk bir hırıltı çıkarabiliyor.

“Hayır!” diye bağırıyorum ama Teddy durmuyor, daha doğrusu Margit durmuyor. Oğlunun vücudunu tamamen kontrol edemiyor, yalnızca sağ eli ile sağ koluna hâkim ama şaşırtma avantajını kullandı ve şimdi Caroline kendi kanında boğuluyor. Köpekler daha yüksek sesle havlıyor, sese çekiliyorlar. Ormandaki adamlar yaklaşıyorlar. Yardım etmeye geldiklerini söylüyorlar, ses çıkaralım diye bağırıyorlar. Ağaçtan inip Teddy’yi Caroline’dan uzaklaştırıyorum. Teni öyle sıcak ki ocaktaki tencereye dokunmuş gibi oluyorum. Caroline sırtüstü yattığı yerde can çekişiyor, boynundan kalanları tutmaya çalışıyor. Teddy’ninse üstü kanla kaplı. Saçında, yüzünde hep kan var; pijamalarından damlıyor. Her nasılsa doğru düzgün düşünecek ve ne olduğunu anlayacak kadar açık zihnim. Margit’in hayatımı kurtardığını biliyorum. Hemen harekete geçirmezsem Teddy ömrünün geri kalanını ıslahevlerinde geçirecek.

Sağ elinde hâlâ oku tutuyor. Onu yerden kaldırıp üstüme yaslıyorum, sımsıkı kucaklıyorum ki üstündeki kan bana bulaşsın. Sonra onu Kraliyet

Nehri’nin kıyısına taşıyorum. Suyun içine giriyorum, ayağım yosunlu cıvık çamurun içine batıyor. Bir adım, sonra bir adım daha atıyorum, bel hizama gelene dek derine gidiyorum, soğuğun şokuyla Teddy uyanıyor. Göz-bebekleri yerlerine geliyor, vücudu kucağımda gevşiyor. Oku bırakıyor ama suya düşüp gözden kaybolmadan yakalamayı beceriyorum.

“Mallory? Neredeyiz?”

Teddy dehşet içinde. Transtan uyanıp kendini karanlık bir ormanda, boğazına kadar soğuk bir derenin içine batmış hâlde bulduğunu düşünsene.

“Bir şey yok, Teddycik.” Yanaklarına su çarpıyorum, kanı yıkıyorum. “İyi olacağız. Her şey yoluna girecek.”

“Rüya mı görüyoruz?”

“Hayır, canım, üzgünüm. Gerçek bu.”

Nehir kenarını işaret ediyor. “Orada neden köpek var?”

Büyük bir köpek, siyah bir retriever, heyecanla etrafı kokluyor ve deli gibi havlıyor. Ormandan bazı adamlar koşarak geliyorlar, üstlerine reflektörlü giysiler giymişler, fenerlerini sallıyorlar.

“Onları buldum!” diye bağırıyor bir adam. “Kadınla çocuk, deredeler!”

“Hanımefendi, yaralı mısınız? Kanamanız var mı?”

“Çocuk iyi mi?”

“Artık güvendesiniz, hanımefendi.”

“Size yardım edelim.”

“Hadi ufaklık, elini uzat.”

Ama Teddy kollarını sımsıkı belime dolayıp kalçama yapışıyor. Derenin öbür ucundan daha fazla polisle köpek geliyor, dön bir yandan etrafımızı sarıyorlar.

Sonra bir kadın uzaktan bağırıyor: “Biri daha var! Yetişkin kadın, nabız yok, nefes almıyor, çoklu bıçak yarası var!”

Artık etrafımızı kuşattılar, her yönden fener ışıklan yaklaşıyor. Yetkinin kimde olduğu belli değil çünkü herkes bir ağızdan konuşuyor: Merak etmeyin, iyisiniz, artık güvendesiniz. Ama giysilerimizdeki kanı görünce tedirgin olduklarını anlıyorum. Teddy de çok tedirgin. Kulağına fısıldıyorum: “Merak etme, Teddycik. Bize yardım etmeye geldiler.” Sonra onu su kıyısına taşıyorum ve yavaşça yere bırakıyorum.

“Elinde bir şey var.”

“Hanımefendi, elinizdeki nedir?”

“Gösterebilir misiniz?”

Polislerden biri Teddy’nin kolunu tutup onu güvenli bir yere çekiyor, sonra tekrar bağırmaya başlıyorlar. Sudan yavaşça çıkmamı, oku yere indirmemi istiyor, bir yandan da başka silahım olup olmadığını soruyorlar. Ama artık dinlemeyi bıraktım çünkü uzakta, polis çemberinin dışında duran başka bir siluet fark ettim. Ay ışığı beyaz elbisesinin üstünde parlıyor, yana düşmüş başı hafifçe sallanıyor. Sol elimi kaldırıp kırık oku gösteriyorum.

“Bendim,” diyorum. “Ben yaptım.”

Kolumu yana uzatıp oku yere atıyorum. Tekrar baktığımda Margit’i göremiyorum.

BİR SENE SONRA

Bu hikâyeyi kâğıda dökmek çok zor oldu, senin için okuması eminim daha da zor olmuştur. Çok defa bırakmaya meylettim ancak baban, tüm ayrıntılar hâlâ hafızamda tazeyken devam etmem için bana yalvardı. Gelecekte bir gün, bundan on-yirmi yıl sonra o yaz Spring Brook'ta aslında ne olduğunu bilmek isteyeceğine inanıyordu. Ve hikâyeyi benden dinlemeni istedi, aptal bir gerçek suç podcast'inden değil.

Çünkü Tanrı biliyor ya sayısız podcast yapıldı. Flaş haberlere, tıklama tuzağı başlıklara, gece yayınlanan söyleşi programlarına ve internette paylaşılan yazılı görsellere konu oldu. Kurtarılmanı takip eden haftalarda Dateline, Good Moming America, Vbx, TMZ, Frontline ve daha onlarcası bana ulaştı. Yapımcılar cep telefonu numaramı nasıl buldular, bilmiyorum ama hepsi aynı vaatte bulundu: Hikâyeyi kendi açımdan anlatmama, kendi sözlerimle eylemlerimi savunmama izin verecekler ve çok az müdahalede bulunacaklardı. Özel bir röportajı kabul ettiğim takdirde yüklü ödeme yapma vaadinde de bulundular.

Ancak babanla uzun uzun tartıştıktan sonra ikimiz de medyadan uzak durmaya karar verdik. Senin ailene kavuştuğunu, iyileşmek için zamana ihtiyacın olduğunu ve artık rahat bırakılmak istediğimizi söyleyen ortak bir basın açıklaması yaptık. Sonra telefon numaralarımızı ve e-posta adreslerimizi değiştirdik, insanların bizi unutacaklarını umduk. Birkaç hafta sürse de unuttular. Daha büyük hikâyeler ortaya çıktı. San Antonio'da manyağın teki bir marketi taradı. Philadelphia'da temizlik işçileri sekiz hafta grev yaptı. Kanada'da bir kadın sekiziz doğurdu. Ve dünya dönmeye devam etti.

Bu hikâyeyi anlatmak için ilk teşebbüslerim bir yere varmadı. Boş bir defterle oturup öylece donup kaldığımı hatırlıyorum. Şimdiye dek en uzun yazdığım şey Romeo ve Juliet hakkında beş sayfalık bir dönem ödeviydi. Dolayısıyla bir kitap yazma fikri, Harry Potter gibi uzun bir kitap yazma

fikri, gözüme inanılmaz göründü. Ama Adrian'ın annesine bu işin zorluklarından bahsettiğimde bana bazı güzel tavsiyeler verdi. Kitap yazmayı denememem gerektiğini, bilgisayarımın başına oturup hikâyeyi anlatmamı, her seferinde bir cümleyle, kahve içerken bir arkadaşıma anlatacağım dili kullanmamı söyledi. Dilinin J. K. Rowling gibi olmaması sorun değil, dedi. Dilimin Philadelphia'h Mallory Quinn gibi olmasında sorun yoktu. Bu fikre alışınca kelimeler hızla akmaya başladı. Şimdi 85.000 kelimelik bir dosyaya baktığıma inanamıyorum.

Şu hâle bak, yine acele ettim!

Geri sarıp birkaç şey açıklamalıyım önce.

Ted Maxwell kulübemde kurşun yaraları sebebiyle öldü. Eşi Caroline da yarım saat sonra Dev Fasulye Sırığı'nın dibinde öldü. Kendimi savunurken, ona birkaç hafta önce ormanda bulduğumuz kırık oku (arbalet için tasarlanmış bir okmuş) sapladığımı itiraf ettim. Caroline yaşayabilirdi ancak ok başının ucu şahdamarını delmiş, ilkyardımcılar geldiğinde çok geç kalınmıştı.

İkimizi Spring Brook karakoluna götürdüler. Sen kızarmış gözlü bir sosyal hizmet uzmanı ve bir sepet dolusu oyuncakla kafeteryaya gittin, bense içinde kamera, mikrofonlar ve gitgide saldırganlaşan dedektiflerin olduğu penceresiz bir hücreye alındım. Seni korumak için hikâyemin bir kısmını anlattım sadece. Annenin resimlerinden bahsetmedim. Olanları anlamam için bana nasıl ipuçları verdiğini söylemedim. İşin aslı, annenin adını hiç anmadım. Maxwell'lerin sırlarım kendi kendime keşfetmişim gibi yaptım.

Dedektif Briggs ve ortakları şüpheciydiler. Bir şey sakladığımı anlamışlardı ama kendi versiyonuma sadık kaldım. Sesleri yükseldikçe, soruları giderek düşmanca bir hâl aldıkça, aynı olasılık dışı cevapları vermeye devam ettim. Birkaç saat boyunca çifte cinayetle suçlanacağıma, ömrümün kalanını hapislerde geçireceğime emindim.

Ancak güneş doğduğunda hikâyemin en azından birkaç gerçek barındırdığı belli oldu.

Bir sosyal hizmet uzmanı, Teddy Maxwell'in gerçekten de beş yaşındaki bir kız çocuğu anatomisine sahip olduğunu teyit etti.

Flora Baroth adlı bir çocuk Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi'nde kayıtlıydı ve Teddy Maxwell'in fiziksel özellikleri bu kayıp çocuğunkilerle örtüşüyordu.

İnternette yapılan emlak kayıtlan aramasıyla Maxwell'lerin Flora kaybolmadan altı ay önce Seneca Gölü'nde bir kulübe aldıkları doğrulandı.

Ted ile Caroline'ın pasaportlarına (yatak odalarındaki şifonyerde bulundu) bakıldığında, ikisinin İspanya'ya hiç gitmedikleri teyit edildi.

Telefonla ulaştıkları baban József hikâyemdeki birden fazla kilit ayrıntıyı doğruladı, aralarında eşinin Chevy Tahoe arabasının yılı ve modeli de vardı ki bu bilgi asla kamuyla paylaşılmamıştı.

Sabah yedi buçukta Dedektif Briggs bana bitki çayı ile yumurtalı ve peynirli sandviç almak için karakolun yanındaki Starbucks'a gitti. Briggs sorgu odasına bize katılması için Adrian'ı da davet etti. Adrian bütün geceyi lobide rahatsız bir metal bankta geçirmiş. Bana öyle bir sarıldı ki ayaklarım yerden kesildi, ikimizin de ağlaması kesilince ona tüm olanları en baştan anlattım.

"Daha erken gelmediğim için öyle üzgünüm ki," dedi.

Meğer 911'i arayan Adnan'mış, kulübeme gelip Ted Maxwell'i yerde ölü bulduktan sonra telefon etmiş.

"Oluo'ya hiç gitmemeliydim," diye devam etti. "Seninle beraber Spring Brook'ta kalsaydım bunların hiçbiri yaşanmazdı."

"Belki de ikimiz birden ölmüş olurduk. Öyle yapsaydım, böyle yapsaydım senaryolarına takılamazsın, Adrian. Kendini suçlayamazsın."

Seneca Gölü'nden Spring Brook arabayla beş saat sürüyor ama o sabah baban üç buçuk saatte geldi. Eyaletler arası son sürat gelirken kafasından kimbilir neler geçiyordu. Adnan'la ben hâlâ karakoldaydık, tatlı

atıştırmalıklar yiyip uyanık kalmaya çalışıyorduk, derken baban geldi. Dedektif Briggs'in onu odaya soktuğu an hiç aklımdan çıkmıyor. Uzun boylu, ince yapılı, kabarık saçlı bir adamdı, sakalları bakımsızdı, içe çökük gözleri nemliydi. İlk başta yandaki hücrelerin birinden çıkmış bir suçlu olduğunu sandım. Ama çiftçi gibi giyinmişti; iş çizmeleri, iş pantolonu ve düğmeli pazen gömlek vardı üstünde. Yere diz çöküp elimi tuttu ve ağlamaya başladı.

Sonrasında olanlar hakkında apayrı bir kitap yazabilirdim ama özet geçmeye çalışacağım. Siz babanla beraber Seneca Gölü'ne döndünüz, Adrian da Rutgers'taki son senesini okumak için New Brunswick'e gitti. Beni de davet etti, hayatımda bundan sonra ne yapacağımı bulana kadar dairesinde kira vermeden kalabileceğimi söyledi. Ama dünyam tepetaklak olmuştu ve böyle zayıf bir ânımda büyük yükümlülükler altına girmekten korktum. O yüzden sponsorumun Norristown'daki evinde misafir odasına yerleştim.

Altmış sekiz yaşındaki bir adamı ideal ev arkadaşı olarak görmeyebilirsin ancak Russell sessiz ve temizdi, bir de kilerimizi hep çeşit çeşit protein tozuyla dolduruyordu. Biraz para kazanayım diye koşu ayakkabıları satan bir mağazada işe girdim. Diğer çalışanların gayriresmi bir koşu kulüpleri vardı, onlarla haftada iki-üç sabah koşmaya başladım. Cemaatinde yirmili otuzlu yaşlarında çok sayıda insan olan iyi bir kilise buldum. Tekrar Adsız Bağımlılar toplantılarına katılmaya başladım, başkalarına yardım etmek için kendi hikâyemi ve tecrübelerimi paylaştım.

Ekim ayında altıncı yaş günün için seni ziyaret etmek istedim ama doktorların uygun bulmadılar. Hâlâ çok hassas ve kırılgan olduğunu, hâlâ gerçek kimliğini "toparladığını" söylediler. Telefonda konuşmaya iznimiz vardı ama sadece konuşmayı sen başlatırsan ve benimle konuşmaya pek hevesli değildin.

Yine de baban ayda bir-iki defa arayıp beni gelişmelerden haberdar etti ve birbirimize bol bol e-posta yolladık. Babanla senin büyük bir çiftlik evinde yengen, dayın ve kuzenlerinle beraber yaşadığını öğrendim; anaokuluna başlamak yerine resim terapisi, konuşma terapisi, müzik terapisi, kuklalarla rol yapma gibi bir dizi terapi programına katılmışsın. Yataktan kaldırılıp ormana götürülmene, bir ağaca çıkarılmana dair hiçbir hatıran olmaması

doktorları hayrete düşürmüş. Travmaya tepki olarak beyninin bu anıları bastırdığı sonucuna varmışlar.

O gece ormanda gerçekte olanları tek bilen kişi baban. Ona bütün hikâyeyi anlattım, tabii kulağa deli saçması geliyor ama ona annenin resimlerinin kopyalarını gönderdim ve onun benzersiz üslubunu görünce doğru söylediğime dair şüphesi kalmadı.

Doktorların sana gerçeklerin çok kısıtlı bir versiyonunu anlattılar. Flora adlı bir kız olarak doğduğunu, asıl annenle babanın József ile Margit olduğunu öğrendin. Ted ile Caroline'm çok hasta insanlar olduklarını, bir sürü hata yaptıklarını ve en büyük hatalarının seni ailenden almak olduğunu öğrendin. İkinci en büyük hataları da sana erkek kıyafetleri giydirip adını Flora'dan Teddy'ye değiştirmekti. İlerleyen süreçte doktorlar ister Flora ister Teddy adını seçebileceğini, istersen yepyeni bir isim kullanabileceğini; ister kız ister erkek gibi giyinebileceğim, istersen de ikisinden biraz tercih edebileceğini söylediler. Kimse hemen karar vermen için sana baskı yapmadı. Acele etmeyip sana doğru gelen şeyi yapman için yüreklendirildin. Doktorlar cinsiyetini oturtmak için muhtemelen senelerce bocalayacağına dair uyarıda bulundular ama yanılıyorlardı. Sekiz hafta içinde kuzenlerinin elbiselerini ödünç almaya, saçlarını örmeye ve "Flora" dendiğinde karşılık vermeye başladın, yani pek de karışık değildi kafan. Bence içten içe kız olduğunu hep biliyordun.

Cadılar Bayramı'ndan birkaç gün önce telefonum çaldı, annemin sesini duyunca şoke oldum. Adımı söylemesiyle gözyaşlarına boğuldum. Meğer haberlerden hikâyemizi takip etmiş ve haftalarca bana ulaşmaya çalışmış ama medyadan kaçınmak için girdiğim çabalar sonucu bulunmamı imkânsız kılmıştım. Uyuşturucuyu bıraktığım için benimle gurur duyduğunu, beni çok özlediğini söyledi ve akşam yemeği için evine davet etti. Kendimi tutup soğukkanlılığımı kaybetmeden, "Ne zaman?" diye sorabildim, o da, "Hemen şimdiye ne dersin?" dedi.

Annem sonunda sigarayı bırakmış ve harika görünüyordu, tekrar evlendiğini duyunca da çok şaşırdım. Yeni kocası Tony, merdiven tepesinde oluklardaki yaprakları temizlerken gördüğüm adam, pırlanta gibi biriydi. Tony'nin metamfetamin yüzünden oğlunu kaybettikten sonra katıldığı bir destek gurubunda tanışmışlar, iyi bir işi vardı, Sherwin-Williams dükkânı

işletiyordu ve tüm fazla enerjisini ev tadilatına harcıyordu. Evin bütün odalarını boyamış, ön taraftaki bütün tuğlaların derzlerini yenilemişti. Banyo baştan aşağı elden geçirilmişti, yeni bir duşla küvet vardı içinde, eski odam egzersiz bisikleti ve koşu bandıyla spor odasına çevrilmişti. En büyük sürpriz annemin koşmaya başladığını öğrenmek oldu! Lise boyunca Beth ile ben onu asla koltuktan kaldıramazdık ama şimdi bir buçuk kilometreyi dokuz dakikada koşuyordu. Artık likra şortları, adım sayan saati, her şeyi vardı.

Annemle mutfakta oturup bütün öğleden sonra ve gece geç saatlere kadar konuştuk. Ona Maxwell'lerle olanları baştan sona anlatmaya hazırdım ama o çoğu ayrıntıyı biliyordu zaten. İnternette okuduğu ne varsa çıktısını alıp koca bir dosya yapmıştı. Inçuirer'daki bütün haberleri kesip bir deftere yapıştırmıştı. Ufak çaplı bir şöhret edindiğimi söyledi, eski komşularımın hepsi benimle gurur duyuyorlarmış. Benimle tekrar temas kurma umuduyla evi arayanların listesini tutmuş - liseden arkadaşlar, eski takım arkadaşları ve koçlar, Güvenli Liman'daki ev arkadaşlarım. Annem vazife bilinciyle hepsinin adını ve telefonunu not almış. "Bu insanları aramalısın, Mallory. Nasıl olduğunu haber vermelisin. Ah! En tuhafını unutuyordum az kalsın!" Buzdolabına gidip bir mıknatısın altında duran kartviziti aldı: Dr. Susan Lowenthal, Pennsylvania Üniversitesi Perelman Tıp Fakültesi. "Bu kadın resmen kapıma geldi! Seninle bir araştırma projesinde mi tanışmış ne? Senelerdir izini bulmaya çalışıyormuş. Neden bahsediyor bu kadın?"

Pek emin olmadığımı söyleyip kartviziti cüzdanıma koydum ve konuyu değiştirdim. Hâlâ onu arayacak cesareti topla-yamadım bu arada. Dr. Lowenthal'ın söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değilim. Daha fazla dikkat çekmek ya da şöhret olmak istemediğim kesin.

Şu anda sadece normal bir hayat istiyorum.

Temmuz sonunda -Spring Brook'tan ayrılalı tam bir yıl olduğunda- Drexer Üniversitesi'nin eski bağımlılar için destek amaçlı yurtlarından birine yerleşmeye hazırlanıyordum. Otuz aydır temizdim ve iyileşme sürecimden çok memnundum. Bir sene ne yapacağımı tasarladıktan sonra üniversiteye gidip öğretmen olmaya karar vermiştim. İlköğretim alanında çalışmak, tercihen anaokulu öğretmenliği yapmak istiyordum. Yüzüncü defa babanı arayıp yazın ziyaret etmemin mümkün olup olmadığını sordum. Bir mucize

eseri bu sefer doktorlar kabul ettiler. Yeni hayatına iyice adapte olduğunu düşünüyorlardı ve tekrar bağ kurmamızın ikimiz için de sağlıklı olduğuna karar verdiler.

Adrian bu ziyareti bir tatile dönüştürmemizi teklif etti -birlikte ilk büyük yolculuğumuz. O Rutgers'ta son senesini okurken iletişimi hiç kesmemiştik. Mayıs ayında mezun oldu ve Comcast'ta, Philadelphia'nın merkezindeki şu gökdelenlerden birinde işe girdi. New York'ta seni ziyaret edip oradan kuzeye, Niagara Şelalesi'ne ve Toronto'ya gitmeyi önerdi. Koca bir soğutucu torba dolusu atıştırmalıkla araba şarkıları listesi hazırlamış. Ben de sana vermek için bir çanta dolusu hediye getirdim yanımda.

Seneca Gölü'nün batısında, Deer Run adlı bir kasabada yaşıyordun ve mahallen Spring Brook'a hiç benzemiyordu. Starbucks'lar, alışveriş merkezleri, büyük mağazalar yoktu, ormanlık alanlar ve tarım arazileri vardı sadece, bir de aralarında tek tük evler. Yolun son kilometresinde virajlı mıcır bir yola girdik, burası Baroth Çiftlikleri'nin kapısına gidiyordu. Babanla dayın keçi ve tavuk yetiştiriyorlar, yengen de Finger Gölleri'nde zengin turistlere süt, yumurta, peynir satıyordu. Yeni evin yeşil kiremit çatılı, iki katlı ahşap bir evdi. Yakınlardaki bir ağılda keçiler otluyor, ahırdaki tavukların da gıdaklamasını duyabiliyordum. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmadığıma emin olsam da, tuhaf bir şekilde tamdık gelmişti burası bana.

"Hazır mısın?" diye sordu Adrian.

O kadar gergindim ki cevap bile veremedim. Hediyelerle dolu çantamı aldım, kapıya giden basamakları çıktım ve zili çaldım. Derin bir nefes alıp seni bir kız çocuğu olarak görmenin yaratacağı şoka hazırladım kedimi. Tuhaf bir tepki vermekten, seni ya da ikimizi birden mahcup etmekten korkuyordum.

Ama kapıya baban baktı. Dışarı, sundurmaya çıkıp beni sarılarak karşıladı. Çok şükür biraz kilo almıştı. Yedi-sekiz kilo belki. Ütülü kot pantolon, yumuşak pazen gömlek ve siyah bot giymişti. Adrian'la tokalaşacak oldu, sonra ona da sarıldı.

"Buyurun, buyurun," dedi gülerek. "İyi ki geldiniz."

Evin içi sıcak ahşap ve rüstik mobilyalarla doluydu, büyük pencereler yemyeşil çayırlara bakıyordu. Baban bizi büyük salona aldı, burası bir nevi oturma odası, mutfak ve yemek odasının birleşimi gibi bir odaydı, içeride devasa bir taş şömine ve üst kata çıkan sarmal merdiven vardı. Mobilyaların üstüne oyun kartları ve yapboz parçalan saçılmıştı. Baban dağınıklık için özür diledi; dayınla yengenin acil bir işe çağırıldıklarını, onu da bütün çocuklarla bıraktıklarını söyledi. Üst katta oynayan çocuklan duyabiliyordum; bağrışıyor, gülüşüyorlardı, beş küçük ses bir ağızdan konuşuyordu. Baban çileden çıkmış gibiydi ama ona sorun olmadığını, arkadaşların olduğunu duymanın çok güzel olduğunu söyledim.

"Birazdan Flora'yı çağırırım," dedi. "Önce biraz dinlenelim." Adnan'a kahve, bana bitki çayı getirdi. Bir de kayısılı küçük kurabiyelerle dolu bir tabak koydu önümüze. "Bunlara kolach denir," dedi. "Buyurun lütfen."

İngilizcesi bir sene içinde müthiş ilerlemişti. Hâlâ belirgin bir aksam vardı (th'leri d gibi, w'leri v gibi telaffuz ediyordu) ama birkaç senedir bu ülkede yaşayan birine göre bence son derece iyi konuşuyordu. Şöminenin üstünde asılı büyük bir resim gördüm; güneşli bir günde durgun bir göl manzarası. Annenin çizdiği bir resim mi diye sordum, evet dedi, sonra bizi büyük salonda gezdirip diğer resimlerini gösterdi. Mutfakta, yemek odasında, merdivenlerde, aslında evin her tarafında onun yaptığı resimler vardı. Annen çok yetenekliymiş, baban da onunla kıvanç duyuyordu.

Senin hâlâ resim yapıp yapmadığını, resme ilgin olup olmadığını sorduğumda hayır dedi. "Doktorlar Teddy'nin Dünyası ve Flora'nın Dünyası diye konuşuyorlar ve bunlar pek örtüşmüyor. Teddy'nin dünyasında yüzme havuzları var. Flora'nın dünyasında Finger Gölleri. Teddy'nin dünyasında bol bol resim çizmek var. Flora'nın dünyasında hayvan beslemeye yardım eden bir sürü kuzen."

Sonraki sorumu sormaya korkuyordum ama sormazsam da pişman olacağımı biliyordum.

"Peki ya Anya? Flora'nın dünyasında var mı?"

Baban başını iki yana salladı. "Yok, Flora artık Anya'sını görmüyor." Bir anlığına sesinin bu durumdan mutsuzmuş gibi çıktığım düşündüm. "Ama

böylesi daha iyi, elbette. Böyle olması gerekir.”

Nasıl bir karşılık vereceğimi bilemediğimden dışarıda otlayan yarım düzine keçiyi seyre daldım. Üst katta oynayan kuzenlerinin seslerini duyabiliyordum hâlâ, ansızın aralarından senin sesini seçtim. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Kuzenlerin Oz Büyücüsünden bir sahne canlandırıyorlardı. Sen Dorothy olmuştun, bir kuzenin Mançkin Diyarı başkanıydı ve sesi komik çıksın diye balondan helyum çekiyordu. “Git Büyücü’yü gör!” dedi vıraklar gibi, hepiniz kahkahalara boğuldunuz.

Sonra beşiniz, “Büyücü’yü göremeye gidiyoruz,” diye şarkı söyleyerek aşağı indiniz. En büyük kuzenin on iki-on üç yaşlarındaydı, en küçük kız iki-üç yaşlarındaydı, diğerlerinin de yaşlan bu aralıkta değişiyordu. Saçın daha uzun olmasına ve parlak mavi bir elbise giyiyor olmana rağmen seni hemen tanıdım. Yüzün tıpatıp aynıydı. Suratını çevreleyen şeyler farklıydı ama o tatlı hatların hâlâ ortadaydı. Elinde bir bando şefi batonu tutmuş tepende sallıyordun.

“Flora, Flora, bekle!” diye seslendi baban. “Konuklarımız var. Mallory ile Adrian. New Jersey’den, hatırladın mı?”

Öbür çocuklar durup ağızları açık bize baktılar ama sen göz teması kurmadın.

“Biz dışarı çıkıyoruz,” dedi en büyükleri. “Zümrüt Şehir’e gidiyoruz, o da Dorothy.”

“Flora kalsın,” dedi József. “Başkası Dorothy olabilir.”

Bir ağızdan karşı çıktılar, bunun neden haksızlık ve mantıksızlık olduğuna dair bir sürü sebep sıraladılar ama József onları kapı dışarı etti. “Flora kalacak. Siz de sonra gelin. Yarım saat sonra. Gidin dışarıda oynayın.”

Kanepede babanın yanına oturdun ama hâlâ bana bakmıyordun. Mavi bir elbise ile hafif uzun saçların sana dair tüm algımı değiştirmesi fevkalade bir şeydi. Çok ince birkaç emareyle beynim gerisini halletmiş, her şeyi değiştirmişti. Eskiden bir oğlan çocuğuydun. Şimdiyse bir kız.

“Flora, çok güzel görünüyorsun,” dedim.

“Muy bonita(*),” dedi Adrian. “Beni de hatırladın, değil mi?”

(*) (lsp.) Çok güzel, -yhn

Başını evet der gibi salladın ama gözlerini yerden ayırmadın. Bana ilk tanıştığımız mülakat gününü hatırlattı bu hâlin. Resim defterine bir şeyler çiziyor, asla göz teması kurmuyordun. Seni kandırıp konuşturmak için biraz uğraşmam gerekmişti. Şimdi tekrar iki yabancıymışız, baştan tanışıyormuşuz gibi hissettim.

“Duyduğuma göre önümüzdeki ay birinci sınıfa başlayacakmışsın. Heyecanlı mısın?”

Omuz silkmekle yetindin.

“Ben de okula başlıyorum. Üniversite birinci sınıfa gideceğim. Drexel Üniversitesi’nde. Öğretmenlik okuyup anaokulu öğretmeni olacağım.”

Baban benim adıma çok sevinmiş gibiydi. “Ne güzel bir haber!” dedi ve üstüne birkaç dakika konuşup kendisinin Macaristan’da Kaposvâr Üniversitesi’nde ziraat okuduğunu anlattı. Açığı kapamaya çalıştığını hissettim, o tuhaf sessizliği doldurmaya çalışıyordu sanki.

Bu yüzden başka bir yaklaşım denedim.

“Sana hediyeler aldım.” Alışveriş çantamı yanına getirdim ve yemin ederim ömrümde hediyeden böyle korkan çocuk görmemişimdir. Resmen içinde yılanlar olduğunu sanmış gibi çantadan irkildin.

“Flora, ne güzel bak,” dedi baban. “Açsana çantayı, lütfen.”

İlk paketin ambalaj kâğıdını açtın, içinde bir kutu rengârenk suluboya kalemi vardı. Normal kalem gibi kullanıldıklarım ama biraz su ekleyince rengi kâğıtta yayabildiğin! ve suluboya gibi bir etkisi olduğunu anlattım. “Mağazada çalışan hanım çok eğlenceli olduklarını söyledi. Tekrar resim çizmek istersen diye.”

"Renkleri de çok güzelmiş," dedi baban. "Ne güzel, ne düşünceli bir hediye! "

Gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedin, sonra öteki hediyenin ambalajını açtın. Bu seferkinde bir kutu içinde pelür kâğıda sarılı sarı balmumuyla kaplı gibi görünen meyveler vardı.

Açıklama bekleyerek bana diktin gözlerini.

"Hatırlamadın mı, Flora? Yıldız meyvesi bunlar. Manavdan aldım. Hani bir gün gidip yıldız meyvesi almıştık?" Babana döndüm. "Bazen sabah aktivitesi olsun diye süpermarkete yürürdük, sonra ben Flora'ya canının çektiği bir şey alırdım. Yiyecek bir şey ama daha önce denemediğimiz bir şey olması ve beş dolardan az tutması şartıyla. Bir gün yıldız meyvesi istedi. Bu meyveye bayıldık! Yediğimiz en güzel şeydi!"

O zaman nihayet başını aşağı yukarı sallamaya başladın, bu hikâye tanıdık gelmişti sanki ama gerçekten hatırladığından emin olamadım. Artık biraz mahcup olmaya başlamıştım. Alışveriş çantasını geri alayım dedim, son hediyeyi açmanı istemedim ama geç kaldım. Ambalajı yırtıp içinden bir fotokopicide çıktısını aldığım MALLORY'nin TARİFLERİ yazan küçük kitapçığı çıkardın. Beraber yaptığımız bütün tatlıların -kekler, krem peynirli brownie'ler, sihirli kurabiye barları ve çikolatalı puding- malzemelerini yazmıştım. "Tekrar yapmak istersin belki dedim. Belki eskiden sevdiğimiz tatlılardan yemek istersin."

Kibarca teşekkür ettin ama kitapçığın bir rafa kaldırılıp bir daha el sürülmeyeceğim anladım.

Birdenbire doktorlarının seni ziyaret etmemi istememelerinin sebebi acı verici bir biçimde dank etti kafama: Çünkü sen istemiyordun ziyaret etmemi. Beni unutmaya çalışıyordun. Spring Brook'ta tam olarak ne yaşandığını bilmesen de kötü bir şey olduğunu biliyordun, bu konunun yetişkinleri rahatsız ettiğini, insanların başka şeyler konuşunca daha mutlu olduklarını biliyordun. O yüzden önüne baktın, yeni hayatına uyum sağladın. Ve baş döndürücü bir netlikle gördüm ki ben bu hayatın bir parçası değildim.

Ön kapı açıldı ve kuzenlerin eve geri geldiler, muzaffer bir edayla “Ding-Dong! Cadı öldü!” diye şarkı söyleyerek ayaklarını vura vura merdivenlerden üst kata çıktılar. Yalvaran bakışlarla babana döndün, babanın yüzü kızardı. Utanmıştı. “Kabalık ediyorsun,” diye fısıldadı. “Mallory ile Adrian bizi görmek için ta nerelerden geldiler. Sana ne güzel hediyeler getirmişler."

Ama seni artık rahat bırakmaya karar verdim.

“Önemli değil,” dedim. “Sakıncası yok. Arkadaşların olmasına çok sevindim, Flora. Bu beni cidden çok mutlu etti. Yukarı gidip oyna hadi sen. Birinci sınıfta da bol şans.”

Gülümseyip, “Teşekkürler,” dedin.

Sarılsaydın hoşuma giderdi ama odanın öbür ucundan kısacık el sallamana da razı oldum. Sonra kuzenlerinin peşinden üst kata gittin, neşeyle şarkının son sözlerini söylerken onlara katıldığını duydum, bağırırken onları bastırdı sesin: “Ding-dong, kötü cadı öllllldüüüü!” Sonra hepiniz çığlıklar ve kahkahalar atarken baban botlarına bakıp durdu.

Biraz daha çay-kahve ikram etmek istedi, öğle yemeğine kalacağımızı umduğunu söyledi. Yengen paprikas yapmış; yumurtalı erişteyle servis edilen keçi yahnisiymiş. Fakat ben artık gitsek iyi olur dedim. Buradan Kanada’ya gideceğimizi, Niagara Şelalesi’ni ve Toronto’yu göreceğimizi anlattım. Adrian’la nezaketen makul bir süre daha oyalandıktan sonra toparlandık.

Baban hayal kırıklığına uğradığımı anlamıştı. “Bir-iki sene sonra tekrar deneyebiliriz,” dedi söz verircesine. “Biraz büyüdükten sonra. Bütün hikâyeyi öğrendikten sonra. Soruları olacağım biliyorum, Mallory.”

Ziyaret etmeme izin verdiği için ona teşekkür ettim. Onu yanağından öpüp şans diledim.

Dışarı çıkınca Adrian kolunu belime doladı.

“Merak etme,” dedim. “İyiyim.”

“Flora harika görünüyor, Mallory. Mutlu görünüyor. Çok güzel bir çiftlikte, doğayla iç içe yaşıyor. Burası müthiş bir yer.”

Dediklerinin doğru olduğunu biliyordum ama yine de işte...

Sanırım farklı bir şey ummuştum.

Mıcır yoldan Adnan’ın kamyonetine yürümeye başladık.

Adrian şoför tarafına geçip kapı kilidini açtı. Ben de tam kapı koluna uzanırken arkamdan koşan ayak sesleri duydum ve bir gövdenin tüm gücüyle kalçalarıma vurmasını hissettim. Arkamı döndüm, kollarını belime doladın, yüzünü kamıma gömdüm. Bir şey demedin ama demen de gerekmiyordu zaten. Bir sarılma için hiç böyle minnet duymamıştım ömrümde.

Sonra benden uzaklaştın ve eve geri koştun ama öncesinde elime katlanmış bir kâğıt tutuşturdun - veda etmek için son bir resim. Bu da seni son görüşüm oldu.

Ama biliyorum ki baban haklı.

Gelecekte bir gün, bundan on-yirmi sene sonra, geçmişini merak edeceksin. Kaçırılman hakkındaki Wikipedia maddesini okuyacak, vakanla ilgili dedikoduları keşfedeceksin, resmi polis raporunda birkaç tutarsızlık bile bulabilirsin. Maxwell’lerin onca insanı o kadar zaman nasıl kandırdıklarını ya da yirmi bir yaşındaki bir bağımlının bulmacanın parçalarını nasıl bir araya getirdiğini merak edebilirsin. Spring Brook’ta gerçekten neler olduğuna dair çok sorun olacak.

O gün geldiğinde bu kitap seni bekliyor olacak. Ben de seni bekliyor olacağım.

